P. G. Wodehouse

Jeeves majd megoldja

Mit is mondhatnánk Wodehouse-ról?
A legerősebb jelző is kevés lenne...
Stephen Fry, Mail on Sunday

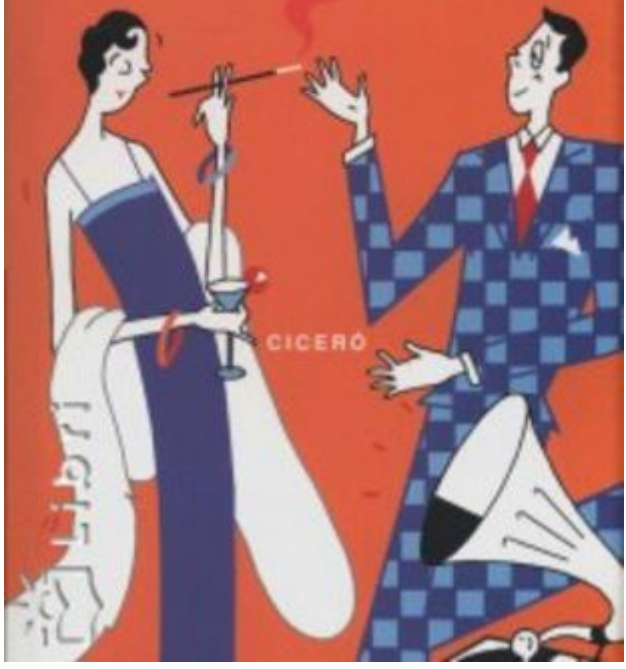

CICERÓ

P G. Wodehouse

JEEVES MAJD MEGOLDJA

Ciceró Könyvstúdió
Budapest

A mű eredeti címe
Ring for Jeeves

Fordította
Révbíró Tamás

ISBN 978 963 539 660 3

Copyright © by the Trustees
of the Wodehouse Estate
© Révbíró Tamás, Hungarian translation, 2008
© Ciceró Könyvstúdió, magyar kiadás, 2008

[1]

Váratlan találkozás egy fogadóban

A pincér kisurrant, hogy elintézzen egy gyors telefont, és ragyogó tekintettel tért vissza a Lúd és Iborka fogadó kávézójába: úgy, mint aki most tudta meg, hogy tétjét a sokat fizető győztesre tette. Vágyott örömét megosztani valakivel, és az egyetlen lehetséges személy, akit bizalmába avathatott, az ajtó melletti asztalnál üldögélő hölgy volt, aki egy kis adag gines tonik mellett egy spirituális témájú könyv olvasgatásával ütötte el az időt. A pincér úgy döntött, vele tudatja a jó hírt.

- Nem tudom, érdekli-e, asszonyom - szólalt meg érzelmektől remegő hangon -, hogy Whistler Anyja megnyerte a Tölgyest.

Az asszony felpillantott, és tágra nyílt szemmel, sötét, lélekteli pillantással mérte végig a pincért, ahogyan egy frissen materializálódott ektoplazmára tekintett volna.

- A micsodát?
- A Tölgyest, asszonyom.
- És a Tölgyes, az micsoda?

A pincér hihetetlennek gondolta volna, hogy akad Angliában olyan ember, aki fölteszi ezt a kérdést, de már korábban megállapította, hogy ez a hölgy amerikai hölgy, és azt is jól tudta, hogy az amerikai hölgyek gyakorta nincsenek tisztában az élet alapvető tényeivel. Egyszer az egyik ilyen azt kérdezte tőle: vajon a futballban mit fogadnak el jobb fedezetnek.

- Ez egy éves lóverseny, négyéves vagy fiatalabb kancacsikók számára, hölgyem. Már úgy értve, hogy évenként egyszer rendezik meg, és hímnemű lovak nem állhatnak rajthoz. Epsomban tartják, a derby előtti napon, amelyről bizonyára hallott már.
- Igen, hallottam a derbyről. Az a nagy lóverseny ideát, ugye?
- Igen, hölgyem. Olykor klasszikusnak is mondják. A Tölgyest egy nappal előtte futják, habár évekkel ezelőtt utána szokták. Úgy értem - magyarázta a pincér, remélve, hogy mondókája nem túlságosan zavaros -, hogy korábban a derby utáni napon rendezték, de most megváltoztatták.
- És ezt a Tölgyes nevezetű versenyt Whistler anyja nyerte meg?
- Úgy van, asszonyom. Két lóhosszal. Öt ficcsem volt rajta.
- Értem. Ez örvendetes, ugye? Hozna nekem még egy gin-tonikot?
- Természetesen, hölgyem. Whistler Anyja - mondta a pincér elragadtatottan -, micsoda gyönyörűség!

Kiment. A nő tovább olvasott. Csönd ereszkedett a kávézóra.

A Lúd és Iborka főbb jellemzőiben alig különbözik a többi vendéglátó helytől, amelyek Anglia országútjai mentén sorjáznak s a szigetország lakosságát megóvják a szomjhaláltól. Odabent a szokásos templomi félhomály uralkodott, a kandalló fölött a szokásos képek függtek: az *Űzött szarvas* meg *A Hugenotta búcsúja,* a szokásos italos és szószos palackok sorakoztak, és az egészet a hagyományos,

ózondús, elegyes fűszerekből, erőlevesből, főtt burgonyából, pincérekből és érett sajtból összetevődő illat lengte be.

Ezt a júniusi délutánt egy mozzanat különböztette meg a többitől, egy dolog kölcsönzött neki egy bizonyos vonást, ami a többiből hiányzott, éspedig a pincér által megszólított nő jelenléte. Az útmenti angol vendégfogadók kávézójában az ember rendszerint csak egy-egy rántottát fogyasztó helyi gazdán vagy illetlen történeteken csemegéző kereskedelmi utazókon legeltetheti szemét, a Lúd és Iborka azonban egy rendkívül tetszetős nézegetnivalót vonzott magához a tengeren túlról, és a hölgy hihetetlen mértékben emelte a hely színvonalát.

A hölgy megjelenésének volt egy jellemzője, amely azonnal fölkeltette a közérdeklődést, és meglepett füttyentést csalt az ajkakra: a gazdagság légköre, amely körülvette. Megmutatkozott a gyűrűiben, a kalapjában, a harisnyájában, a cipőjében, az ezüstrókaprém keppben, valamint a Jacques Fath által kreált sportkosztümben is, amely rajongva ölelte körül hullámzó alakját. Íme, mondhatta az ember magában, ha megpillantotta őt: íme a nő, akinek zsákszám áll otthon a jóból, akinek szenvedést legföljebb a szelvényvagdosástól előállt izomláz okoz; egy nő, akinek neve hallatán az adóhivatal vérszopó piócái is megemelik szutykos kalapjukat, és még a lélegzetvételük is tiszteletet fejez ki.

És nem is tévedett volna az ember. A hölgy épp olyan gazdag volt, mint amilyennek látszott. Kétszer ment férjhez, mindkétszer egy-egy multimilliomoshoz, ennélfogva anyagilag oly szilárd alapokon nyugodott, amilyent asszony csak kívánhat.

Pályafutása mesébe illő volt - az a fajta életút, amilyenekről Horatio Alger írta regényeit, s amelyek biztatást nyújtanak az érvényesülni vágyó fiatal leányoknak, bebizonyítva, hogy az ember sosem tudhatja, mit tartogat számára a végzet a sarkon túl. Ohióban született Rosalinda Banks néven, a chillicothe-i Banksek gyermekeként, nem rendelkezvén földi javakkal, kivéve a csinos arcot, a gyönyörű alakot és némi érzéket a szabad vers iránt; így érkezett Greenwich Village-be, hogy megtalálja szerencséjét, és pillanatok alatt meg is találta. Egy műtermi estélyen ismerte meg és bűvölte el Clifton Bessemert, a rotációspapír-mágnást, és szinte mérhetetlenül rövid idő múlva a felesége lett.

Meg is özvegyült, mivel Clifton Bessemer egy éjszaka megpróbált a gépkocsijával keresztülhajtani egy teherautón ahelyett, hogy kikerülte volna; két év múlva Párizsban megismerkedett és összeházasodott egy A. B. Spottsworth nevű milliomos sportemberrel és Afrika-vadásszal, majd szinte azonnal ismét özvegyi sorba jutott.

Nézeteltérés támadt közte és az egyik, vadászzsákmányul kiszemelt kenyai oroszlán között, ez okozta, hogy A. B. Spottsworth bejutott a lapok halálozási rovatába. Úgy gondolta, hogy az oroszlán kimúlt, az oroszlán pedig úgy, hogy nem. Ennek eredményeként, amikor lábát az állat nyakára támasztotta, miközben MacHizick kapitány, a Fehér Vadász, aki társa volt az expedícióban, a fényképfelvételhez készülődött, meglehetősen kellemetlen hercehurca vette kezdetét; mivel pedig MacHizick kapitánynak le kellett tennie a fényképezőgépet, majd percekig tartott, míg puskáját, majd a bele való lőszert megkereste, a golyó,

amely nem tévesztett célt, későn érkezett ahhoz, hogy gyakorlati haszna legyen. Nem maradt más hátra, mint összeszedni a darabkákat, és a milliomos sportember mérhetetlen vagyonát átutalni özvegyének, hogy tegye a Clifton Bessemertől örökölt körülbelül tizenhatmillió dollár mellé.

Ez volt tehát Mrs. Spottsworth, az asszony, akinek lelke van, valamint hozzávetőleg negyvenkétmillió dollárja a dunnacihák között. Hogy tisztázzunk még néhány apróbb, esetleg megvilágításra szoruló kérdést, a hölgy Rowcester Abbeybe tartott éppen, Rowcester kilencedik grófjának házánál vendégeskedni; a Lúd és Iborkánál azért állt meg, mert szerette volna lábát kinyújtóztatni, és megsétáltatni pekingi palotapincsijét, Pomonát. Spirituális témájú könyvet azért olvasott, mert az utóbbi időben szerfölött foglalkoztatta a paranormális jelenségek kutatása. Azért viselt Jacques Fath-féle sportkosztümöt, mert szerette Jacques Fath sportkosztümjeit. Gines tonikot pedig azért ivott, mert éppen langymeleg este volt, és olyankor a gines tonik az, ami telibe talál.

A pincér visszatért az elixírrel, és ott folytatta, ahol abbahagyta.

- Harminchárom az egyhez hozott, hölgyem.

Mrs. Spottsworth fölemelte sugárzó tekintetét.

- Tessék?
- Annyiról indult, mármint.
- Kiről beszél?
- Erről a csikóról, amelyik megnyerte a Tölgyest.

- Tehát visszajutottunk hozzá? - sóhajtott Mrs. Spottsworth. Éppen igen érdekfeszítő kinyilatkoztatásokat olvasott a szellemvilágból, és ez a földhözragadt téma kellemetlenül érintette.

A pincér megérezte a lelkesedés hiányát. Ez kissé rosszul esett neki. Ünnepek ünnepnapja lévén szívesebben vette volna olyanok társaságát, akiknek sportemberi vér zubog az ereiben.

- Nem kedveli a lósportot, hölgyem?

Mrs. Spottsworth meghányta-vetette a kérdést.

- Nem kimondottan. Az első férjem bolondult érte, de én mindig úgy éreztem, hogy nagyon távol áll a spiritualitástól. Csupa tét, meg hely, meg befutó, meg totalizatőr, meg még valami, amit a férjem bundázásnak nevezett... Ezek nem segítenek az ember felsőbb énjének fejlesztésében. Olykor fölteszek egy lepedőt, épp csak a játék kedvéért, de ez a legtöbb. Igazán sohasem érintett meg.

- Egy lepedőt, hölgyem?

- Ezer dollárt.

- Hűha! - szólt a pincér szent borzadállyal. - Erre mondják, hogy az ingét is fölteszi. Sőt ha rólam van szó, nemcsak az ingemet, hanem a zoknimat, de még a gatyamadzagomat is. Mázlijuk van a bukmékereknek, hogy kegyed ma nem járt Epsomban és nem fogadott Whistler Anyjára.

Eltávozott, Mrs. Spottsworth pedig tovább olvasott.

Ezután mintegy tíz percen keresztül nem történt kiemelkedő fontosságú esemény a Lúd és Iborka kávézójában, mindössze annyi, hogy a pincér lecsapott egy legyet a szalvétájával, Mrs. Spottsworth pedig megitta a

gines tonikot. Ezután egy erőteljes kéz kivágta az ajtót, és egy keménykötésű, szögletes, tagbaszakadt, viharvert külsejű, negyvenes férfi lépett be. Átható kék szeme, vörös arca volt, kerek feje már kopaszodott, és azt a jellegzetes kis sörtebajuszt viselte, amely feltűnő gyakorisággal figyelhető meg a brit birodalom peremvidékein. Oly bőségesen tenyészik a Fehér Ember terhét hordozó gyarmati tisztviselők felső ajkán, hogy jogos törekvés lenne szabadalmat váltani reá. Az embernek óhatatlanul is a költő jut eszébe, aki így dalolt: „Szabad-e Delhiből betörnöm jellegzetes kis sörtebajusszal?"

Talán a bajusz eredményezte az újonnan jött egzotikus megjelenését. Attól hatott úgy, mint aki csak tévedésből vetődött az angol kávézóba. Aki látta, úgy gondolta volna, hogy természetes előfordulási helye Pago Pago, ott is a Fekete Mike bárja, ahol ő a társaság lelke, habár többnyire persze szafárin tartózkodik, hogy bántalmazza az állatvilág azon képviselőit, amelyek útjába kerülnek. Olyan ember benyomását keltette, aki nemegyszer nézett farkasszemet felbőszült rinocérosszal, mígnem a fenevad ájultan hanyatlott a földre.

És valóban úgy van: akárcsak a Mrs. Spottswortht illető, mélyreható személyiségelemzés esetében, az olvasónak ezúttal is tökéletesen igaza van. Ez a sörtebajuszú egyén, a talpig férfi, a vadon embere nem volt más, mint MacHizick kapitány, akiről percekkel ezelőtt esett szó, a sajnálatosan kellemetlen epizód kapcsán, amelynek végkimeneteleként A. B. Spottsworth az örök vadászmezőkre távozott; a sanghaji Gyöngyöző Kút útjának bármely járókelője vagy a Hosszú Bár

közönsége egyaránt tanúsította volna, hogy Bwana MacHizick több rinocéroszt küldött padlóra, mint ahányat az átlagember élete során megfenyeget.

Az adott pillanatban azonban nem annyira a négylábú teremtmények foglalkoztatták, gondolatai inkább valami olyan körül jártak, ami be van hűtve és korsóban szervírozzák. Az este, mint mondtuk, meleg volt, és ő sok-sok mérföldet vezetett idáig - az epsomi versenypályától, ahonnan közvetlenül a Tölgyes nevezetű verseny lezárulta után indult el, eddig a csöndes kis korcsmáig Southmoltonshire-ben.

- Sört! - mennydörögte; hangja hallatán Mrs. Spottsworth riadt sikkantással kiejtette kezéből a könyvet, és szeme kidülledt üregéből, ahol pedig megvolt a helye.

Az adott körülmények között teljesen érthető is, hogy a hölgy szeme kifelé törekedjék, mert legelső gondolata az volt, hogy a szellemvilág érdekes megnyilvánulásának tanúja: olyasféle jelenségé, mint amilyenekről éppen olvasott. Ettől pedig bármely asszony szeme hajlamos lenne nyugtalankodni.

Ha szembenézünk a tényekkel, a MacHizick kapitányhoz hasonló vadászokról leszögezhetjük: lényegi vonásuk az, hogy vadásznak. Ezért tehát az ember azt várná el tőlük, hogy maradjanak veszteg a választott vadászterületükön és környékén. Ha az ember Kenyában, Malájföldön, Borneóban vagy Indiában találkozik velük, nincs meglepve. - Üdv, MacHizick kapitány - köszön rájuk az ember -, hogy megy a cserkészés? - Mire ő azt feleli, hogy a cserkészés kapitális. Ha viszont egy angol vidéki kocsmában lát az ember egy ilyen

vadászt, sok ezer mérföldre természetes élőhelyétől, hát megbocsátható, ha egy pillanatra fölmerül benne a gyanú, hogy nem is ő az a maga testi valójában, csupán a szelleme vagy fantazmája tért be ide a szellemek és fantazmák rendes szokása szerint, hogy valamivel elüsse az időt.

- Nyikk! - kiáltott fel Mrs. Spottsworth jól látható riadalomban. Élénken érdeklődvén a paranormális jelenségek iránt, mindig szeretett volna kísértetet látni, de az ember szereti maga megválasztani a helyet és az időpontot az ilyesmihez. Nem örvendetes, ha rémalakok nyomulnak be, miközben az ember a frissítő gines tonikját fogyasztja.

A kapitány szemében, a Lúd és Iborka kávézójában uralkodó hangulatvilágítás jóvoltából, Mrs. Spottsworth, amíg hangot nem adott, csupán egy homályos nőalak volt, aki szíverősítőt vesz magához az útra. Amint megpillantotta a hölgyet, automatikusan megpödörte bajuszát; megrögzött szokása volt ez, valahányszor nőnemű lény jelenlétét észlelte, de a látványt nem azonosította. Most, hogy tekintetét a hölgyre irányította, tetőtől talpig megremegett, mint egy lámpalázas, ifjú víziló, ha életében először szembetalálja magát a Fehér Vadásszal.

- Az árgyélusát, aki áldója van! - kiáltott fel, és csak állt, az asszonyt bámulva. - Mrs. Spottsworth! Millió töltény és puskatus! Hát arra aztán végképp nem számítottam, hogy épp magával futok itt össze. Azt hittem, Amerikában van. Mrs. Spottsworth visszanyerte önuralmát.

- Egy hete repültem át, látogatóba - közölte.

- Ó, értem. Ez mindent megmagyaráz. Furcsálltam, hogy itt találom, mert emlékeztem rá, hogy azt mondta, Kaliforniában lakik, vagy hol.

- Igen, van egy házam Pasadenában. Van egy Carmelben is, egy New Yorkban, egy másik Floridában, egy pedig odafent Maine-ben.

- Összesen öt?

- Hat. Az oregonit kifelejtettem.

- Hat? - A kapitány elmélázott. - Hát igen - szólalt meg azután -, megnyugtató, ha az embernek fedél van a feje fölött.

- Úgy van. Bár az ember idővel rá tud unni a régi helyekre, és valami újra vágyik. - Fontolgatom, hogy esetleg megveszem ezt a házat, Rowcester Abbeyt, ahova most megyek. New Yorkban ismerkedtem meg Lord Rowcester nénjével, aki épp Jamaicából utazott hazafelé, és azt állította, hogy az öccse esetleg hajlandó lenne eladni. De maga mit keres Angliában, kapitány? Először nem is akartam hinni a szememnek.

- Ó, én csak arra gondoltam, hogy megnézem magamnak az óhazát, hölgyem. Régóta nem volt részem vakációban, és ugyebár ismerjük a régi közmondást: aki mindig csak dolgozik, sosem pihen, annak izés lesz a hogyhívjákja. Elképesztő, mekkora változások történtek, mióta legutóbb itt jártam. Nincsenek már henye gazdagok, ha érti, mire gondolok. Mindenki dolgozik. Mindenkinek van valamilyen állása.

- Úgy van; hát nem különös? Lord Rowcester nénje, Lady Carmoyle azt meséli, hogy a férje, Sir Roderick Carmoyle

vevőszolgálatos a Harrige's nagyáruházban. Miközben ő a tizedik báró vagy ilyesmi.

- Bámulatos, ugyebár? Tubby Frobisher és a tartományi kormányzó nem fogja elhinni, amikor majd elmesélem.

- Kicsoda?

- Két cimborám Kuala Lumpurban. Meg fognak döbbenni. De nekem tetszik ez - jelentette ki a kapitány határozottan. - Ez így helyes. Ez az egyenes ütő.

- Tessék?

- Krikettkifejezés, hölgyem. A krikettben az ember vagy egyenes ütővel játszik, vagy... vagy, nevezzük nevén a dolgot, nem játszik egyenes ütővel, már ha érti, mire gondolok.

- Azt hiszem. De megtenné, hogy helyet foglal?

- Köszönettel, ha megengedi, de csak egy percre. Az emberiség ádáz ellenségének nyomát követem.

A figyelmes szemlélő az asztalhoz telepedő MacHizick kapitány viselkedésében némi zavar jeleit fedezhette volna fel, és ezt talán azzal magyarázta volna, hogy legutóbbi találkozásuk alkalmával épp az asszony férjének maradványait szortírozta, hogy azután majd elvitesse Nairobiba. Csakhogy a valóságban nem a kínos eset emléke okozta a kapitány feszélyezettségét. Mélyebb gyökerei voltak annak.

Szerelmes volt ebbe az asszonyba. Szerette attól a pillanattól fogva, amikor belépett az életébe. És milyen jól emlékezett arra a pillanatra. A táborra az ernyőakácok alatt. **A** kődarabokkal borított sziklapárkányra. A kődarabokkal felduzzasztott folyóra. A távolban bömbölő vén oroszlánra, Szimbára, meg Tembóra, az elefántra, aki a magas fűben

vacakolt valamivel; emlékezett arra is, amikor A. B. Spottsworth begördült, a vezető mellett egy lovaglónadrágba bújt égi látomással. - A feleségem - mutatta be A. B. Spottsworth a kíséretében megjelent csodalényt, aki egyesítette magában Kleopátrát és Szép Helénát; amikor pedig MacHizick kapitány így felelt a bemutatásra: - Ó, a memsahib -, és udvarias köszöntéssel fogadta az asszonyt - Kiai ju ti ni ma paj -, az olyan volt, mintha nagyerejű áramütés érte volna. Érezte, hogy ez Az.

Kultúrember lévén szerelmének nem adott hangot, de azóta is ott lángolt benne rendületlenül a hatalmas, néma szenvedély, amely akkorára nőtt, hogy néha, miközben a hiénák dalát hallgatva bámulta a Kilimandzsáró havát, a határára jutott annak, hogy verset írjon.

Most meg itt van megint, és szebb, mint valaha. MacHizick kapitány úgy érezte, hogy valaki egy nagydobot dönget a közelben, de az a saját szívverése volt.

Legutóbbi szavait Mrs. Spottsworth értetlenséggel fogadta.

- Az emberiség ádáz ellenségének nyomát követi? - ismételte.

- Egy gaz bukmékert üldözök. Egy alacsonyrendű véglényt, akinek a lelke olyan fekete, mint a körme alja. Órákon át a nyomában voltam. El is kaptam volna - folytatta a kapitány, és rosszkedvűen kortyolt a sörből -, de valami elromlott a nyavalyás kocsimban. Itt javítják éppen, az utca végén lévő garázsban.

- De miért üldözi azt a bukmékert? - tudakolta Mrs. Spottsworth. Úgy érezte, erős férfi számára léha időtöltés az ilyesmi.

MacHizick kapitány arca elsötétült. Az asszony kérdése védtelen idegvégződésre tapintott.

- Piszkos játékot űzött velem az az aljadék. Pedig egész becsületesnek nézett ki. Rozmárbajszú figura, a bal szemén kötés. Tisztakezű Kandi Perkins néven mutatkozott be. „Tegye meg tétjét kedve szerint, tisztelt sportember - azt mondja. - Kockázat nélkül nincs siker - azt mondja. - Tessék csak, tessék. Tétre, helyre, befutóra. Folyton, folyvást. Katonák és gyerekek a felét fizetik!" - Úgyhogy megtettem a tétemet, duplázva.

- Duplázva?

- A duplázás, drága hölgyem, azt jelenti, hogy az ember fogad egy lóra valamelyik futamban, és ha az a ló nyer, az egész nyereményt átteszi egy másik lóra egy másik futamban.

- Ó, azt Amerikában páros tétnek nevezzük.

- Könnyű belátni, hogy ha mindkét tipp bejön, főúri summa üti az ember markát. Amióta Londonba jöttem, elég tájékozott népek között mozgok; legutóbb például azt a tanácsot kaptam, hogy a mai versenyen igen jó duplázási lehetőség Csilli-Villi és Whistler Anyja.

Ez a név megpendített egy húrt.

- Ez a pincér azt mondta, hogy Whistler Anyja győzött.

- Az előző futamot pedig Csilli-Villi nyerte meg. Egy ötöst tettem rá, száz a hathoz, a Tölgyesben pedig az egészet átraktam Whistler Anyjára. Amikor átment a célvonalon...

- Harminchármat az egyhez fizetett, azt mesélte a pincér. Teremtőm! Maga nagyot aratott ma.

MacHizick kapitány kiitta sörét. Ha ember képes úgy sörözni, mint egy elgyötört lélek, akkor az ő volt.

- Egyértelmű, hogy nagyot arathattam volna - mondta, és sötéten összevonta a szemöldökét. - Kolosszális összeg, háromezer font, két shilling és hat penny járt volna, plusz az eredeti ötösöm, amelyet a fickó pénztárosának adtam át: kockás öltönyös pasas, neki is rozmárbajusza van. No de mi történt? Ez a gyalázatos bukméker simán meglógott előlem. Beugrott a kocsijába, én meg utána. Végig a nyomában maradtam, tekeregve-kanyarogva az országúton, nekem úgy tűnik, hogy egy örökkévalóságon át. És pont, amikor már elcsíphettem volna, elromlott a kocsim. De elkapom még a gazembert! Elkapom azt a csótányt! És ha elkaptam, puszta kézzel kifordítom a belsejét, aztán lecsavarom a fejét, és föletetem vele. Utána pedig...

MacHizick kapitány elhallgatott. Hirtelen ráébredt, hogy monopolizálta a beszélgetést. Végül is mit érdekelhetik ezt a nőt az ő képzelgései?

- De most már ne rólam beszélgessünk - mondta. - Unalmas téma. Hogy ment a sora az utóbbi években, drága hölgyem? Remélem, jól. Mindenesetre remekül néz ki. És a férje hogy van? Ó, bocsánat.

- Nem tesz semmit. Úgy érti, hogy férjhez mentem-e újra? Nem, nem mentem férjhez, bár Clifton és Alexis folyton erre unszol. Nagyon kedvesen viselkednek ebben a kérdésben. Nyitottan, megértéssel.

- Clifton? Alexis?

- Mr. Bessemer és Mr. Spottsworth, a két előző férjem. Időnként a betűtábla segítségével fölveszem velük a

kapcsolatot. Gondolom - kuncogott Mrs. Spottsworth enyhe zavarban -, furcsállja, hogy hiszek az olyasmiben, mint a betűtábla.

- Furcsállom?

- Az amerikai barátaim közül nagyon sokan botorságnak tartják az ilyesmit.

MacHizick kapitány harciasan felhorkant.

- Szeretnék egyszer ott lenni és megmondani nekik a magamét! Ha tényleg ennyire fogyatékos az értelmük, csak pislogni tudnának. Nem, hölgyem. Annyi különös dolgot láttam már a rejtelmek árnyékvilágában, ahol élek, hogy én már nem furcsállok semmit. Láttam az Ahura-Mazda ösvényét járó mezítlábas zarándokokat izzó parázson lépkedni. Láttam a levegőbe feldobott köteleket, amelyeken kisfiúk tömegei másztak fel a magasba. Láttam szöges ágyon alvó fakírokat is.

- Tényleg?

- Biztosítom felőle. És gondolja meg, jóformán csak hírből ismerem az álmatlanságot. Úgyhogy engem ugyan nem fog rajtakapni, hogy kinevetek valakit, mert hisz a betűtáblában.

Mrs. Spottsworth gyengéd tekintettel nézett reá. Arra gondolt: milyen együttérző és megértő ez az ember.

- Rendkívüli mértékben érdekelnek a spiritiszta kutatások. Büszkén jelentem ki: tagja vagyok az elkötelezettek maroknyi csapatának, akik azon fáradoznak, hogy föllebbenjen a fátyol. Nagyon remélem, hogy Rowcester Abbey falai között módomban lesz leBillncselően érdekes spirituális megnyilvánulások tanújává válni. Azt hallom, hogy ez az egyik legöregebb ház egész Angliában. Akkor bizony

számíthat egy-két kísértetre - bólogatott MacHizick kapitány. - Ezekben a vidéki angol házakban bandákba verődnek. Mit szólna még egy gin-tonikhoz?

- Nem. Most már indulnom kell. Pomona kint ül a kocsiban, és utálja, ha magára hagyom.

- Nem maradna még egy kicsit, csak egy pohárka erejéig?

- Sajnos nem lehet. Muszáj továbbmennem. El sem tudom mondani, milyen öröm volt találkozni magával, kapitány.

Ez a találkozás nekem is bearanyozta a napomat, hölgyem - szólt MacHizick kapitány rekedten, mély felindulásban. Kint voltak már a szabadban, és itt jobban láthatta az alkonyi napsütésben fürdő autó mellett álló asszonyt. Milyen szép, gondolta, milyen csodálatos, mennyire... Ejnye, ejnye, MacHizick, korholta magát szigorúan, ez nem vezet jóra. Uralkodj magadon, MacHizick, uralkodj magadon!

- Mondja, kapitány, meglátogatna egyszer, ha majd visszatértem Londonba? A Savoyban fogok megszállni.

- Boldogan, hölgyem, boldogan - felelte MacHizick kapitány. De nem őszintén mondta.

Mert mi értelme lenne? Mi jó származnék abból, ha felújítaná az ismeretséget? Csak megforgatná szívében a tőrt, más haszna semmi. Jobb lenne, sokkal jobb, ha összeszorítaná a fogát, és itt, helyben kiseperné magából az egészet. Az egyszerű vadász, akinek földi javai alig vannak, nem forgolódhat gazdag özvegyek környékén. Hiszen Kuala-Lumpurban, az Angol-Maláj Klubban épp elégszer hallotta Tubby Frobisher és a tartományi kormányzó szájából az effélék kárhoztatását. - Közönséges hozományvadász az a fickó, cimbora - mondogatták, ha gazdag nővel egybekelő

ismerősről beszélgettek az elefánthajcsár koktél mellett. - Egy senkiházi dzsigoló, öregem, semmi több. Olyat az ember nem csinál, hát nincs igazam? Az a fráter kigolyózta magát, barátocskám.

És igazuk is volt. Olyat az ember nem csinál. Az ördögbe is, az embernek vannak elvei. „Meni pan kong bann rotfai" - ebben minden benne van.

MacHizick kapitány összeszedte magát, és végiglépdelt az úton, hogy lássa, hol tartanak a kocsijával.

[2]

Egy folyóparti udvarház

Rowcester Abbey - ejtsd: rószter - körülbelül tizenöt kilométerre van a Lúd és Iborkától. Az épület - mármint az a része, amely még nem omlott le - Southmolton közelében áll, és mosolygó táj környezi. Ám ha az ember odaállt volna William Egerton Bamfylde Ossingham Belfry, Rowcester kilencedik grófja, a kastély tulajdonosa elé, és föltette volna a kérdést, hogy mostanában vajon mi oka lehet az angol tájnak mosolyogni, nem tudott volna válaszolni. Az épület a tizenharmadik és a tizenötödik századból, valamint a Tudorok korából származott, düledezése pedig a huszadik századból, a második világháború utáni időszakból.

A kastélyhoz úgy jut el az ember, hogy lekanyarodik a műútról, és másfél-két kilométer hosszan, tetszetős, sűrű növényzet közepette hajt tovább, majd fellépdel a helyenként kicsorbult kőlépcsőn a súlyos kapuig, amelyre igencsak ráférne már a festés. Mármost pontosan a fentieket

cselekedte Bill Rowcester nővére, Monica és a férje, Sir Roderick („Rory") Carmoyle, körülbelül ugyanabban az órában, amikor Mrs. Spottsworth és MacHizick kapitány a váratlan találkozás során elkezdte fölszedegetni az elejtett szálakat.

Monica, akit mindközönségesen Mukinak szólítottak, apró termetű volt és fürge; a férje ezzel szemben nagydarab és lomha. Alkata és viselkedése egy kiváltképpen higgadt természetű, békésen kérődző bölényre emlékeztetett, aki igen lassan és módszeresen veszi szemügyre környezetét, és nem hagyja sürgetni magát. A bejárat lépcsőjén állva így szemlélte meg Rowcester Abbeyt is.

- Muki - szólalt meg a szemrevételezés végeztével -, mondok valamit, amiről talán azt gondolod, hogy nem tűrné a nyomdafestéket. Ahányszor csak látom, ez a nyavalyás ház egyre ramatyabb állapotban van.

Monica azonnal gyerekkori otthona védelmére kelt.

- Sokkal rosszabb is lehetne.

Rory meghányta-vetette a kijelentést, némán kérődzött rajta egy darabig.

- Hogyan? - kérdezte végül.

- Tudom, hogy rendbe kellene hozni, de honnan lenne rá pénz? Szegény jó Bill a kulipintyóra méretezett jövedelméből nem képes kastélyt fenntartani.

- Miért nem megy el dolgozni, mint a többi ember?

-Nem muszáj ilyen rátartinak lenned csak azért, mert fölvettek egy áruházba a vevőknek gazsulálni.

- Arra céloztam, hogy mindenki ezt csinálja. Mostanában a Lordok Háza kong az ürességtől, kivéve este meg a banki szünnapokon.

- Mi, Rowcesterek nem egykönnyen tudunk elhelyezkedni. A család férfitagjai mind úgy éltek, akár a mezők lilioma. George bácsi még a saját csizmáját se húzta fel.

- Hanem kinek a csizmáját húzta fel? - érdeklődött Rory.

- Aha, ez a fő kérdés. Bill persze akkor követte el a hibát, amikor elengedte azt az amerikai nőt.

- Miféle amerikai nőről beszélsz?

- Nem sokkal az esküvőnk után történt. Bizonyos Mrs. Bessemer volt az illető. Özvegyasszony. Nyaralás közben, Cannes-ban ismerkedtek meg. Mesésen gazdag nő, és Bill szerint elképzelhetetlenül gyönyörű. Egy darabig ígéretesnek is látszott a helyzet, de aztán mégsem lett belőle semmi. Szerintem valaki kiütötte a nyeregből. Persze akkor még egyszerűen csak Mr. Belfry volt, nem pedig Lord Rowcester; talán az is számított.

Rory a fejét csóválta.

- Nem hiszem, hogy arról lenne szó. Én is simán csak Mr. Carmoyle voltam, amikor megismertelek, és mégis hogy rám haraptál, mintha én lennék a megye bajnoka.

- De azt is vedd számításba, hogy milyen voltál akkoriban. Pattintottál az ujjaddal, és egy lányszív összetört. Sőt, még ma sem vagy megvetendő - tette hozzá Monica kedvesen. - Maradt még valami az egykori varázsból.

- Igaz - bólintott Rory nyugodtan. - Félhomályban még működik a hatás. Bill-lel pedig alighanem az lehetett a baj, hogy nem volt benne kellő ambíció... az a fajta törekvés,

amelyből oly sokat látni a Harrige's falai között. Győzniakarás, azt hiszem, így lehetne nevezni. Napóleonban megvolt. Bennem is megvan. Billben nincs meg. No, mindegy, ez már csak így van - mondta Rory bölcsen, és tovább mustrálgatta Rowcester Abbey épületét. - Tudod, mire lenne szüksége ennek a háznak? - folytatta. - Egy atombombára, pontosan a bálterem tetejére pottyantva.

- Az jót tenne szerinted?

Az helyre tenné ezt a vén házat. Egy szempillantás alatt ellátná a baját. De az atombomba költséges holmi, úgyhogy szóba sem kerülhet. Latba kellene vetned a befolyásodat, hogy rábeszéld Billt: vegyen rengeteg parafint és gyaluforgácsot, tegye el a napilapokat, és vegyen rengeteg gyufát, aztán várja meg, amíg jön egy holdtalan éj, és intézze el a dolgot öntevékenyen. Más embernek fogja érezni magát, ha egyszer lángra kap a romhalmaz.

Monica titokzatos tekintettel nézett vissza.

- Annál én jobbat tudok. Rory a fejét csóválta.

- Kizárt. Gyújtogatás. Az az egyetlen módja. A jó öreg gyújtogatásnál nincs jobb. Az East End-iek rengetegszer alkalmazzák. Fölsercintik a gyufát, bedobják a boltba, és ez olyan nekik, mint egy hét üdülés a tengerparton.

- Mit szólnál, ha azt mondanám, hogy reményeim szerint a házat sikerülhet eladni?

Rory ámult és bámult. Nagyra tartotta felesége találékonyságát, de úgy érezte, ezúttal a lehetetlent ostromolja.

- Eladni? Szerintem el se lehetne ajándékozni. Véletlenül tudok róla, hogy Bill jelképes összegért felajánlotta egy

jótékonysági szervezetnek, hogy fiatalkorú bűnözők átnevelő otthonát rendezzék be benne, de elhárították az ötletet. Talán attól féltek, hogy a bűnözők reumát kapnak. Rém nyirkos ez a ház.

- Kicsit párás, az igaz.

- Púpozott marékszám zúdul be a víz a falon keresztül. Szerintem azért, mert közel van a folyóhoz. Emlékszem, egyszer mondtam is Billnek: „Bill - mondom -, mondok én valamit a házaddal kapcsolatban. Nyáron a folyó van a kerted alján, télen viszont a kerted van a folyó alján." Jól szórakozott ezen a vén csataló. Nagyon szellemesnek találta.

Monica azzal a hideg, hitvesi tekintettel nézte a férjét, amelytől a házasemberek mind megtanulnak rettegni.

- Nagyon elmés - jelentette ki fagyosan. - Rendkívül szórakoztató. Feltételezem, első dolgod lesz Mrs. Spottsworth is valami hasonló viccel traktálni.

- He? - Rory fokozatosan ráébredt, hogy egy ismeretlen név hangzott el. - Ki az a Mrs. Spottsworth?

- Az az asszony, akinek el akarom adni a házat. Amerikai. Nagyon gazdag. Hazafelé jövet, átutazóban ismerkedtem meg vele New Yorkban. Amerikában több tucat háza van, de Angliában is szeretne egy régi, festői hajlékot.

- Romantikus, mi?

- Dől belőle a romantika. Amikor ezt kiejtette a száján - egymás mellett ültünk egy ebéden -, persze azonnal eszembe jutott Bill és a háza, és előadtam az ügynöki szöveget. Úgy láttam, hogy érdekli a dolog. Végül is ez a ház dugig tele van történelmi vonatkozásokkal.

- Meg egérrel.

- Ő másnap indult Angliába, megbeszéltem vele, hogy én mikor érek haza, aztán megállapodtunk, hogy idejön és megnézi a házat. Bármelyik percben megérkezhet.

- Bill tud erről?

- Nem. Táviratoznom kellett volna neki, de elfelejtettem. De különben mindegy is. Bill boldog lesz. Az a lényeg, hogy függeszd fel az idióta szellemeskedést, nehogy elriaszd. „A magam ellenállhatatlanul szellemes módján azt szoktam mondani, Mrs. Spottsworth, hogy nyáron a folyó itt van a kert aljában, a téli hónapokban viszont... ha-ha-ha, a kert van... Hát ettől a hasát fogja fogni... a kert van a folyó fenekén, bru-ha-ha-ha-ha!" Ezzel megfojtanád az üzletet.

- Hát kinézed belőlem, hogy ilyen ormótlanságot követek el, husikám?

- Simán kinézem belőled, pofikám. Az a te bajod, hogy hiába vagy a legkülönb minden férfiak közül, hiányzik belőled a tapintat.

Rory mosolygott. Mulattatta ez a vád.

- Hiányzik belőlem a tapintat? A Harrige'snél a fiúk kinevetnének, ha ezt hallanák.

- Ne felejtsd el, hogy életbevágóan fontos nyélbe ütni ezt az üzletet.

- Észben fogom tartani. Én is szeretném megtámogatni szegény öreg Billt. Mégiscsak felháborító - csattant fel Rory, aki elég sűrűn gondolkodott erről a dologról. - Bill a létra legalján kezdte mint egyszerű örököse a grófi címnek; később szerencsével és kitartással felkapaszkodott odáig, hogy ma már ő maga a gróf. Ám alig helyezte fejére a grófi koronát, és alig kiáltotta el magát, hogy „Hát akkor hajrá!",

társadalmi forradalom tör ki, mint nyúl a cilinderből, és ő itt marad egy vas nélkül. No, mindegy - sóhajtott Rory. - Figyelj csak - tette hozzá, másra terelve a szót -, Muki, öreglány: észrevetted-e, hogy az utóbbi kis eszmecsere során (amelynek minden percét maradéktalanul élveztem), kurta időközönként megnyomtam a csengőt, amire a világon semmi sem történt? Mi ez a ház, Csipkerózsika palotája? Vagy gondolod, hogy a háznépet mindenestül leterítette valami járvány vagy ragály?

- Szent ég - kiáltott fel Monica -, Rowcester Abbeyben nem szólnak a csengők, szerintem VII. Edward kora óta. Ha George bácsi a személyzet valamelyik tagját magához akarta szólítani, az ég felé emelte arcát, és üvöltött, mint a prérifarkas.

- Gondolom, olyankor tette ezt, amikor valaki másnak a csizmáját szerette volna felhúzni.

- Csak ki kell nyitni a kaput, be kell lépni. Meg is teszem. Te meg hozd be a poggyászt a kocsiból.

- Utána hová tegyem?

- Egyelőre a hallba - felelte Monica. - Majd később fölviheted.

Belépett a házba, és egyenest a kedvenc helye felé indult: a hallból nyíló nagy nappali volt ez, ahol gyerekkorában a Rowcester Abbey életének nagy része összpontosult. Az ilyen, nagy méretű angliai udvarházakhoz hasonlóan ebben is volt néhány óriási, sohasem használt lakosztály, egy könyvtár, amelyet a lakók néhanapján felkerestek, és volt ez a nappali, a találkozások közkedvelt színtere. Itt üldögélt egykor a *Lányok Lapját* olvasgatva, és amíg az érzékeny

szaglású George bácsi meg nem vétózta ilyen irányú tevékenységét, itt tartotta fehér nyulait is. Tágas, kényelmes, rendetlen szoba volt, amelynek franciaablakai a kertre nyíltak; arra a kertre, amelynek aljában - a nyári hónapokban - a folyó tartózkodott.

Megállt, körülnézett, beszívta a dohány és a bőr keverékéből álló, ismerős illatot, és mint mindig, most is elfogta a nosztalgikus borzongás, a megfoghatatlan vágyakozás, hogy bárcsak visszaforgathatná az órát - s ekkor a franciaablakon belépett egy overallba öltözött leány, aki egy pillanatig döbbenten megtorpant, aztán boldogan felsikkantott.

- Muki! Drágaságom!

Monica odafordult.

- Jill, angyalom!

Egymás karjába vetették magukat.

[3]

Bemutatjuk Jillt

Jill Wyvern fiatal, csinos, enyhén szeplős és szemlátomást gyakorlatias, talpraesett teremtés volt. Overallját úgy hordta, mint katona az egyenruhát. Ő is aprócska volt, akárcsak Monica, és egy irodalmi berkekbe bejáratos hódolója egy ízben, egy kéziratban maradt költeményben Jillt egy tanagra szobrocskához hasonlította. A hasonlat nem volt nagyon találó, mert a tanagra szobrocskák, bármilyen művészi becs jellemezze is őket, jellegüknél fogva mégiscsak statikusak, Jill pedig nagyon is eleven és mozgékony volt.

Ruganyos léptekkel közlekedett, és a maga idejében a gyephokipályán is hatékony jobbszélsőként tevékenykedett.

- Drága Muki - mondta -, tényleg te vagy itt? Úgy tudtam, elutaztál Jamaicába.

- Ma reggel jöttem meg. Londonban találkoztam Roryval, kocsiba vágtuk magunkat, és idejöttünk. Rory odakint van, a csomagokkal bajlódik.

- Hogy le vagy sülve!

- A Montego-öböl tehet róla. Három hónapig dolgoztam ezen a barnaságon.

- Jól áll. De Bill egy szót sem szólt arról, hogy jönni fogtok. Nem váratlan ez egy kicsit?

- Igen, sokszor hirtelen szakítom meg az utazásaimat. A vagyonom szembetalálkozott a New York-i árakkal, nyögött egyet, és feladta a versenyt. Á, és íme, itt a kereskedők fejedelme.

Rory lépett be, homlokát törölgetve.

- Mi van a bőröndjeidben, öreglány? Ólom? - Észrevette Jillt, megtorpant, és homlokráncolva nézett rá. - Öööö... üdv - mondta bizonytalanul.

- Rory, ő Jill Wyvern; biztosan emlékszel rá.

- Hát persze, tényleg. Jill Wyvern, mi az, hogy. Amint azt oly szellemesen megjegyezted: Jill Wyvern. Említetted neki a barnaságodat?

- Ő is észrevette.

- Csakugyan szembetűnő. Muki azt mondja, mindenütt ilyen színű - tájékoztatta Rory bizalmasan Jillt. - Régimódi férjeket ez egy-két kérdés feltételére ösztönözné, nem igaz?

Viszont a változatosság mindenért kárpótol. Maga tehát Jill Wyvern, ugye? Hogy megnőtt!

- Mióta?

- Azóta, hogy... Azóta, hogy elkezdett nőni.

- Ugye fogalma sincs, hogy ki vagyok?

- Hát *ezt* azért nem mondanám...

- Segítek. Ott voltam az esküvőjükön.

- Maga nem lehet annyi idős.

- Akkor tizenöt éves voltam. Az volt a dolgom, hogy ügyeljek, nehogy a kutyák felugráljanak a vendégekre. Talán emlékszik: szakadt az eső, és mindegyiknek csupa sár volt a mancsa.

- Szent ég! Most már tudom, hova tegyem magát. Hát maga volt az a kis béka. Még fel is figyeltem magára, és azt gondoltam, milyen visszataszítóan néz ki ez a vakarcs.

- Férjem híres a pallérozott modoráról - szólalt meg Monica. - Gyakran emlegetik korunk illemtanának letéteményeseként.

- Éppen arra akartam kitérni - folytatta Rory méltósággal -, hogy azóta sokat fejlődött, bebizonyítva azt, hogy soha sincs helye a csüggedésnek. És azóta nem is találkoztunk?

- De igen; egy-két év múlva egy nyáron megint itt járt. Akkoriban voltam első bálozó, és azt hiszem, vakarcsabb voltam, mint valaha.

Monica sóhajtott.

- Első bálozó! Amikor az embert először kiviszik a piacra! Hogy vissza tud jönni az az érzés... Le a szemüveggel meg a fogszabályozóval!

- És fel a többivel, ami kidülleszt vagy behorpaszt, hol mire van szükség.

Ez Rory megjegyzése volt; Monica szigorúan végig is mérte.

- Mit tudsz te erről?

- Ó, gyakran megfordulok a női kellékek részlegén - szólt Rory.

Jill nevetett.

- Leginkább azokra a családi tanácsülésekre emlékszem, ahol a gyephokiban megerősödött kezemről volt szó. Órákon át úgy kellett járkálnom, hogy a kezemet fölfelé tartottam.

- És hogy sikerült? Meglett az eredménye?

- Eredménye?

Monica suttogóra fogta, ahogy a bizalmas témához illik.

- A férfiakról beszélek. Sikerült kifognod egy érdemes példányt?

- Én azt hiszem, hogy érdemes. Úgy látom, hogy nem tudsz róla, de igencsak előkelő körökben forgolódsz. Aki előtted áll, az nem más, mint a jövendőbeli Rowcester grófné.

Monica felsikkantott izgalmában.

- Azt mondod, hogy te meg Bill eljegyeztétek egymást?

- Bizony.

- És mikor?

- Néhány héttel ezelőtt.

- De boldog vagyok! Nem gondoltam volna, hogy Billnek ennyi esze van.

- Én sem - helyeselt Rory a maga tapintatos módján. - Az ember csak ámul és bámul. Bill, amennyire vissza tudok emlékezni, mindig a bögyös, telt nőkért bolondult. Sok szenvedélyes fellángolását követtem végig, és mindig olyan

nők szerepeltek benne, akikről az ember nem tudta eldönteni, hogy a tündérkirálynő valamelyik melodrámából vagy díjbirkózó a vurstliból. Volt egy lány a Hippodrome cirkuszban...

A menyasszony érdeklődésére különösképpen méltó emlékezésnek itt egy - Au! - kiáltással vége szakadt. Monica nagy lélekjelenléttel bokán rúgta a beszélőt.

- Meséld el, drágaságom - szólt Monica. - Hogy történt? Váratlanul?

- Egészen váratlanul. Épp egy tehénnek adtunk be egy bolust...

Rory pislogott.

- Egy micsodát?

-Bolust. Orvosságot. Teheneknek adják. És mire föleszméltem, Bill a kezemet szorongatta, és azt mondta: „Figyelj, erről jut eszembe, akarsz a feleségem lenni?"

- Micsoda félelmetes ékesszólás. Amikor Rory megkérte a kezemet, csak annyit mondott: „Izé... Na?"

- Ráadásul három hétig tartott, amíg ezt így kidolgoztam - tárta fel Rory. Homloka megint ráncba szaladt. Látnivaló volt, hogy valamit nem ért. - Menjünk vissza kicsit ehhez a bolushoz. Ezt nem értem világosan. Azt mondja: egy tehénnek adták be éppen?

- Egy beteg tehénnek.

-Aha, egy beteg tehénnek? Hát épp ez az, ami gondolkodóba ejtett. Pontosan erre keresem a választ. Miért adott bolust a beteg tehénnek?

- Ez a dolgom. Én vagyok a helyi állatorvos.

- Micsoda? Azt akarja mondani, hogy maga a helyi állatorvos?
- Úgy van. Teljes képesítéssel. Mostanában már mindenki dolgozik.
Rory sokat tudóan bólintott.
- Mélyen igaz - mondta. - Engem is robot senyveszt.
Rory a Harrige's áruházban dolgozik.
- Tényleg?
- A vevőszolgálatot látom el a Locsolócső, Fűnyíró és Madárfürdő részlegen - szólt Rory. - De ez csupán átmeneti. Mostanában erősen tartja magát a szóbeszéd, hogy előléptetnek az Üvegáru, Ajándék és Porcelán osztályra. Onnan pedig már csak egy ugrás a Női Fehérnemű.
- Ó, te hős, te! - csókolta meg szeretettel Monica. - Lefogadom, hogy mindenki sárgul majd az irigységtől.
Rory elszörnyedt.
- Istenem, dehogyis! Körém fognak seregleni, hogy megszorítsák a kezemet és vállon veregessenek. Nálunk csodálatos a testületi szellem. Egy mindenkiért, mindenki a Harrige'sért.
Monica visszafordult Jill felé.
- Apukád nem bánja, hogy a vidéket járod és bolusokkal tömöd a teheneket? Jill apja - magyarázta Rorynak - a megyei rendőrfőnök.
- Az rendes dolog - vélte Rory.
- Azt gondoltam volna, hogy nem örül ennek.
- Ugyan, dehogy. Mindannyian dolgozunk. Kivéve a bátyámat. Eustace tavaly télen nyert a totón, és rémesen

előkelő lett. Nagyon fennhordja az orrát a családban. Más szinten mozog.

- Nyavalyás sznob - mondta Rory kedvesen. - Utálom, ha éreztetik az osztálykülönbségeket.

Beszélt volna tovább is, mert az adott kérdésben határozott nézetekkel rendelkezett, de ebben a pillanatban megszólalt a telefon, mire Rory meghökkenten körülnézett.

- Az ég szerelmére! Ne mondjátok, hogy az öregfiú befizette a telefonszámláját! - kiáltotta döbbenten.

Monica fölvette a hallgatót.

- Halló! Igen, itt Rowcester Abbey... Nem, Lord Rowcester pillanatnyilag nincs itt. A nővére vagyok, Lady Carmoyle. A kocsija rendszámát? Azt sem tudtam, hogy van kocsija. - Jillhez fordult. - Ugye te sem tudod Bill kocsijának a rendszámát?

- Nem. Miért kérdi?

- Miért kérdi? - tolmácsolta Monica a telefonba. Várt néhány pillanatot, majd letette. - Bontották a vonalat.

- Ki volt az?

- Nem mondta. Csak egy hang a semmiből.

- Csak nem szenvedett Bill balesetet?

- Ugyan, dehogy - felelte Rory. - Sokkal jobban vezet ő annál. Talán csak megállt valahol egy üdítőre, és a könyveléshez szükség van a rendszámra. De az mindig idegesítő, ha az emberek nem mutatkoznak be a telefonban. Volt egy kolléga - részlegvezető-helyettes a Dzsemek, Szószok és Tartósított Húsárunál -, akit egy éjjel felhívott egy titokzatos hang, aki nem volt hajlandó felfedni kilétét; mármost, hogy rövidre zárjam...

Monica zárta rövidre.

- Tedd el vacsora utánra, te nagy mesemondó - vágott közbe. - Már ha lesz vacsora - tette hozzá kétkedőn.

- Ó, hát hogyne lenne vacsora - felelte Jill -, méghozzá olyan, hogy szétolvad a szájban. Billnek elsőrangú szakácsnője van.

Monica csak bámult.

- Szakácsnő? Ezekben az időkben? El sem hiszem. Mindjárt azt fogod mondani, hogy szobalánya is van.

- Van bizony. Ellennek hívják.

- Szedd össze magad, gyermek. Vadakat beszélsz. Senkinek sincs szobalánya.

- Billnek van. És kertésze is. Meg komornyikja. Szenzációs komornyik, a neve Jeeves. És épp azon gondolkodik, hogy fel kellene venni egy fiút is az ezüstök és a lábbelik tisztítására.

- Magasságos ég! Ez úgy hangzik, mintha Aga kán palotájában lennénk. - Monica összevonta szemöldökét. - Jeeves? - kérdezte. - Miért tűnik ez a név annyira ismerősnek?

Rory adta meg a felvilágosítást.

- Bertie Wooster. Neki van egy Jeeves nevű inasa. Ez itt talán annak a testvére vagy a nagynénje, vagy valami hasonló.

- Nem - felelte Jill. - Ez ugyanaz az ember. Bill bérbe vette.

- De hogy az ördögben képes Bertie nélküle boldogulni?

- Úgy tudom, Mr. Wooster elutazott valahova. Jeeves egy napon felbukkant, és közölte, hogy hajlandó felvenni a szolgálatot, Bill meg persze két kézzel kapott utána. Ez az

ember igazi kincs. Bill „öreg lélek"-nek nevezi, bármit jelentsen is ez.

Monica még mindig nem értett semmit.

- De mi a helyzet a dolog anyagi részével? Fizet ennek a seregletnek, vagy csupán kedvesen rájuk mosolyog időnként?

- Persze hogy fizet nekik. Bőkezűen. Vasárnap reggelenként degesz erszényeket hajít oda nekik, színültig telve arannyal.

- Honnan van pénze?

- Megkeresi.

- Ne butáskodj. Bill azóta nem keresett pénzt, amióta két pennyt kapott, ha hajlandó volt bevenni a csukamájolajat. Hogy lenne képes ennyit keresni?

- Az Agrárkamarának dolgozik valamit.

- Abból nem lehet meggazdagodni.

- Billnek a jelek szerint sikerült. Szerintem olyan ijesztően jól dolgozik, hogy neki többet fizetnek, mint a többieknek. Igazából nem is tudom, hogy mi a munkája. Csak beül a kocsijába, és elmegy. Talán valami inspekciót végez. Kérdőíveket strigulázhat. A számokkal eléggé hadilábon áll, úgyhogy Jeevest is mindig magával viszi.

- Hát ez csodás - mondta Monica. - Attól tartottam, hogy megint rákapott a lóversenyre. Annak idején nagyon nem örültem, amikor egyik lóversenyről a másikra rohangált, a fején szürke cilinderrel, abban tartotta a szendvicseit.

- Ó, nem... Ilyesmiről szó sem lehet. Szentül megfogadta nekem, hogy többé nem fogad lovakra.

- Nagyon helyes - szólt Rory. - Olykor-olykor egy-egy kisebb kihágás ellen persze nincs kifogásom. A Harrige's berkeiben

nagyobb versenyek alkalmával mindig rendezünk fogadásokat, ötshillinges alapon. A főnökség ennél nagyobb tételeket nem helyeselne.

Jill a franciaablakhoz lépett.

- De nem trécselhetek itt - mondta. - Dolgom van. Bill ír terrierjét kell ellátnom. Beteg, láza is van.

- Adj neki egy bolust.

- Egy új amerikai tinktúrával kezelem. Ugyanis rühes. Viszlát.

Jill elindult, hogy eleget tegyen jószolgálati küldetésének, Rory pedig Monicához fordult. Szokott egykedvűsége odalett. Éber és figyelmes volt, mint Sherlock Holmes, ha nyomra bukkan.

- Muki!

- Tessék!

- Mit szólsz ehhez?

- Mihez szólok mit?

- Bill hirtelen meggazdagodásához. Valami nem stimmel itt. Ha csak egy egyszerű komornyikról lenne szó, még megérteném. Egy hitelező embere álruhában, mondanám magamban. De mivel magyarázzam a szobalányt, a szakácsnőt, az autót... és, az ég szerelmére, mivel magyarázzam, hogy kifizette a telefonszámlát?

- Értem, mire gondolsz. Különös.

- Több, mint különös. Tekintsük át a tényeket. Amikor a legutóbb Rowcester Abbeyben jártam, Bill a mai angol felső osztály tagjainak általános állapotában leledzett: elcsórta a tejet a macska elől, és a járda mellől szedte fel a cigarettacsikkeket. Most meg, amikor megint ide jövök, mit

találok? Minden zugban és mélyedésben komornyikok nyüzsögnek, szobalányok hemzsegnek, ameddig a szem ellát, szakácsnők tolonganak a konyhában, ír terrierek szaladgálnak mindenfelé, és mindenféle ezüst- és csizmafényesítő fiúk alkalmazásáról megy a szóbeszéd. Ez olyan... Hogy is mondják ezt?

- Nem tudom.

- Dehogynem. Van rá egy szó. Kihhel kezdődik.

- Kihordott? Kihelyezett? Kihágás?

- Kihüvelyezhetetlen. Ez az. Az egész ügy teljesen kihüvelyezhetetlen. Az agrárkamarai állásról szóló mesét elfelejthetjük, az merő porhintés. Az Agrárkamarától kapott fizetésből nem lehet ilyen nagy lábon élni. - Rory eltöprengett egy pillanatra. - Azon töröm a fejem, hogy vajon az öregfiú nem csapott-e fel úri betörőnek.

- Ne hülyéskedj már!

- Tudod, hogy van ilyen. Jusson eszedbe Arsène Lupin. Ő is az volt, és remekül megélt belőle. Vagy esetleg zsarol valakit?

- Jaj, Rory!

- Szerintem az is nagyon jól jövedelmezhet. Az ember keres egy gazdag figurát, kiszimatolja a bűnös titkait, aztán levelet ír neki, közölve, hogy mindent tud róla, és utasítja: hagyjon tízezer ficcset kis címletű bankjegyekben a londoni országút második mérföldköve tövében. És amikor ez az összeg elfogyott, az ember megvágja az illetőt egy újabb tízesre. Idő múltával ez összeadódik, és csinos magyarázatot ad minden komornyikra, szobalányra, miegymásra.

- Ha kevesebb őrültséget hordanál össze, és több csomagot vinnél fel az emeletre, sokat lendítenél a világ folyásán.

Rory átgondolta a kérést, és felfogta annak jelentését.

- Azt akarod, hogy fölvigyem ezeket a csomagokat?

- Azt.

- Meglesz. A Harrige's jelszava: Szolgálat, és kész.

Ismét megszólalt a telefon. Rory odalépett, fölvette.

- Halló! - Erősen összerándult. - Kicsoda? Szent Ég! Értem. Most épp nincs idehaza, de ha látom, átadom neki. - Letette a telefont. Arca komor volt. - Muki - szólalt meg -, legközelebb talán hinni fogsz nekem, és nem hurrogsz le, nem űzöl gúnyt belőlem, ha előterjesztem elméletemet. A rendőrség telefonált.

- A rendőrség?

- Bill-lel akartak beszélni.

- Miről?

- Azt nem mondták meg. De hát miért is mondanák, nem igaz? Van ugye titokvédelmi törvény, meg minden, hát nem? De a nyomában vannak, öreglány, a nyomában vannak.

- Lehet, hogy csak fel akarják kérni, adja át valami rendőrségi sportverseny díjait.

- Kétlem - jelentette ki Rory. - De te azért csak hidd ezt, ha jólesik. Vigyem fel a csomagokat, azt mondod? Hozzáfogok íziben. Jer velem, nyújts nekem bátorítást mind szóban, mind taglejtésekkel.

[4]
Bemutatjuk Billt

Távozásuk után néhány percen át a nyári este nyugalmát csak tompa dobbanások törték meg, mint amikor egy férj csomagokat cipel az emeletre. Azután ez is elhalt, és álmos csöndesség ereszkedett Rowcester Abbeyre. Később, előbb távolról, majd egyre erősebben egy autó berregése hangzott fel. A kocsi megállt, és a franciaablakban egy fiatalember jelent meg. Betámolygott, súlyosan zihálva, mint a vadászatban kimelegedett, az szép híves patakra kívánkozó szarvas. Cigarettatárcát húzott elő, és elcsigázottan rágyújtott, mint akinek súlyos dolgok terhelik elméjét.

Vagyis inkább azt a valamit, amit megközelítőleg az elméjének szokás nevezni. William, Rowcester kilencedik grófja, bár élénk közszeretetnek örvendett ismerőseinek tág körében, távolról sem tartozott a szellem óriásai közé. Az őt jól ismerők már kora gyermekségétől fogva tisztában voltak vele, hogy jóllehet a szíve a helyén van, a szürke agysejtek terén észrevehető fogyatékosság mutatkozik, és közmegegyezés alakult ki abban, hogy bárki nyerje is a következő Nobel-díjat, az nem Bill Rowcester lesz. A Parazita Klubban, amelynek a középiskola elvégzése óta tagja volt, a becslések azt tartották, hogy észbeliek terén valahol Freddie Widgeon és Pongo Twistleton között helyezkedik el, ami a skála eléggé alacsony tartományát jelenti. Sőt olyanok is akadtak, akik IQ tekintetében egyenesen Barmy Fotheringay-Phipps alá rangsorolták.

Ezzel szemben azt is le kell szögeznünk, hogy családja többi tagjához hasonlóan ő is rendkívül jó külsejű volt, bár azok is, akik ezt tartották felőle, ha e percben látták volna őt, felülvizsgálták volna ebbéli nézeteiket. Mert nemcsak szerfölött harsány mintázatú kockás zakót viselt hatalmas, duzzadó zsebekkel, kék lópatkókkal mintázott karmazsinvörös nyakkendő volt rajta, amely olyan hatást gyakorolt a szemlélőre, mint egy ökölcsapás, bal szemét jókora szemkötő takarta, és felső ajkán túlméretezett, levesbetéti szerepre törekvő, vörös bajusz éktelenkedett. Napjaink simára borotvált világában nem gyakran lát az ember ilyen, már-már trópusi bujaságban tenyésző bajuszt, és, tegyük hozzá sietve, nem is nagyon akar.

A fekete szemkötő és a vörös bajusz súlyos fogyatékosság, de kiderült, hogy a kilencedik grófból még nem veszett ki minden szégyenérzet, mert a klasszikus balett-táncoshoz méltó mozdulattal, görcsösen összerándult, amikor a szobában fel-alá ténferegve megpillantotta magát a falon függő antik tükörben.

- Egek ura! - fakadt ki, és szeme elé kapta a kezét.

Ideges ujjakkal lekapta és zsebre gyűrte a szemkötőt, felső ajkáról letépte a bajuszt, és leügyeskedte magáról a kockás zakót. Ezzel végezvén az ablakhoz ment, kihajolt, és halk, összeesküvői hangon kiszólt.

- Jeeves!

Néma csend.

- Halló, Jeeves, hol van?

Semmi válasz.

Bill füttyentett egyet, majd még egyet. Még mindig fütyörészett, derékig kihajolva a franciaablakon, amikor háta mögött megnyílt az ajtó, és egy méltóságteljes alak jelenlétét tárta fel.

A férfi, aki belépett - vagy inkább mondjuk úgy: besuhant - a szobába, magas termetű, sötét hajú és tekintélyt parancsoló külsejű volt. Lehetett volna előkelőbb származású nagykövet vagy egy kifinomult, ezoterikus vallás főpapja is. Szeméből az értelem fénye sugárzott, finom metszésű arcán a segíteni akarás hűbéri vágya tükröződött. Egész viselkedése azt sugallta, hogy ez az úriemberek személye körül tevékenykedő úriember, miután éveken át tartó halfogyasztás által fölfejlesztette agyvelejét, most szívesen bocsátja ezt az agyat ifjú munkáltatója rendelkezésére. Karján átvetve egy visszafogott színű zakót és egy mértéktartó mintázatú nyakkendőt hozott.

- Füttyentett, uram? - kérdezte.

Bill megperdült tengelye körül.

- Hogy az ördögben került oda, Jeeves?

- A gépkocsit beállítottam a garázsba, uram, utána pedig a személyzeti traktusba folytattam utamat. A kabátja, uram.

- Ó, köszönöm. Látom, átöltözött.

- Így véltem eszélyesnek, uram. Az az úr nem sokkal maradt le mögöttünk, amikor befordultunk a célegyenesbe, s így bármely percben bezörgethet. Ha a küszöbön kockás öltönyt és álbajuszt viselő komornyik fogadná, az esetleg felszítaná gyanakvását. Örvendetes, hogy lordságod is megszabadult attól a némiképp jellegzetes nyakkendőtől. A lóversenypálya

hangulatához kiválóan illeszkedik, de a magánéletben aligha kielégítő.

Bill összerázkódott, amikor a visszataszító ruhadarabra pillantott.

- Mindig is utáltam ezt a szörnyedelmet, Jeeves. Azok a rémséges lópatkók... Rekkentse el valahova. A zakót is.

- Igenis, uram. Átmenetileg ez a láda is megfelel tárolási célokra. - Jeeves átvette a zakót meg a nyakkendőt, és a szoba túlsó végébe lépdelt, ahol a Rowcester család ősi tulajdona, egy tölgyfából ácsolt, remekmívű kelengyés láda állott. - Így - mondta. - Nem olyan mély, mint egy kút, nem olyan tág, mint a dóm kapuja, de azért megjárja.

Gondosan összehajtotta a kétségbeejtő tárgyakat, elhelyezte a láda belsejében, és rájuk csukta a fedelet. Még ezeket az egyszerű mozdulatokat is oly nyugodt méltósággal hajtotta végre, hogy lenyűgözte volna vele a szemlélőt, ha a szemlélő higgadtabb állapotban van, mint Bill Rowcester volt ekkor. Mintha egy nagy nemzet hatalmas vezetője helyezett volna el koszorút egy elhunyt uralkodó síremlékén.

Bill azonban, mint mondtuk, zaklatott állapotban volt. Egy korábbi megjegyzés dúlta fel: egy mondat, amely e nagy férfiú ajkát hagyta el az imént.

- Hogy érti, hogy az az úr bármely percben bezörgethet? - kérdezte. A gondolat, hogy a vörös arcú, dörgő hangú ember, aki sértéseket bömbölve követte Epsomtól egészen Southmoltonshire-ig, itthon is fölkeresheti, korántsem volt egyértelműen kecsegtető.

- Lehetséges, hogy megfigyelte és emlékezetébe véste a gépkocsink rendszámát, uram. Helyzeténél fogva huzamos

ideig alkalma nyílt a rendszámunk szemlélésére, ha lordságod méltóztatik emlékezni.

Bill ernyedten egy fotelba hanyatlott, és homlokáról letörölt egy verítékcseppet. Ez az eshetőség, ahogy Jeeves nevezte volna, eszébe sem jutott. Most, hogy felhívták rá a figyelmét, úgy érezte magát, mint akit kicsontoztak.

- Ó, a fenébe, erre nem gondoltam! Akkor pedig megtudhatja a tulajdonos nevét, és már roboghatna is ide, nem igaz?

- Az ember hajlik erre a feltevésre, uram.

- A guta üsse meg, Jeeves!

- Úgy van, uram.

Bill ismét használatba vette homlokán a zsebkendőt.

- És mit tegyek, ha idejön?

- Azt javasolnám, hogy lordságod tanúsítson fesztelen viselkedést, és tartsa magát ahhoz, hogy semminemű tudomással nem bír az üggyel kapcsolatban.

- Könnyedén kacagva, azt mondja?

- Pontosan, uram.

Bill megpróbálkozott egy könnyed kacagással.

- Ez milyen, Jeeves?

- Csekély mértékben megfelelő, uram.

- Inkább halálhörgés?

- Úgy van, uram.

- El kellene próbálni néhányszor.

- Számos ízben, uram. Ez elengedhetetlen ahhoz, hogy meggyőzővé váljék.

Bill mogorván felrúgott egy lábzsámolyt.

- Hogy lehetnék meggyőző, amíg ilyen idegállapotban vagyok?
- Lordságod zaklatottsága kétségkívül észrevehető.
- Sík ideg vagyok. Látott már kocsonyát hurrikánban?
- Nem, uram, még sohasem voltam jelen ilyen esemény bekövetkeztekor.
- Remeg. És én is.
- Ilyen megpróbáltatás után nem csoda, hogy lordságod érzelmileg feldúlt állapotba jutott.
- Megpróbáltatás - ez a helyes kifejezés, Jeeves. És nemcsak a félelmetes életveszélyről van szó; baromi megalázó, hogy az ember kénytelen így eliszkolni.
- Közelmúltbeli cselekedeteinket a magam részéről nem nevezném eliszkolásnak, uram. A *mot juste* inkább „stratégiai visszavonulás" lenne. Elismert katonai hadmozdulat, amelyet a legnagyobb taktikusok is alkalmaznak, amennyiben az alkalom megköveteli. Nincs kétségem afelől, hogy időnként Eisenhower tábornok is ehhez folyamodott.
- De szerintem őt nem üldözte egy tajtékzó ügyfél, torkaszakadtából azt kiáltozva, hogy „Tolvaj! Fogják meg!"
- Feltehetőleg nem, uram.

Bill elgondolkodott.

- Igazából a „tolvaj" szó bántott legjobban, Jeeves.
- Könnyűszerrel el tudom képzelni, uram. Szigorúan jogi szempontból ez a megjelölés nem is fedi a valóságot. Amint lordságod többször hangsúlyozta a viszontagságos hazaúton, szándékában áll kifizetni az úr járandóságát.

- Hát persze. Nem is lehet vitás. Persze hogy ki fogom pengetni az utolsó pennyt is. Ez a hogyishívják tipikus esete. Minek is nevezik, Jeeves?

- *Noblesse oblige,* uram.

- Ez az. A Rowcesterek becsülete a tét. De időt kell nyernem, a fenébe is, hogy előteremtsem azt a háromezer font, két shilling, hat pennyt.

- Háromezer-öt font, két shilling és hat penny, uram. Lordságod megfeledkezik az úr eredetileg befizetett ötfontos bankjegyéről.

- Tényleg. Azt maga zsebre vágta, és amikor eljöttünk, a zsebében is maradt.

- Pontosan, uram. Ennélfogva ön MacHizick kapitánynál fennálló tartozása mindösszesen...

- Ez a neve?

-Igen, uram. C. G. Brabazon-MacHizick kapitány, Northumberland Avenue, London WC2. Lordságod asszisztenseként magam írtam fel a nevet és a címet a fogadószelvényre, amely most az úr birtokában van. A bankjegy, amelyet ennek fejében átnyújtott s amelyet lordságod hivatalos képviseletét ellátva jogosan vettem át, az ön kötelezettségét háromezer-öt fontra, két shillingre és hat pennyre emeli.

- Ó, a nyavalya!

- Úgy van, uram. Nem elhanyagolható összeg. Sok szegény ember örülne, ha szert tehetne háromezer-öt fontra, két shillingre és hat pennyre.

Bill megrándult.

- Hálás lennék, Jeeves, ha ezeket a szavakat nem ismételgetné annyiszor.
- Igenis, uram.
- Úgyis neonreklámként világítanak a lelkemben.
- Kétségkívül, uram.
- Ki is mondta azt, hogy ha majd meghal, ki fog derülni, hogy valamelyik szó ott áll a szívébe vésve?
- Mária királynő, uram, a nagy I. Erzsébet elődje. A kérdéses szó „Calais" volt, és a megjegyzés arra szolgált, hogy kifejezze a város elveszítése miatt érzett szomorúságát.
-Hát, ha egyszer én halok meg, ami a jelenlegi állapotomban nagyon hamar bekövetkezik, csak vágjon fel, Jeeves...
- Természetesen, uram.
- ...és két ficcsbe lefogadom, hogy ezeket a szavakat fogja találni a szívembe vésve: háromezer-öt font, két shilling és hat penny.
Bill felállt, és zaklatottan rótta a szobát fel s alá.
- Hogy kapar össze az ember ekkora összeget, Jeeves?
- A cél takarékoskodást követel, uram.
- Még szép. És évekig is eltarthat.
- MacHizick kapitány pedig türelmetlen természetű úr benyomását tette rám.
- Ne kínozzon, Jeeves.
- Igenis, uram.
- Maradjunk a pillanatnyi problémánál.
- Igenis, uram. El ne felejtsd, hogy mindenki csak a jelenben él, ez pedig röpke pillanat: a többi idő vagy már elmúlt, vagy bizonytalan.

- He?
- Ez Marcus Aurelius, uram.
- Aha. No, mint mondom, foglalkozzunk inkább azzal, hogy mitévők legyünk, ha ez a MacHizick egyszer csak beront ide. Maga szerint fel fog ismerni engem?
- Hajlanék arra a nézetre, hogy nem, uram. A bajusz és a szemkötő rendkívül hathatós álöltözetnek bizonyult. Végül is az utóbbi hónapokban lordságod számos ismerősével volt alkalmunk találkozni...
- És egyik se bökte ki, hogy én vagyok az.
- Nem, uram. Mindazonáltal a tények ismeretében attól tartok, hogy a ma délutáni incidenst kizáró oknak kell tekintenünk. Egyértelműen lehetetlen lesz holnap a derbyn folyatnunk működésünket.
- Nagyot akartam aratni a derbyn.
- Magam is, uram. Ám a történtek után attól tartok, a teljes turftevékenységet korlátlan időre fel kell függeszteni.
-Nem gondolja, hogy egy napot még megreszkírozhatnánk?
- Nem, uram.
-Persze, persze, értem. Ha holnap megjelennénk Epsomban, az első, akivel szembetalálkoznánk, ez a MacHizick kapitány lenne...
- Terpeszben elállva az utat a bejáratnál, mint a rodoszi kolosszus. Pontosan, uram.
Bill beletúrt amúgy is rendezetlen hajába.
- Bárcsak lefagyasztottam volna azt a pénzt, amit Newmarketben kerestünk!
- Úgy van, uram. Minden leírt vagy kimondott szó közül legszomorúbb az: „lehetett volna". Ezt Whittier írta.

- Maga még figyelmeztetett is, hogy ne engedjük a tőkét túlságosan leapadni.

- Éreztem, hogy eszközeink nem elégségesek a komolyabb kockázatok elhárítására. Ezért is bátorkodtam oly nagy nyomatékkal lebeszélni lordságodat arról, hogy MacHizick kapitány második tétjét is elfogadja. Balsejtelmeim támadtak. Való igaz, ekkora oddsznál csekély a valószínűsége annak, hogy a duplázás megtermi gyümölcsét, ám amikor észrevettem, hogy Whistler Anyját ott vezetik el mellettünk a rajthoz, elfogott a nyugtalanság remegése. Azok a hosszú lábak, az az izmos tompor...

- Jeeves, ezt ne!

- Igenis, uram.

- Igyekszem nem gondolni Whistler Anyjára.

- Tökéletesen megértem, uram.

- Különben is, ki az ördög az a Whistler?

- Történelmi személy: meglehetősen elismert tájképfestő és portretista, született 1834-ben, Lowellben, Massachusetts állam. Az 1872-ben alkotott, *A művész anyjának arcképe* című festményét a műértők kiváltképp nagyra becsülik, a francia kormány 1892-ben meg is vásárolta a Luxembourg Képtár számára. Művei karakterábrázolás és finom színharmónia tekintetében egyedülállóak.

Bill kissé hörögve szívta be a levegőt.

- Tehát finom az a színharmónia?

- Úgy van, uram.

- Értem. Kösz, hogy elmondta. Már hülyére aggódtam magam a színharmóniája miatt. - Bill kissé lecsillapodott. - Jeeves, ha mégis bekövetkezik a legrosszabb, és MacHizick

elkap, lehetséges, hogy a szerencsejáték-törvényre időt nyerjek?

- Attól tartok, hogy nem, uram. Lordságod elfogadta az úr tétjét. Készpénzügylet történt.

- Tehát maga szerint a dutyi fenyeget?

- Látok rá eshetőséget, uram.

- És magát is bekasztlizhatják mint a segédemet?

- Minden valószínűséggel, uram. E tekintetben nem vagyok egészen bizonyos. Meg kellene tárgyalnom az ügyvédemmel.

- De engem mindenképpen bevarrnának.

- Úgy van, uram. Az ilyen ügyekben hozott ítéletek azonban, úgy vélem, nem szoktak nagyon súlyosak lenni.

- Csak gondoljon a lapokra. Rowcester kilencedik grófja, akinek ősei Agincourt csatamezején vitézkedtek, eliszkolt az epsomi lóversenypályáról, egy dühöngő ügyféllel a nyomában. A rikkancsok csemegéje lenne.

- Kétségbevonhatatlanul a nyilvánosság széles körű érdeklődése kísérné, ha kitudódnék, hogy lordságod zugbukmékerkedéssel foglalatoskodik.

Bill, aki ismét fel-alá járkált a szobában, erre megtorpant, és vádló tekintettel mérte végig a beszélőt.

- És ki volt az, aki azt javasolta, hogy zugbukmékerkedéssel foglalkozzam? Maga, Jeeves. Nem akarok vádaskodni, de el kell ismernie, hogy az ötlet magától származott. Maga volt a...

- Én voltam a *Fons et origo mali,* uram? Ez, el kell ismernem, így igaz. Ám, ha méltóztatnék visszaemlékezni, éppen afféle kutyaszorítóban voltunk. Egybehangzóan úgy vélekedtünk, hogy a küszöbön álló házasság lordságod

csekély jövedelmének felduzzasztását igényelné, és a telefonkönyvben végiglapoztuk a szakmai listát, hogy felleljük azt a lehetséges életpályát, amelyben lordságod sikerre számíthat. Csupán mivel semminemű megfelelő foglalkozás nem mutatkozott, és már a T betűnél jártunk, ebből az egyetlen okból javasoltam a Turfalkalmazottakat, *faute de mieux.*

- *Faute* de mi van?

- *Mieux,* uram. Francia kifejezés. Úgy fordíthatnánk: „jobb híján".

- Micsoda idióták ezek a franciák! Miért nem képesek angolul beszélni?

- Talán inkább szánalom illeti őket, nem bírálat, uram. Kétségkívül javarészt a neveltetésük tehet róla. Azt kívántam még hozzátenni, hogy lordságod nehézségeire megfelelőnek látszott ez a megoldás. Az Amerikai Egyesült Államokban, úgy tudom, a bukmékereket valamelyest alacsonyrendű egyéneknek tekintik, és tevékenységüket a rendőrség valóban igyekszik visszaszorítani, de Angliában más a helyzet. Itt felnéznek rájuk, és köztisztelet övezi őket. Létezik egy gondolati iskola, amely az új arisztokrácia tagjait látja bennük. Rengeteg pénzt keresnek, és jövedelmüket tovább fokozza, hogy jövedelemadót nem fizetnek.

Bill sóvárogva felsóhajtott.

- Newmarketig mi is rengeteg pénzt kerestünk.

- Úgy van, uram.

- És hová lett mindaz?

- Csakugyan: hová, uram?

- Nem kellett volna annyit költenem a ház rendbe hozására.
- Nem, uram.
- És a szabó számláját is hiba volt kifizetnem.
- Úgy van, uram. Hajlok arra a feltételezésre, hogy lordságod akkor némiképp túllőtt a célon. Amint Terentius mondja: *Ne quid nimis,* azaz semmit se vígy túlságba.
- Bizony, az elhamarkodott lépés volt. De hát semmi értelme most amiatt nyavalyogni, szerintem.
- Semmi, uram. A Nagy Kéz mozdul, készül a Sors könyve...
- Ácsi!
-...s nincs senkinek imája, élce, könnye, hogy - bármint szeretne változtatni rajta - csak egyetlen szavát is eltörölje. Mondott valamit lordságod?
- Csak arra akartam megkérni, hogy álljon le.
- Hogyne, uram.
- Nincs hangulatom.
- Természetesen, uram. Csupán az idézet, a perzsa költő, Omar Khajjám verse jól illett az alkalomhoz, ezért hoztam fel e sorokat. Feltehetnék egy kérdést lordságodnak?
- Kérdezzen, Jeeves.
- Miss Wyvern tudomással bír lordságod és a turf szakmai kapcsolatáról?

Bill a puszta feltételezéstől is megremegett, mint a nyárfalevél.

A válasz: nem. Ötvenhét rohamot kapna, ha megtudná. Azt adtam be neki, hogy az Agrárkamara alkalmazásában állok.

Rendkívül tiszteletreméltó testület.

- Igazából nem mondtam ezt neki kifejezetten. Csak éppen széthagytam a házban mindenféle agrárkamarás űrlapot, és gondoskodtam róla, hogy lássa őket. Maga például tudta, hogy százhetvenkilenc különféle űrlapjuk van, nem beszélve a tizenhét kérdőívről?

- Nem, uram. Erről nem rendelkeztem tudomással. A szorgalom jele.

- Nagyon szorgalmasak is. Állandóan nyüzsögnek azok a fiúk.

- Úgy van uram.

- De eltértünk a lényegtől: attól, hogy Miss Wyvern nem szerezhet tudomást a szörnyű valóságról. Az végzetes lenne. Jegyességünk kezdetén határozottan állást foglalt az időnkénti lóversenyfogadásaim tárgyában, és én szentül megesküdtem, hogy sohasem fogadok többé. Hát, ami azt illeti, lehet azzal érvelni, hogy ha az ember bukmékerkedik, az nem ugyanaz, mint amikor fogad, de szerintem Miss Wyvern erre az okfejtésre nem lenne vevő.

- Pedig ez finom megkülönböztetés, uram.

- Ha Jill fölfedi a tényeket, minden elveszett.

- Az esküvői harangok némák maradnak.

- Mint a sír. Miss Wyvern visszaküld a boltba, mint egy hibás árucikket, mielőtt kimondhatnám, hogy hoppá. Ha tehát esetleg kérdezősködni kezdene, maga ne tárjon fel semmit. Akkor se, ha égő gyufát tűzködne a lábujjai közé.

- Ennek eshetősége elenyésző, uram.

- Meglehet. Én csak annyit mondok, hogy bármi történjék, Jeeves: titoktartás és hallgatás.

- Bízhat bennem, uram. Az ifjabb Plinius ihletett szavaival...

Bill fölemelte a kezét.

- Ennyi, Jeeves.

- Igenis, uram.

- Nem érdekel ifjabb Plinius.

- Nem, uram.

- Felőlem a hajára kenheti ifjabb Pliniust úgy, ahogy van.

- Hogyne, uram.

- Most pedig hagyjon magamra, Jeeves. Sok boronganivalóm van. Menjen, és hozzon nekem egy masszív szódás whiskyt.

- Igenis, uram. Haladéktalanul intézkedem.

Jeeves tiszteletteljes együttérzéssel kiolvadt a szobából, Bill pedig leült, és fejét két tenyere közé fogta. Mély nyögés szakadt fel belőle, és a hang annyira megtetszett neki, hogy mindjárt nyögött is még egyet.

Már éppen belekezdett volna a harmadikba, amelyet egészen mélyről, a talpából akart indítani, amikor egy hang szólalt meg a közelben.

- Szent egek, Bill. Mi a baj?

Jill Wyvern állott mellette.

[5]

Különféle fejfájások

A nappaliból való eltávozása óta eltelt idő alatt Jill bedörzsölte Mike, az ír terrier bőrét az amerikai tinktúrával, megvizsgálta a szakácsnő aranyhalát, mert az étvágytalanságban szenvedett, nem fogadta el a hangyatojást, majd rutinszerűen levizitelt a disznóknál és a

teheneknél, s az utóbbiak egyikének beadott egy bolust. A jól végzett munka kellemes tudatával tért vissza a házba, várva a találkozást mátkájával, aki remélhetőleg már végzett agrárkamarai teendőivel, és édes enyelgéshez való hangulatban van. Mert jóllehet az Agrárkamara jól tudta, hogy Bill személyében kivételesen értékes munkatársra tettek szert, és (természetesen) az elvégezhető munka utolsó cseppjeit is ki akarta facsarni belőle, annyi emberség azért volt benne, hogy a szegény gályarabnak megengedte: az esti koktélra már letegye az evezőt.

Megdöbbenésként érte, hogy tenyerébe támasztott fejjel, nyögdécselve talált jegyesére.

- Mi a baj? - ismételte.

Bill görcsös rándulással szökött talpra ültő helyéből. Az imádott hang, amely váratlanul csendült fel a semmiből, amikor ő úgy tudta, kettesben van a bánattal, olyan hatást gyakorolt rá, mintha valaki láncfűrészt alkalmazott volna a nadrágja ülepén. Akkor sem riadt volna meg ennél jobban, ha maga a Northumberland Avenue-i C. G. Brabazon-MacHizick kapitány bukkan fel hirtelen. Tátott szájjal meredt Jillre, és minden porcikája remegett. Jeevest, ha jelen lett volna, Macbethre emlékeztette volna, amikor megpillantja Banquo szellemét.

- Baj? - kérdezte, és a szóban sikerült három „a" hangot elhelyeznie.

Jill komoly, fürkésző tekintettel nézte. Nyílt, tiszta pillantása volt, mint oly sok kedves lánynak, és Bill általában szerette is. E percben azonban jobban esett volna neki valami más; valami, ami nem hatol úgy a lelke legmélyére,

mint egy vörösen izzó furdancs. A bűntudat hatására az ember allergiássá válik a nyílt, tiszta pillantásra.

- Baj? - kérdezte újra, ám ezúttal sikerült a szót rövidebbre és élesebbre formálnia. - Hogyhogy mi a baj? Semmi baj. Miért kérded?

- Úgy nyöszörögtél, mint egy hajókürt.

- Vagy úgy. Az csak egy kis neuralgia.

- Fáj a fejed?

- Igen. Már egy ideje. Elég fárasztó napom volt.

- Miért? Akadozik a vetésforgó? Vagy a disznók családtervezésbe kezdtek?

- A mai legfőbb problémám - szólt Bill tompán - lovakkal volt kapcsolatos.

Jill tekintetében gyanakvás villant. Mint oly sok kedves lányban, ha a szeretett férfiról volt szó, benne is fel-feltámadt a magánnyomozó.

- Már megint fogadtál? Bill nagyot nézett.

- *Én?*

- Ünnepélyesen megfogadtad, hogy nem teszed. Jaj, Bill, te annyira hülye vagy. Több gondot okozol, mint egy csapat cirkuszi fóka. Hát nem fogod fel, hogy ez mind ablakon kidobott pénz? Nem fér a hájfejedbe, hogy a fogadóknak semmi esélyük a bukmékerekkel szemben? Ismerem a szóbeszédeket, hogy egyesek fantasztikus duplázást hajtottak végre és ezreket nyertek egyetlen ötössel, de a valóságban sohasem történik ilyesmi. Mit mondtál?

Bill nem mondott semmit. A hang, amely eltorzult ajkát elhagyta, csupán halk nyögés volt, mint amilyet az áldozati oszlophoz kikötözött indián hallathatott.

- Néha megesik - felelte tompán. - Ismerek néhány esetet.
- Hát veled nem esik meg. A lovakkal nincs szerencséd.

Bill kínban volt. Rendkívül erős volt benne az érzékcsalódás, hogy lassú tűzön sütögetik.

- Igaz - mondta. - Most már belátom.

Jill tekintete merőbb és áthatóbb volt, mint valaha.

- Ki vele, Bill. Vesztesre fogadtál a Tölgyesen?

Ez homlokegyenest ellentétes volt azzal, ami a valóságban történt; Bill kissé erőre is kapott tőle.

- Ugyan, dehogy.
- Megesküszöl?
- Erre bármikor.
- Nem is fogadtál lovakra a Tölgyesen?
- Persze hogy nem.
- Akkor mi a baj?
- Megmondtam. Fáj a fejem.
- Szegénykém. Hozhatok neked valamit?
- Köszönöm, nem. Jeevestől már kértem egy szódás whiskyt.
- Egy puszi esetleg segítene, amíg a whisky ideér?
- Megmentene egy emberi életet.

Jill megcsókolta, de szórakozottan. Közben más járt a fejében.

- Jeeves ma is elkísért, ugye? - kérdezte.
- Igen. Igen, Jeeves is velem volt.
- Mindig magaddal viszed ezekre a kiküldetésekre.
- Igen.
- Hová mentek ilyenkor?
- Körjáratra.

- És mit csináltok?
- Hát hol ezt, hol azt.
- Értem. Hogy van a fejfájásod?
- Kicsit már jobb, köszönöm.
- Helyes.

Egy percre csönd lett.

- Pár évvel ezelőtt nekem is voltak fejfájásaim - szólalt meg Jill.
- Súlyosak?
- Elég súlyosak. Sokat kínlódtam.
- Az kikészíti az embert, mi?
- Ki. De - folytatta Jill, és hangja egyre erősödvén, némi keménység csendült meg benne - a fejfájásaim rendesen meggyötörtek, mégsem lettem tőlük olyan, mint egy szökött fegyenc, aki a bozótban lapulva fülel a vérebek csaholására, és minden pillanatban azt lesi, mikor ragadja galléron a sors keze. Márpedig te most éppen olyan vagy. Minden arcvonásodon bűntudat tükröződik. Ha most közölnéd velem, hogy gyilkosságot követtél el, és azon aggódsz, hogy nem rejtetted el elég jól a hullát, azt felelném: „Sejtettem". Bill, utoljára kérdem: mi a baj?
- Nincs semmi baj.
- Nekem ne mondd ezt.
- De mondom.
- Semmi sem nyomja a lelkedet?
- A világon semmi.
- Tehát vidám és gondtalan vagy, mint a nyári égbolton daloló pacsirta?
- Még inkább.

Újabb csend. Jill az ajkát harapdálta, Bill pedig azt kívánta, bárcsak ne harapdálná. Természetesen semmi méltatlan vagy lealacsonyító nincs abban, ha egy lány az ajkát harapdálja, de mégis olyan látvány, amelyben a gondoktól terhelt vőlegény nem tud maradéktalanul gyönyörködni.

- Bill, mondd csak - szólt Jill -, mit gondolsz a házasságról?

Bill földerült. Maradjunk inkább ennél a témánál, gondolta.

- Szerintem teljesen jó dolog. Természetesen azzal a feltétellel, hogy a képlet férfi oldala olyan párhoz, jut, mint amilyen te vagy.

- Hagyd a hízelgést. Megmondjam, nekem mi a véleményem erről?

- Mondd.

- Szerintem ha nincs abszolút bizalom a férfi és a nő között, akkor őrültség akár csak gondolni is a házasságra, mert ha el akarnak rejteni dolgokat egymás elől, és nem akarják elmondani egymásnak a gondjaikat, akkor a házasságuk előbb-utóbb úgyis zátonyra fog futni. A férj és a feleség mondjon el egymásnak mindent. Álmomban sem jutna eszembe bármit eltitkolni előled, és ha éppen tudni akarod, rosszul vagyok attól, hogy te viszont eltitkolod előlem a bajodat, akármi is az.

- De hát nem vagyok bajban.

- De igen. Nem tudom, mi történt, de egy rövidlátó vakond, aki elveszítette a szemüvegét, az is látná rajtad, hogy gyötrődsz. Amikor beléptem, úgy nyöszörögtél, hogy a fejed majd leszakadt.

Bill sokszorosan próbára tett önuralma megtört.

- A fenébe már - bömbölte -, már miért ne nyöszörögnék? Rowcester Abbey házszabálya szerint a napnak ebben az órájában tudtommal szabad a nyöszörgés, vagy tévedek? Az ég áldjon meg, nem hagynál végre békén? - folytatta, egyre fokozódó lendülettel. - Mégis, kinek képzeled magad? Valami rendőrnyomozónak, aki egy alvilági alakot akar kivallatni? Legközelebb már azt fogod nekem szegezni, hogy hol voltam február huszonegyedikén éjjel. Ne játszd már a mesterdetektívet.

Jill szenvedélyes leány volt, és szenvedélyes leányok esetében az ilyesmitől hamar túlcsordul a pohár.

- Nem tudom, tudsz-e róla - mondta hidegen -, de ha rendesen nekidurálod magad, te lehetsz a világ első számú patkánya.

- Szép dolog ilyet mondani az embernek.

- Pedig ez az igazság - mondta Jill. - Egyszerűen az a helyzet, hogy emberbőrbe bújt disznó vagy. És ha kíváncsi vagy a véleményemre - folytatta, és most ő fokozta a lendületet -, szerintem az a helyzet, hogy fogtad magad, és összeszűrted a levet valami rémes nőszeméllyel.

- Megőrültél. Hol az ördögben ismerkedhetnék meg rémes nőszemélyekkel?

- El tudom képzelni, hogy számtalan lehetőséged volt. Mindig csak elmégy az autóval, néha egy hétre is egyhuzamban. Amennyit én tudok, annak alapján fürtökben csünghetnek rajtad a cicababák.

- Rá se néznék semmiféle cicababára, akkor se, ha tálcán tennéd elém, madársalátával körítve.

- Nem hiszek neked.

- Pedig, ha az emlékezetem nem csal - szólt Bill -, te voltál az, aki úgy két és fél másodperccel ezelőtt a kettőnk közötti feltétlen bizalom kívánatosságáról prézsmitáltál. Nők! - kiáltott fel Bill keserűen. - Istenem, micsoda népség!

Ebben a nehéz pillanatban lépett be Jeeves, és poharat hozott tálcán.

- A szódás whiskyje, uram - mondta abban a modorban, ahogy az Egyesült Államok elnöke mondja a polgárnak, aki erre méltónak bizonyult: „Fogadja el a kongresszusi érdemérmet".

Bill hálásan vette át a frissítőt.

- Köszönöm, Jeeves. Egy perccel sem hamarabb a kelleténél.

- Sir Roderick és Lady Carmoyle pedig a tiszafaligetben tartózkodik, és találkozni kívánnak lordságoddal.

- Szent ég! Rory és Muki? Hát ők meg honnan bújtak elő? Úgy tudtam, Muki elutazott Jamaicába.

- Tudomásom szerint őladysége ma délelőtt érkezett meg, Sir Roderick pedig szabadnapot vett ki az áruházban, hogy elkísérhesse ide. Azt kívánták, hogy értesítsem önt: szívesen váltanának önnel néhány szót, még Mrs. Spottsworth megérkezése előtt.

- Kicsodának a micsodája előtt? Egyáltalán: ki az a Mrs. Spottsworth?

- Egy amerikai hölgy, akinek ismeretségére őladysége New Yorkban tett szert, uram. Érkezése ma estére várható. Őladysége és Sir Roderick szavaiból leszűrt feltételezésem az, hogy Mrs. Spottsworth esetleg megvásárolja a házat.

Bill tátogott.

- Megvásárolja a házat?
- Meg, uram.
- *Ezt* a házat?
- Ezt, uram.
- Mármint Rowcester Abbeyt, úgy érti?
- Igen, uram.
- Maga ugrat engem, Jeeves.
- Sohasem venném a bátorságot, uram.
- Komolyan azt akarja mondani, hogy ez az amerikai elmeszökevény, aki álbajuszt ragasztva meglógott az intézetből, ahol megfigyelés alatt tartották, komolyan azt fontolgatja, hogy érvényes készpénzt ad Rowcester Abbeyért?
- Ezzel az interpretációval tudnám tolmácsolni őladysége és Sir Roderick szavait, uram.

Bill mély lélegzetet vett.

- Hát, az eszem megáll. Ez is mutatja, milyen nagy a Teremtő állatkertje. És nálunk akar megszállni az illető?
- Úgy tudom, hogy igen, uram.
- Akkor talán eltüntethetné azt a két vödröt az emeleti folyosó tetőablakai alól, ahol a befolyó esővizet gyűjtjük. Nem jól veszi ott ki magát az a két vödör.
- Igenis, uram. Néhány újabb rajzszöggel megerősítem a tapétát is. Hol óhajtja lordságod elszállásolni Mrs. Spottswortht?
- Kapja meg az Erzsébet királynő szobát. Annál jobb hálószobánk nincs.
- Igenis, uram. A kéménybe dróthálót helyezek, hogy az ott fészkelő denevérek kirepülésének elejét vegyem.

- Sajnos külön fürdőszobája nem lesz.
- Magam is attól tartok, uram.
- Ha viszont beéri zuhanyozóval, beállhat az emeleti folyosó tetőablakai alá.
Jeeves összeszorította ajkát.
- Ha szabad javaslatot tennem, uram, nem tanácsos ebben a hangnemben megnyilatkoznia. Lordságod esetleg megfeledkezik magáról, és Mrs. Spottsworth jelenlétében is hasonló észrevételre ragadtathatja magát.
Jill, aki a franciaablaknál állt és égő szemmel bámult kifelé, ekkorra már megfordult, és felvillanyozva hallgatta a párbeszédet. A szent düh, amely arra sarkallta, hogy jegyesét emberbőrbe bújt disznónak nevezze, teljesen eltűnt. Ezzel a megdöbbentő hírrel nem versenyezhetett. Jill részéről a háború véget ért.
Tökéletesen egyetértett a Jeeves által megfogalmazott korholással.
- Te szerencsétlen pupák - mondta. - Még gondolnod sem szabad ilyeneket. Ó, Bill, hát nem csodálatos? Ha ez sikerül, lesz annyi pénzed, hogy vegyél egy gazdaságot. Biztos vagyok benne, hogy nagyon jól elvezetnénk azt a farmot, én az állatorvosi tudományommal, te meg a mezőgazdasági szakértelmeddel.
- A micsodámmal?
Jeeves köhintett.
- Azt hiszem, Miss Wyvern arra a tényre utal, hogy lordságod szerteágazó tapasztalatokat szerzett az Agrárkamara megbízásából végzett munkák során.

- Á, aha, persze. Értem már. Hát hogyne, az Agrárkamara. Köszönöm, Jeeves.
- Szóra sem érdemes, uram.
Jill továbbfejlesztette az ötletet.
- Ha sikerülne valami igazán komoly összeget legombolnod erről a Mrs. Spottsworthről, tenyészjuhokat is tarthatnánk. Az úgy jövedelmez, mint a parancsolat. Jó lenne tudni, mennyit érhet ez a ház.
- Félek, hogy nem sokat. Látott ez már jobb napokat is.
- Mennyi lenne az, amit elkérnél érte?
- Háromezer-öt font, két shilling és hat penny.
- Tessék?
Bill pislogott.
- Bocsánat. Valami máson járt az eszem.
- Honnan vetted ezt a különös összeget?
- Nem tudom.
- Muszáj, hogy tudd.
- Nem tudom.
- De hát csak volt rá valami okod.
- A kérdéses összeg őlordsága agrárkamarai tevékenykedésével összefüggésben merült fel ma délután, kisasszony - vette át a szót Jeeves gördülékenyen. - Lordságod talán emlékszik is, hogy bátorkodtam felhívni figyelmét a különleges összegre.
- Csakugyan, Jeeves, csakugyan.
- Ezért mondta most lordságod azt, hogy háromezer-öt font, két shilling és hat penny.
- Tényleg: ezért mondtam most azt, hogy háromezer-öt font, két shilling és hat penny.

- Ezek az átmeneti tudatműködési rendellenességek nem ritkán fordulnak elő, úgy tudom. Ha szabad egy javaslattal éljek, úgy vélem, üdvös lenne, ha lordságod további késedelem nélkül a tiszafaliget felé venné útját. Esszenciális az időtényező.

- Á, persze, igen. Ott várnak rám, igaz? Te is jössz, Jill?

- Nem mehetek, szívem. Még meg kell látogatnom néhány pácienst. Egészen Stoverig el kell mennem, hogy megvizsgáljam Mainwaringék pincsijét, bár szerintem a világon semmi baja sincs. Az a kutya megrögzött hipochonder.

- De azért vacsorára ugye átjössz?

- Persze. Számolom a perceket. Már a gondolatra is összefut a számban a nyál.

Jill kilépett a franciaablakon. Bill megtörölte homlokát. Hajszál híján úszta meg.

- Megmentette az életemet, Jeeves - mondta. - Ha nem vág annyira az esze, lelepleződtem volna.

- Örömömre szolgál, ha segítségére lehetek lordságodnak.

- Még egy pillanat, és a női megérzés megtette volna, amire képes, a következmények pedig megrengették volna az emberiséget. Ugye, maga sok halat eszik, Jeeves?

- Számottevő mennyiséget, uram.

- Bertie Wooster is ezt mondta. Légyen bár lepényhal vagy szardínia, maga kiveszi belőle a részét, mondta Bertie, és a maga óriási intellektusát a halhús magas foszfortartalmának tulajdonította. Azt mondta, százszor is megesett, hogy a tizenkettedik órában sikerült kimentenie őt a pácból. Odáig van a maga képességeitől.

- Mr. Wooster mindig is jóleső módon méltányolta az érdekében tett szerény erőfeszítéseimet, uram.

- Csak az nem fér a fejembe, és soha nem is fért, hogy vajon hogy engedhette el magát. Amikor megjelent nálam, és közölte, hogy felszabadult, úgy meglepődtem, hogy egy tollpihével is hanyatt lehetett volna lökni. Egyetlen megoldást tudok elképzelni: azt, hogy elment az esze... mármint az a maradék kis esze is, ami még megvolt. Vagy talán összevesztek, és maga mondott fel őneki?

Jeeves kissé nehezményezte a feltételezést.

- Ó, nem, uram. Kapcsolatom Mr. Woosterrel töretlenül szívélyes, annak ellenére, hogy a körülmények átmeneti különválást tettek szükségessé. Mr. Wooster egy iskolában tartózkodik, ahol a hallgatóság számára nincs megengedve az úriemberek személye körüli úriemberek alkalmazása.

- Bertie iskolában van?

- Egy olyan, bentlakásos tanintézményben, amelynek célja önellátásra nevelni az arisztokráciát, uram. Mr. Wooster, jóllehet anyagi alapjai szilárdak, úgy érzi, hogy ésszerű felkészülni a jövőre, arra az esetre, ha a társadalmi forradalom a jelenleginél szigorúbb fordulatot venne. Mr. Wooster... a nevét sem tudom érzelemnyilvánítás nélkül kimondani... a szó szoros értelmében zoknit stoppolni tanul. A tanfolyam, melyre beiratkozott, magában foglalja a cipőpucolás, a zoknistoppolás, az ágyazás elsajátítását, valamint a főzés alapelemeit is.

- Ejha! Hát ez tényleg újszerű élmény lehet Bertie-nek.

- Úgy van, uram. Mr. Woosternek semmije szét nem omol, hanem éri dús, csodás tengeri elváltozás. Az avoni dalnoktól,

Shakespeare-től idéztem. Óhajtana lordságod egy újabb gyors szódás whiskyt, mielőtt felkeresi Lady Carmoyle-t?

- Nem, egy percet se vesztegessünk. Amint nemrégiben említette az időtényezővel kapcsolatban... Mit is mondott, Jeeves?

- Esszenciális, uram.

- Esszenciális? Biztos benne?

- Biztos, uram.

- Hát, ha maga mondja... bár én mindig meg voltam győződve róla, hogy az esszencia, az valami illatszer. De mindegy, gyerünk.

- Igenis, uram.

[6]

A néhai férjek megértőek

Mrs. Spottsworth kissé kóválygó fejjel lépett ki a Lúd és Iborka ajtaján. A C. G. MacHizick kapitánnyal való találkozás nem elhanyagolható mértékben felkavarta.

Olyan asszony volt ő, aki különös jelentőséget tulajdonít azon eseteknek, amelyeket a nála csekélyebb érzékenységgel megáldott emberek puszta véletlennek tartanak, és átsiklanak fölötte. Mrs. Spottsworth nem hitt a véletlenekben. Szótárából mindenestül hiányzott ez a szó. Úgy vélte: az efféle események elrendeltetésszerűek. A Fehér Vadász ismét megjelent az életében, és ezt az asszony nézete szerint csak az a feltevés magyarázhatja, hogy a szellemvilágban serény csapatmunka zajlott ennek érdekében.

Az eset kiváltképp jelentős pillanatban történt. Alig két nappal ezelőtt A. B. Spottsworth a betűtábla segítségével folytatott társalgás közben, miután megemlítette, hogy nagyon boldog és sok gyümölcsöt fogyaszt, azt a megjegyzést tette, miszerint ideje lenne, hogy özvegye ismét a házasságra gondoljon. Semmi értelme, jelentette ki A. B. Spottsworth, hogy az asszony magányosan tengesse életét, miközben a bank roskadozik a pénzétől. A nőknek társra van szükségük, hangsúlyozta, hozzátéve, hogy Clifton Bessemer, akivel aznap reggel váltott néhány szót a fény völgyében, ugyanígy vélekedik. „Márpedig a vén Clifton Bessemernél józanabb gondolkodású alakot nehéz találni" - közölte A. B. Spottsworth.

Amikor pedig özvegye megkérdezte: „De Alexis, nem haragudnátok, te meg Clifton, ha újra férjhez mennék?" A. B. Spottsworth a maga közvetlen módján, gondosan betűzve a szavakat, így válaszolt: „Hát persze, hogy nem, te sárgadinnye. Rajta, csináld csak, cicám."

És közvetlenül e drámai beszélgetés után vajon ki bukkan fel a süllyesztőből, ha nem az az ember, aki megismerkedésük pillanatától fogva hatalmas, néma szenvedéllyel szerette őt? Ez boszorkányos. Arra lehet gyanakodni, hogy a fátyol túloldalára átlépve a néhai Bessemer és Spottsworth urak látnoki képességekre tettek szert.

Tekintve, hogy MacHizick kapitány, mint tudjuk, szerelméről sosem szólt, bár titka, mint bimbót a féreg, úgy hervasztotta paradicsomszín arcát, különösnek tűnhet, hogy Mrs. Spottsworth bármit is sejtett érzelmei felől. De hát a

nők mindig tudják. Ha a nő azt látja, hogy egy férfi fuldokolni kezd, és olyan benyomást tesz, mint egy feszengő cékla, valahányszor a tekintetük találkozik az antilopsült és a limonádé fölött, akkor hamar felállítja magában az eset megfelelő diagnózisát.

Ugyanez a jelenség a Lúd és Iborka ajtaja előtti búcsúzás alkalmával megismétlődött, és ez egyértelműen jelezte, hogy az idő múlása mit sem hűtött a délceg kapitány lobogásán. Az asszony nem mulasztotta el észlelni az átható pillantású kék szempár dülledését, a karmazsinvörös arc színének elmélyülését s a negyvenhatos méretű cipőknek a beszélgetés elejétől végéig tartó, szakadatlan ide-oda csoszogását. MacHizick kapitány szemében az asszony a fa, amelyen az életét megédesítő gyümölcs terem; vagy ha mégsem, akkor Rosalinda Spottsworth súlyos tévedésben van. Az asszony kissé meg is lepődött, amikor nemhogy szenvedélyes szerelmi vallomásra nem került sor, de semmire sem - persze honnan is tudta volna, hogy a magukra adó férfiak becsületkódex szerint élnek?

Southmoltonshire kies irányain autózva Mrs. Spottsworth azon kapta magát, hogy gondolatai minduntalan MacHizick kapitány körül járnak, mégpedig huzamosan.

Első találkozásuk alkalmával, Kenyában az asszony felfigyelt valamire a férfiban, amit vonzónak talált, két nap múlva pedig az enyhe rokonszenv eléggé heves tiszteletté változott. A nő óhatatlanul becsülni kezdi azt a férfit, aki képes kapásból tűzkész állapotba hozni nagy kaliberű, 505-ös Gibbs vadászpuskáját, és a támadó kafferbivalyból kilőni a tölteléket. A tisztelettől a szerelemig pedig ugyanolyan rövid

út vezet, mint a Harrige's Nagyáruházban az Üvegáru, Ajándék és Porcelán osztálytól a Női Fehérneműig. Olyannak érezte a férfit, mintha Ernest Hemingway valamelyik művéből szalajtották volna, márpedig neki mindig is gyengéje volt a kemény, nyers, rettenthetetlen, Hemingway tolláról metszett férfitípus. Ő maga, spirituális teremtés lévén, vonzódott a férfiúi nyerseség, a keménység iránt. Clifton Bessemerben megvolt ez a tulajdonság. A. B. Spottsworth is rendelkezett vele. Clifton Bessemerben az ragadta meg először, ahogy megismerkedésük első órájában, egy műteremben rendezett estélyen a férfi egy összecsavart délutáni újsággal elhárította egy légy támadását, A. B. Spottsworth esetében pedig attól lobbant lángra a szikra, amikor a nő egy délutánon meghallotta a férfit vitatkozni egy párizsi taxisofőrrel, aki elégedetlenségének adott hangot a lerótt viteldíj tekintetében.

Ahogy behajtott Rowcester Abbey hatalmas kapuján, és végiggördült a hosszú kocsibehajtón, kezdte úgy érezni, hogy sokkal rosszabb sorsa is lehetne, mint ha a MacHizick kapitánnyal való együttlétet szorgalmazná. A nőnek oltalmazóra van szüksége, márpedig találhatna-e magának különb oltalmazót, mint azt a férfit, aki minden teketória nélkül elindul a sebzett oroszlán nyomában a szavannán? Való igaz: az átlagos házaséletben nem gyakori a sebzett oroszlánok előfordulása, de akkor is jóleső tudat a feleség számára, hogy ha mégis előadódnék egy, azzal nem neki kell foglalkoznia, nyugodtan rábízhatja a férjére.

Érezte, a szükséges körülményeket nem lesz nehéz előállítani. Néhány kedves szó, egy-két olvatag pillantás épp

elég lesz ahhoz, hogy ezt az erős, szenvedélyes természetű férfit forrpontra hevítse. Ezek a vadonjáró emberek azonnal reagálnak az olvatag pillantásokra.

Épp ilyeneket próbálgatott az autó visszapillantó tükrében, amikor a kocsiút kanyarulata után hirtelen berobbant látóterébe Rowcester Abbey, és MacHizick kapitány átmenetileg feledésbe merült. Mrs. Spottsworth nem tudott másra gondolni, mint arra, hogy megtalálta álmai házát. A gyönyörű falakon a lemenő nap fénye ragyogott, az ablakok csillogtak, mint megannyi drágakő - az asszony úgy érezte, ez a ház egyenesen Tündérországból pottyant ide. A pasadenai házikó, a carmeli házikó, a New York-i, floridai, maine-i és oregoni házikók mind rendben vannak a maguk módján, de ez túltesz mindegyiken. Az olyan házak, mint Rowcester Abbey, kívülről, bizonyos távolságból szemlélve mutatják legjobb formájukat.

Leállította az autót, aztán csak ült, és elragadtatottan bámulta a látványt.

Rory és Monica elunta a tiszafaligetben való várakozást, visszament a házba, és szembetalálkozott az éppen kifelé igyekvő Bill-lel. Mindhárman visszatértek a nappaliba, ahol alaposan megtárgyalták annak esélyeit, hogy a házat hamar eladják ennek a tengeren túlról érkezett női Mikulásnak. Bill a whisky után kicsit jobban érezte magát, de azért még mindig lázas állapotban volt. Dülledt szeme, rángatózó tagjai érdeklődést váltottak volna ki bármelyik idegorvosból, ha lett volna ilyen a közelben.

- Van remény? - hebegte, ahogy az ágyhoz kötött beteg kérdi orvosát.

- Azt hiszem - felelte Monica.
- Én nem - vitatta Rory.
Monica egyetlen pillantással elhallgattatta.
- Azon a New York-i vacsorán - mondta - az volt a benyomásom, hogy ez a nő nem eszik, csak csipeget. Rázúdítottam egy nagy adag propagandaszöveget, és határozottan sikerült is meglágyítanom. Mostanra már csak az van hátra, hogy megadjuk neki a végső lökést. Ha megjön, kettesben hagylak majd benneteket, hogy híres bűverőddel elvarázsold. Bájold el a személyiségeddel.
- Meglesz - ígérte Bill lelkesen. - Turbékolni fogok neki, mint egyik gerle a másiknak. Úgy játszom majd rajta, akár egy húros hangszeren.
- El is várom, mert ha létrejön az üzlet, jutalékra számítok.
- Megkapod, Muki, öreglány. Meglesz a jutalmad, ezerszeresen. Elefántok jelennek majd meg a bejárati ajtód előtt, megrakva igen sok arannyal, tevék hozandnak fűszerszámokat és drágaköveket.
- És mi a helyzet az ezüsttel, az elefántcsonttal, a majmokkal meg a pávákkal?
- Ott lesznek azok is.
Rory, a gyakorlatias, földön járó üzletember csak a homlokát ráncolta ettől a látomásos képzelgéstől.
- Ott lesznek, mi? - szólalt meg. - Szerintem ez nagyon is kétséges. Még ha feltételezzük is, hogy ennek az asszonynak nincs ki a négy kereke, akkor sem tudom elképzelni, hogy egy vagyont fizessen Rowcester Abbeyért. Kezdjük azon, hogy a gazdaságok már nincsenek meg.

- Ez igaz - felelte Bill visszafogottabban. - A park pedig már a golfklub tulajdona. Csak a ház és a kert maradt meg.

- Az ám, a kert. A kertet pedig jól ismerjük, ugyebár. Épp az imént mondtam, hogy a nyári hónapokban a folyó itt van a kert aljában...

- Jaj, maradj már - szólt rá Monica. - Semmi okát nem látom, hogy miért ne kaphatnál érte tizenötezer fontot. Vagy akár húszat.

Bill feltámadt, mint a meglocsolt virág.

- Komolyan mondod?

- Hogy mondaná komolyan? - felelte Rory. - Csak fel akar vidítani, ami nagyon rendes, testvéries törekvés. Becsülöm érte. A riasztó külső mögött gyengéd szív lakozik. De húszezer fontot ezért a házért, amelytől még a fiatalkorú bűnözők is borzadva visszahőköltek? Képtelenség. Ez a ház egy őskövület. Száznegyvenhét szoba!

- Tartalmas épület - érvelt Monica.

- Romos épület - szögezte le Rory. - Egy vagyonba kerülne rendbe hozni.

Monica ezt kénytelen-kelletlen elismerte.

- Szerintem is - bólintott. - De Mrs. Spottsworth olyan asszony, akinek semmiből sem áll akár egymilliót is elkölteni erre. Észrevettem, te is javíttattál ezt-azt - fordult Billhez.

- Csepp a tengerben.

- Még az első emeleti lépcsőforduló szagával is csináltál valamit.

- Bárcsak a zsebemben lenne az a pénz, amit ráköltöttem.

- Le vagy égve?

- Mint a rongy.

- Akkor hogy a csodában szerezted - csapott le Rory, mint egy államügyész - ezt a sok komornyikot meg szobalányt? Az a lány, az a Jill Izéké...

- Nem Izéké a neve.

Rory csillapítólag fölemelte kezét.

- Akár Izéké a neve, akár nem - jelentette ki, nagyvonalúan túllépve a kérdésen, hiszen az végtére is csekély jelentőségű volt -, akkor is tény, hogy az imént a háztartásod leírásával nyűgözött le bennünket: az lett a benyomásunk, hogy te is abban az esztelen tobzódásban élsz, amely egykor Babilon bukásához vezetett. Komornyikok ármádiája, szobalányok kara, szakácsnők végeláthatatlan sokasága, sőt szárnyra kapott immár a szóbeszéd, amelyben ezüstök és lábbelik tisztításával megbízott fiúk alakja rajzolódik ki... Mondtam is Mukinak, amikor a lány elment, hogy nem lett-e belőled afféle úri betö... Jut is eszembe, öreglány. Említetted Billnek a rendőrséget?

Bill két tenyérnyit ugrott, és minden porcikájában reszketve ért földet.

- A rendőrséget? Mi van a rendőrséggel?

Valaki telefonált a helyi zsandároktól. A zsaruk ki akarnak hallgatni.

- Hogyhogy ki akarnak hallgatni?

- Parázson akarnak sütögetni - magyarázta Rory.

De már előtte is volt egy telefon. Egy titokzatos ember hívott, aki nem adta meg a nevét. Mukival trécselt egy darabig.

- Igen, én beszéltem az illetővel - mondta Monica.

- Olyan volt a hangja, mintha rosszul kimosott spenótot evett volna, ami teli volt homokkal. Az autód rendszámát kérdezte.
- Micsoda?
- Csak nem gázoltad el valakinek a tehenét? Úgy tudom, az mostanában nagyon súlyos vétségnek számít.
Bill még mindig hevesen reszketett.
- Azt akarod mondani, hogy valaki az autóm rendszámát akarta megtudni?
- Ezt mondtam. De hát mi rossz van ebben, Bill? Úgy fel vagy kavarva, mint egy koktél.
- Valami ánizsos koktél - tette hozzá Rory -, azok ennyire fehérek. - Támogató mozdulattal átkarolta sógora vállát. - Bill, légy őszinte. Mondd el nekünk. Miért keres a rendőrség?
- Nem is keres a rendőrség.
- Pedig úgy néz ki, hogy leghőbb vágyuk téged kézre keríteni. Átfutott az agyamon egy elmélet - fejtegette Rory -, ha emlékszel, Muki, még neked is említettem, amely arról szólt, hogy kifürkészted valami gazdag pasas bűnös titkát, és most zsarolod az illetőt. Lehet, hogy így áll a helyzet, lehet, hogy nem, de ha igen, akkor, Bill, itt az ideje, hogy feltárd előttünk, öregem. Itt barátok között vagy. Muki nyitott gondolkodású, és én is nyitott gondolkodású vagyok. Tudom, hogy a rendőrség kissé görbe szemmel nézi a zsarolást, de a magam részéről nem látok benne kifogásolnivalót. Gyors haszon, semmi rezsi. Ha lenne fiam, nem vagyok biztos benne, hogy nem erre a szakmára taníttatnám. Szóval: ha a nyomodban vannak a hekusok, és segítségre van szükséged,

hogy elhagyd az országot, mielőtt figyelni kezdik a kikötőket, csak szólj, és mi...

- Mrs. Spottsworth - jelentette be Jeeves az ajtónyílásban, és a következő pillanatban Bill megint bemutatta azt a rémült ugrást, amely az utóbbi időben jellemzőjévé vált.

Utána pedig csak állt falfehéren, és bámulta a küszöbön megjelenő látomást.

[7]

A régi szép idők sötét árnyéka

Mrs. Spottsworth magabiztosan vitorlázott be a helyiségbe, olyan asszonyként, aki tudja, hogy a kalapja rendben van, a ruhája is rendben van, a cipője és a harisnyája is rendben van, a bankban pedig negyvenkétmillió dollárja pihen értékálló részvényekben; Bill számára, aki egy rozoga vidéki kastélyon szeretett volna túladni, Mrs. Spottsworth figurája ígéretes látványt nyújthatott volna. Az asszony ugyanis kétségbevonhatatlanul olyan embernek látszott, aki gondolkodás nélkül vásárol rozoga angol kastélyokat, ha kedve szottyan.

Bill azonban nem az üzleti tranzakciókra gondolt. Emlékezete visszavitte néhány évvel, újra a francia Riviérán találta magát, ahol ő meg ez az asszony megismerkedett, és - ezt önmaga elől nem tudta eltitkolni - rendkívül közvetlen barátságba kerültek.

Az egész dolog teljesen ártatlan volt, természetesen - csupán néhány autókirándulás a holdfényben, egy-két közös strandolás, tánc az Eden Roc parkettjén, meg a többi

udvariassági gesztus, ami a francia Riviérán szokásban van -, Bill mégis úgy érezte, hogy súlyos veszélyeket rejtene, ha kapcsolatukba nosztalgikus elem vegyülne, mert ezt egyetlen fiatalember sem szeretné a menyasszonya jelenlétében, pláne, ha az a menyasszony már tanújelét adta gyanakvásra való hajlamának.

Mrs. Spottsworth teljes és kínos meglepetésként érte. Cannes-ban azt az információt szerezte, hogy az asszony neve Bessemer, de persze az olyan helyeken, mint Cannes, a családnév vajmi csekély szerepet játszik. Emlékezett, hogy ő Rosie-nak szólította a nőt, az pedig - ma is összerázkódik, ha eszébe jut - Billikémnek szólította őt. Éles, bár kellemetlen kép rajzolódott ki Bill lelki szemei előtt: Jill arcát látta abban a pillanatban, amikor ma este a vacsoránál először hallja Mrs. Spottsworth ajkáról a Billikém megnevezést. Sajnálatos feledékenység folytán nem említette volt Jill előtt a Mrs. Bessemerrel kötött riviérai ismeretséget, így előre látta, hogy a lány valószínűleg némi magyarázatra fog igényt tartani.

- De jó, hogy újra látlak, Rosalinda! - szólt Monica. - Örülök, hogy biztonságosan idetaláltál. Elég bonyolult, miután az ember letért a főútvonalról. Bemutatom a férjemet: Sir Roderick Carmoyle. Ő pedig...

- Billikém! - kiáltotta Mrs. Spottsworth, nagylelkű természetének minden lelkesedésével. Nyilvánvaló volt, hogy ha a váratlan találkozás okozta eksztázis kissé egyoldalú is, az ő oldalán teljes mértékben kibontakozott.

- Tessék? - nézett nagyot Monica.

- Mr. Belfry meg én régi barátok vagyunk. Évekkel ezelőtt Cannes-ban találkoztunk, amikor még Mrs. Bessemer voltam.

- Bessemer!

- Nem sokkal azután volt ez, hogy a férjem átlépett a fátyol túloldalára, mert a jerichói autópályán frontálisan ütközött egy sörösüvegeket szállító teherautóval. Őt hívták Clifton Bessemernek.

Monica elismerő, örömteli pillantással nézett Billre. Ő bezzeg mindent tudott a Cannes-ban megismert Mrs. Bessemerről. Jól tudta, hogy az öccse szédületes nyaralási élményekben részesítette ezt a Mrs. Bessemert, márpedig építkezhet-e ennél szilárdabb alapokra az a fiatalember, aki házat akar eladni?

- Hát ez remek - mondta. - Akkor szerintem rengeteg megbeszélni valótok lesz. De Bill már nem Mr. Belfry: ma már ő Lord Rowcester.

- Nevet változtatott - magyarázta Rory. - Körözi a rendőrség, elkerülhetetlen volt, hogy álnevet vegyen fel.

- Jaj, ne hülyéskedj, Rory. Megörökölte a címet - magyarázta Monica. - Tudja, hogy van az Angliában. Az ember kezdetben ez-és-ez, de aztán meghal valaki, és akkor az emberből más lesz. A nagybátyánk, Lord Rowcester nemrég hunyt el, és Bill volt az örököse, úgyhogy elhagyta a Belfryt, és fölvette a Rowcestert.

- Értem. Nekem akkor is csak Billikém marad. Hát hogy vagy, Billikém?

Bill végre megtalálta beszédkészségét, bár nem az egészet, és az is meglehetősen reszelős volt.

- Kösz, jól vagyok, izé... Rosie.
- Rosie? - rezzent össze Rory, és a természet gyermeke lévén, meg sem próbálta titkolni meglepetését. - Azt mondtad: Rosie?
Bill hideg pillantással végigmérte.
- Mrs. Spottsworth keresztneve, amint azt te is tudhatnád a mindig jól értesült forrásból (értsd: Mukitól): Rosalinda. Minden barátja, sőt még a hozzám hasonló futó ismerősei is Rosie-nak szólítják.
- Ó, aha - szólt Rory. - Persze, persze. Mi sem természetesebb.
- Futó ismerős? - szólalt meg Mrs. Spottsworth sértetten.
Bill a nyakkendőjét kezdte igazgatni.
- Szóval, olyan pasikra gondolok, akik csak Cannes-ból ismernek, meg minden.
- Cannes! - kiáltott fel Mrs. Spottsworth elragadtatással. - A drága, napsütéses, kedves, vidám Cannes! Micsoda napokat éltünk ott együtt Billikém!
- Igen, igen - vágta rá Bill. - Nagyon kellemes az egész. Nem kérnél egy italt vagy egy szendvicset, vagy egy szivart, vagy valamit?
Magában hálát adott Mainwaringék hipochonder pincsijének, aki miatt Jillnek a megye túlsó csücskébe kellett utaznia. Mire visszatér, remélte Bill, Mrs. Spottsworth lecsillapodik annyira, hogy kevésbé terjengősen időzzék a régi szép napok emlékénél. A maga részéről hozzáfogott, hogy gátat vessen a túláradásnak.
- Öröm számomra a viszontlátás itt, Rowcester Abbeyben - jelentette ki szertartásosan.

- Igen, és remélem, hogy tetszik a ház - tette hozzá Monica.
- Életemben nem láttam még ilyen csodát.
- Ezt gondolja? Én inkább rozoga vén romnak nevezném - vélte Rory méltányosan, és szerencséjére nem kapta el a felesége tekintetét. - Évszázadok óta düledezik. Lefogadom, hogy ha megrázná azt a függönyt, denevérek repülnének ki belőle.
- Patinás lett az idők során - mondta Mrs. Spottsworth. - Én imádom. - Lehunyta a szemét. - „Tizenkét koporsó mélyéből kinyúlva kapaszkodnak beléd a holtak..." - idézte.
- Hideglelős gondolat - vélte Rory. - Szerintem két koporsónyi kapaszkodó halott is több lenne a kelleténél.
Mrs. Spottsworth kinyitotta szemét, és mosolygott.
- Valami nagyon különös dolgot kell elmondanom -kezdte. - Amikor beléptem a kapun, olyan erővel hatott rám ez a környezet, hogy egy percre le is kellett ülnöm. A komornyik azt hitte, rosszul lettem.
- De, remélem, nem lett.
- Nem, dehogy. Csak arról van szó, hogy... megrohantak az érzelmek. Rájöttem, hogy már jártam itt.
Monica udvariasan, de tanácstalanul nézett rá. Rorynak kellett megadnia a magyarázatot.
- Ó, turistaként? - kérdezte. - Benne volt valamelyik csoportban, amelyek a nyári hónapokban minden pénteken ide jártak, hogy fejenként egy ficcsért körülcsoszogjanak a házban? Jól emlékszem rájuk, amikor mi vezettük őket körbe, Muki. A bámészok, így neveztük őket. Társas gépkocsival jöttek, és mogyorós csokoládét ejtettek a szőnyegre. Nem mintha a mogyorós csokoládé sokat ártott

volna ezeknek a szőnyegeknek. Ma már nem járnak ide turisták, igaz, Bill? Talán nincs már itt semmi, amit megbámulhatnának. A néhai Lord Rowcester - magyarázta a vendégnek - a legjobb cuccokat már mind elkótyavetyélte az amerikaiaknak, mostanra már semmi sem maradt a házban, amit érdemes lenne megnézni. Nem is régen mondtam a feleségemnek, hogy az lenne a legjobb eljárás Rowcester Abbeyvel, ha fölégetnénk az egészet.

Monica halk nyögést hallatott. Égnek emelte tekintetét, mintha azért fohászkodnék, hogy sújtsa már le a mennykő ezt az embert. Ha Roderick ezt a politikát követi, amikor árut kínál a vevőknek, akkor kész csoda, ha valaha is egyetlen locsolócsőtől, fűnyírótól vagy madárfürdőtől meg tudott szabadulni.

Mrs. Spottsworth ellágyultan, mosolyogva válaszolt.

- Nem, nem; nem úgy értem, hogy a mostani megtestesülésemben jártam itt. Az egyik előző életemre gondoltam. Tudják, én hiszek a reinkarnációban.

Rory értelmesen bólogatott.

- Igen, létezik sokféle náció, mindenféle színű és formájú. A legtöbbet ismerem, legalább képről.

- Nem, nem, maga a nemzetiségekről beszél, én meg a lélek új testben való megszületéséről, ami teljesen más. Mi abban hiszünk, hogy őseink kilenc nemzedékenként újjászületnek.

- Kilenc? - kérdezte Monica, és számolni kezdett az ujjain.

- A misztikus kilencedik ház. Ön nyilván olvasta Zarathustra Zend Avesztáját, Sir Roderick.

- Sajnos nem. Jó könyv?

- Alapmű, azt kell mondanom.

- Felírom, és legközelebb kiveszem a könyvtárból - mondta Rory. - Agatha Christie írta, ugye?

Monica végére ért számításainak.

- Kilencedik... Ez azt jelenti, hogy én Lady Barbara voltam, II. Károly korának híres kurtizánja.

Mrs. Spottsworth méltányolta ezt.

- Akkor azt hiszem, Lady Barbarának kellene szólítanom, és ki kellene faggatnom a legutóbbi szerelmi kalandjáról.

- Bárcsak emlékeznék rá. Annak alapján, amit hallottam a hölgyről, nem mindennapi történet lehetett.

- Esetleg mindenütt lebarnult? - kérdezte Rory.

- Vagy ő inkább szobai életmódot folytatott?

Mrs. Spottsworth megint lehunyta a szemét.

- Hatásokat érzek - mondta. - Még halk suttogást is hallok. Milyen különös belépni egy házba, ahol háromszáz évvel ezelőtt élt az ember. Gondolják meg, hány élet telt el itt, az ősi falak között. És mind itt vannak körülöttünk, ők teremtik meg ennek a csodálatos, öreg háznak a vonzó atmoszféráját.

Monica elkapta Bill tekintetét.

- A zsebünkben van, Bill - suttogta.

- He? - szólalt meg Rory harsány, zengő hangon.

- Mi van a zsebünkben?

- Jaj, fogd be!

- De mi van a zse... Au! - Dörzsölgetni kezdte jól megrúgott bokáját. - Ó, aha, persze. Értem már, miről beszélsz.

Mrs. Spottsworth végigsimította homlokát, mint aki transzban van. Úgy viselkedett, akár egy médium.

- Mintha emlékeznék egy kápolnára. Van itt egy kápolna?

- Romokban - felelte Monica.

- Ezt nem kell az orrára kötni, öreglány - korholta Rory.
- Tudtam. És van egy Hosszú Galéria.
- Igen - szólt Monica. - A tizennyolcadik században egy párbaj zajlott le ott. A golyónyomok ma is láthatók a falban.
- A padlón pedig sötét foltok, nem kérdés. Ez a ház bizonyára teli van kísértetekkel.

Monica úgy vélte, hogy ezt már a kezdet kezdetén le kell állítania.

- Ó, nem, ne aggódj - szólt kedveskedve. - Rowcester Abbeyben nincs semmi olyasmi. - Meglepetten látta, hogy vendége elkerekedett szemmel, gyászos tekintettel néz rá, mint egy gyerek, aki most tudja meg, hogy a vacsorához nem lesz tejszínhab.
- De nekem kellenek a kísértetek - mondta Mrs. Spottsworth. - Muszáj, hogy legyenek. Ne mondd, hogy itt nincs egy sem!

Rory szokásához híven a felesége segítségére sietett.

- A földszinten van egy toalett, amiről azt szoktuk mondani, hogy kísértet jár benne - mondta. - Időnként váratlanul lehúzza magát akkor is, amikor senki sincs a közelben, ha pedig a családban haláleset várható, folyamatosan zuhog benne a víz. Persze nem tudni, hogy valóban kísértet okozza-e a jelenséget vagy csak elromlott a szelep.
- Talán egy poltergeist - vélte Mrs. Spottsworth kissé csalódottan. - Látható manifesztációk nincsenek?
- Nem hinném.
- Ne légy ostoba, Rory - szólt közbe Monica. - Lady Agatha!

Mrs. Spottsworth szeme felcsillant.

- Ki volt Lady Agatha?

- A keresztes lovag Sir Caradoc felesége. Többször is látták a kápolna romjainál.

- Izgalmas, nagyon izgalmas - mondta Mrs. Spottsworth. - És most menjünk a Hosszú Galériához. Ne mutassátok az utat. Lássuk, odatalálok-e magam is.

Lehunyta szemét, ujjai hegyét egy percre a halántékához támasztotta, majd ismét felnézett, és elindult. Amint az ajtóhoz ért, belépett Jeeves.

- Elnézését kérem lordságodnak.

- Tessék, Jeeves.

- Mrs. Spottsworth kutyájáról lenne szó, uram. Tájékoztatást szeretnék kérni az említett étkezéseinek időpontjairól és táplálékáról.

- Pomona ízlése nagyon széles skálájú - jelentette ki Mrs. Spottsworth. - Általában ötkor vacsorázik, de egyáltalán nem türelmetlen.

- Köszönöm, asszonyom.

- Most pedig összpontosítanom kell. Ez most próbatétel. - Mrs. Spottsworth megint a halántékához nyomta ujjai hegyét. - Monica, légy szíves, gyere utánam. Te is, Billikém. Egyenesen a Hosszú Galériához vezetlek benneteket.

Kivonultak a nappaliból; Rory a maga lassú, aprólékos módján végignézte a menetet, majd Jeeveshez fordult, és vállat vont.

- Buggyant, igaz?

- A hölgy kétségkívül eltérni látszik az általánosan elfogadott normáktól, Sir Roderick.

- Őrült, mint egy kakadu. Mondok én magának valamit, Jeeves. Ezt a Harrige's vezetősége nem tűrné el.

- Nem, uram?

- Egy percig sem. Ha ez a Mrs. Akárky, vagy minek hívják, megjelenne, mondjuk, a Teasütemények, Kekszek és Általános Édesség részlegen, és elkezdene így viselkedni, az áruházi detektívek megfognák a grabancát meg a nadrágja ülepét, és kihajítanák, még mielőtt az első eszelős mondatok elhagynák a száját.

- Valóban, Sir Roderick?

- Nekem elhiheti, Jeeves. Nem sokkal a belépésem után nekem is volt hasonló tapasztalatom. Egy délelőtt, amikor a helyemen tartózkodtam - akkoriban a Kancsók, Palackok és Kempingcikkek osztályra voltam beosztva -, bejött egy nő. Jól öltözött, finom jelenség, semmi feltűnő nem volt rajta, kivéve azt az egyet, hogy tűzoltósisakot viselt; udvarias kiszolgálásban akartam részesíteni. „Jó napot, hölgyem - mondtam. - Mivel szolgálhatok, hölgyem? Valamilyen kempingcikket parancsol? Esetleg egy kancsót vagy palackot?" Szúrósan rám nézett. „Magát a palackok érdeklik, majom?" - kérdezte, valami okból majomnak nevezve engem. „Nos, igen, asszonyom" - feleltem. „Akkor ehhez például mit szól?" - mondta, azzal felkapott egy jókora, metszett whiskys üveget, és azonnal arra a helyre lendítette, ahol egy pillanattal korábban a homlokom lett volna, ha el nem ugrom onnan, mint a fürdőzés közben meglepett nimfa. A palack összetört a pulton. Nekem sem kellett több: intettem az áruházi detektíveknek, akik felnyalábolták.

- Szerfölött kellemetlen, Sir Roderick.

- Igen, bevallom, engem is megrázott. Nem sok hiányzott ahhoz, hogy beadjam a felmondásomat. Kiderült, hogy a

hölgy egy vagyont örökölt egy gazdag ausztráliai nagybácsitól, és ez felborította elmeállapotát. Szerintem ez lehet a baja ennek a Mrs. Akárkynek is. Amint a feleségem mesélte, milliókat örökölt egy sereg elhunyt férjtől, és mire hasznát vehette volna ennek, már zsupsz, elment a sütnivalója. Az ingyen pénz mindig rosszat tesz, Jeeves. Nincs épületesebb annál, mint ha az ember gürcöl a megélhetésért. Kétszer különb ember lettem magam is, amióta a dolgozók nemzetközi osztályához csatlakoztam.

- Ön tehát egyetért a költővel, Sir Roderick: „A díjakat tettekkel nyerik".

- Mi az hogy! Nagyon is! De ha már díjakról és nyerésről van szó, holnap mi várható?

- Holnap, Sir Roderick?

- A Derbyn. Hallott valamit?

- Sajnos nem, Sir Roderick. A jelek szerint rendkívül nyílt versenyre számíthatunk. Tudomásom szerint a favorit Monsieur Boussac lova, Voleur. Tegnap a záráskor tizenötöt adtak kettő ellen, és még mehet lejjebb, hatig vagy akár ötig is. Az állat azonban aránylag kis termetű és könnyű csontú ekkora megerőltetéshez. Bár az is igaz, hogy láttunk már példát ilyen hátrány leküzdésére. Az 1925-ös győztes, a Manna nevű lejuthat eszünkbe, valamint Hyperion, egy másik kis termetű ló, amely megdöntötte a Repülő Róka által tartott pályacsúcsot: kettő perc harmincnégy másodperc alatt teljesítve a távot.

Rory szent borzadállyal nézett a komornyikra.

- Az áldóját! Maga aztán ért hozzá, mi?

- Az ember igyekszik lépést tartani a dolgokkal, uram. Mondhatni, szerves része ez a tájékozottságnak.

- Hallja, feltétlenül beszélnem kell még magával, mielőtt holnap megteszem a tétemet.

- Örömömre szolgál, ha a segítségére lehetek, Sir Roderick - közölte Jeeves lovagiasan, és nesztelenül elszivárgott a szobából; nyomában az a jellegzetes érzés maradt Roryban, mint mindenkiben, akinek e nagy férfiúval szerencséje volt találkozni, hogy egy bölcs és jótét lélekkel ismerkedett meg, akinek kezébe félelem nélkül leteheti az életét. Pár perc múlva Monica lépett be, kissé kábán.

- Hahó, öreglány - szólt Rory. - Vége a kirándulásnak? Megtalálta azt a nyavalyás galériát?

Monica fáradtan bólintott.

- Meg, de előtte körbejárta velünk az egész házat. Azt mondta: egy időre elveszítette a kapcsolatot. De szerintem akkor sem rossz eredmény, háromszáz év után.

- Épp egy perccel ezelőtt mondtam Jeevesnek, hogy az a nő őrült, mint egy kakadu. De, ha már itt tartunk, vajon miért terjedt el a kakaduról, hogy hajlamos a szellemi leépülésre? Most, hogy a nő itt van, ebben az országban, szerintem hamarosan mindenféle kedvező szálláslehetőségekkel fogják megkeresni Colney Hatch és a többi elmegyógyintézet illetékesei. Bill hova lett?

- Ő természetesen nem maradt velünk. Eltűnt. Gondolom, átöltözik.

- Milyen állapotban van?

- A szeme üveges, váratlan zajra összerezzen.

- Aha. Még mindig rajta van a frász. Nagyon nagy pácban lehet ez a William gyerek - szólt Rory. - De lett egy új elméletem Bill-lel kapcsolatban. Nem hiszem, hogy azért olyan ideges, mert a rendőrség elől menekül, és fogy az előnye. Most már inkább arra gondolok, hogy az Agrárkamaránál betöltött pozíciójával függhet össze: mint az újoncok általában, talán kezdetben ő is túlságosan megerőlteti magát. Nekünk, akik nem szoktunk a munkához, meg kell tanulnunk beosztani erőnket, tartalékolni belőle - ha érted, mire gondolok. Én is mindig ezt prédikálom a beosztottaimnak. A legtöbben hallgatnak rám, de van egy fickó - a Törpeellátó osztályon dolgozik -, hát olyan elszánt buzgalmat még nem láttál. Az a fiú ki fogja égetni magát, elhasználódik, mielőtt betöltené az ötvenet. De nicsak, kit látnak szemeim?

Tanácstalanul nézett az ajtón belépő magas, szemreval leányzóra. Elhessentette a pillanatnyi benyomást, hogy talán Lady Agatha szelleme unta meg a romos kápolnát, és átjött, hogy csatlakozzék a társasághoz. Ezen túlmenően azonban nem tudta a lányt hova tenni. Monica tisztábban látott a kérdésben. Ő észrevette a fityulát és a köténytt is, és kikövetkeztette, hogy ez csak a már-már legendássá vált alak, a szobalány lehet.

- Ellen? - kérdezte.

- Igen, hölgyem. Őlordságát keresem.

- Azt hiszem, a szobájában van. Segíthetek esetleg?

- Az imént érkezett egy úr, és őlordságával kívánt volna beszélni, hölgyem. Láttam a kocsiját a behajtón, Mr.

Jeevesnek meg épp az ebédlőben van dolga, úgyhogy én nyitottam kaput, és az urat bevezettem a déli szalonba.

- Ki az illető?

- Valami MacHizick kapitány, hölgyem.

Rory felkuncogott.

- MacHizick? Muki, erről egy gyerekkori játékunk jut eszembe: az, hogy Ki kövérebb.

- Emlékszem rá.

- Tényleg? Akkor mondd meg gyorsan: ki kövérebb, Mr. MacHizick, vagy Mrs. MacHizney?

- Rory, ne csináld.

- Mr. MacHizick, mert Mrs. MacHizney csak később fog MacHizney. És mikor lesz Mr. MacHizick soványabb, mint Mrs. MacHizney?

- Rory, már nem vagyunk gyerekek.

- Ellen, maga tudja a választ?

- Nem, uram.

- Talán Mrs. Akárky tudja - vetette fel Rory, amikor a hölgy betódult a szobába.

Mrs. Spottsworth kellemes arcán mértéktartóan diadalmas kifejezés tükröződött.

- Elmondtad Sir Rodericknek? - kérdezte.

- Elmondtam - felelte Monica.

- Megtaláltam a Hosszú Galériát, Sir Roderick.

- Háromszoros hurrá - szólt Rory. - Ha ezen a nyomvonalon halad tovább, hamarosan üstdobot fog találni a telefonfülkében. De félretéve ezt egy pillanatra: tudja-e, mikor lesz Mr. MacHizick kövérebb, mint Mrs. MacHizney?

Mrs. Spottsworth tanácstalanul nézett rá.

- Parancsol?

Rory megismételte a kérdést, és az asszony tanácstalansága fokozódott.

- Ezt nem értem.

- Roryra éppen rájött az ötperc - magyarázta Monica.

- Majd ha Mrs. MacHizney még jobban MacHizick - vágta ki Rory.

- Ne is figyelj rá - szólt Monica. - Jobbára ártalmatlan ilyenkor. Épp csak arról van szó, hogy egy bizonyos MacHizick kapitány állított be az imént. Ettől indult be. Egy perc, és rendben lesz megint.

Mrs. Spottsworth szép szeme elkerekedett.

- MacHizick kapitány?

- Van még ilyen - ráncolta a homlokát Rory -, csak most nem jut eszembe. De mindjárt rá fogok jönni. Mr. MacHizick és a kisfia van benne valahogy.

- MacHizick kapitány? - ismételte Mrs. Spottsworth. Ellenhez fordult. - Kicsit vörös arcú úr?

- Nagyon vörös arcú úr - hangzott Ellen válasza. Híve volt a pontos fogalmazásnak.

Mrs. Spottsworth a szívére szorította kezét.

- Ez egészen rendkívüli!

- Ismered talán? - érdeklődött Monica.

-Réges-régi barátom az illető. Már akkor ismertem, amikor... Ó, Monica, megtennéd, hogy meghívod, maradjon néhány napig?

Monica felkapta fejét, mint csataló a trombitaszó hallatára.

- Hát persze, Rosalinda. Bármelyik barátodat. Milyen remek ötlet.

- Ó, nagyon köszönöm! - Mrs. Spottsworth Ellenhez fordult. - Most hol van MacHizick kapitány?

- A déli szalonban, asszonyom.

- Kérem, vezessen oda. Azonnal látni akarom.

Mrs. Spottsworth elsietett, Ellen higgadtan követte.

Rory kétkedve ingatta fejét.

- Okos dolog ez, Muki, öreglány? Lehet, hogy valami riasztóan neveletlen fráter az illető, aki keménykalapot és gumis nyakkendőt hord.

Monica szeme ragyogott.

- Nem érdekes, hogy milyen. Mrs. Spottsworth barátja, csak ez számít. Ó, Bill! - kiáltott fel, amikor Bill belépett.

Bill frakkot, fehér csokornyakkendőt és fehér mellényt viselt, haja különleges kozmetikumtól csillogott. Rory ámulva mérte végig.

- Magasságos egek, Bill! Úgy nézel ki, mintha a Híres Hősszerelmesek Arcképcsarnokából vágtak volna ki. Ha azt hiszed, hogy én is így ki fogok öltözni, nagyot tévedsz. A hagyományos Carmoyle-fazont kapod: puha ingmell, fekete nyakkendő, és kész. Nagyon kicsípted magad, hogy lenyűgözd Mrs. Spottswortht és visszaidézd a cannes-i szép napok emlékét. De én a helyedben vigyáznék, hogy el ne túlozzam, öregem. Jillre is tekintettel kell lenned. Ha megtudja, hogy te meg a Spottsworth...

Bill összerezzent.

- Mi az ördögről beszélsz?

- Semmi, semmi. Csak úgy általánosságban megjegyeztem.

- Ne hallgass rá, Bill - szólt közbe Monica. - Összevissza beszél. Jill értelmes lány.

- És különben is - vetette fel Rory az ügy derűs oldalát -, akkor történt az egész, amikor még nem is ismerted Jillt.

- Mi történt akkor?

- Semmi, öregem, semmi.

- Köztem és Mrs. Spottsworth között az utolsó cseppig a lehető legtisztább volt a kapcsolat.

- Persze, persze.

- Kapni szájkosarat a Harrige's áruházban, Rory? - kérdezte Monica.

- Szájkosarat? Hát hogyne lehetne. A Macskák, Kutyák, Egyéb Háziállatok részlegen.

- Veszek neked egyet, hogy végre már csöndben maradj. Bill, kezeld úgy, mintha itt se lenne, és inkább rám figyelj, mert híreim vannak. Csodálatos dolog történt. Felbukkant Mrs. Spottsworth egyik régi barátja, és én meghívtam, hogy maradjon pár napig.

- Egy régi barátja?

- Gondolom, egy régi szerető lehet.

- Hagyd már abba, Rory! Fel tudod fogni, milyen csodálatos ez, Bill? Mrs. Spottsworth le lesz kötelezve nekünk. Gondold csak el, milyen olvadékony hangulatban lesz utána!

Lelkesedése Billre is átragadt. Értette már, mire gondol a nénje.

- Teljesen igazad van. Ez óriási.

- Hát nem fantasztikus szerencse? Kenyérre kenheted utána.

- Puha kenyérre. Muki, bámulatos vagy. Olyan a lélekjelenléted, mint senkié. És ki az illető?

- A neve MacHizick. MacHizick kapitány.

Bill egy székhez kapott, hogy el ne essék. Arcszínét zöldes árnyalat tette jellegzetessé.

- Micsoda? - kiáltott fel. - Mek... mek...

- Hoppá! - szólalt meg Rory. - Ki lesz nagyobb, Mr. MacHizick vagy a fia, a kis MacHizick? A kis MacHizick, mert ő is MacHizick, és még növésben is van! Megmondtam, hogy eszembe fog jutni - tette hozzá önelégülten.

[8]

Román székesegyházak és egyéb beszédtémák

A néhai A. B. Spottsworth a maga szórakozott, figyelmetlen módján szerette ugyan a feleségét, de nem lehetett volna nőbolondnak vagy a középkori trubadúrok kései utódjának nevezni; az ő kedvelt mondása volt, hogy a boldog és sikeres élet titka: az első kínálkozó alkalommal el kell távolítani a nőket. Ha a szebbik nem képviselőitől sikerül megszabadulnia az embernek - mondogatta, miközben levetette zakóját, és a kártyapakliért nyúlt -, akkor kezdhet el rendeltetésszerűen működni. Gyakran hangoztatta azt is, hogy tiszta szépség és kellemes látvány tekintetében kevés dolog vetekedhet azzal az eseménnyel, amikor a vacsora végeztével a hölgyek fölkelnek, szép sorban kivonulnak a szobából, és ott hagyják a férfiakat, hogy higgadt férfibeszélgetéseket folytassanak egymás közt.

Bill Rowcester e nyugtalanító napon este kilenckor ezt a gondolkodásmódot képtelen lett volna felfogni. Semmit sem kívánt volna kevésbé, mint a MacHizick kapitánnyal folytatandó, higgadt férfibeszélgetést. Miközben vacsora

után kitárta az ebédlő ajtaját Mrs. Spottsworth, Monica és Jill előtt, akik a nappali felé vették útjukat, Billt sötét depresszió sújtotta le, és nyugtalanította a balsejtelem, hogy most vajon mi lesz. Érzései fajtájukat és intenzitásukat tekintve azonosak voltak a vadak által ostromlott helyőrség védőinek érzéseihez, ha azt tapasztalják, hogy a felmentő seregek, miután megérkeztek, sarkon fordulnak és elmennek az ellenkező irányban.

Igaz: eddig minden zavartalanul ment. Mostanáig még ő maga, a lelkiismeret által furdalt házigazda sem talált kivetnivalót a kapitány társalgásában. A Fehér Vadász vacsora közben, a levestől egészen a szardíniás pirítósig semleges beszédtémákra szorítkozott, mint például a kannibál törzsfőnökök, akikkel megismerkedett, vagy hogy mi a teendő, amikor mérgezett fúvócsövekkel fölfegyverzett fejvadászok támadják meg az embert. Előadott két, aránylag hosszú és mérhetetlenül unalmas történetet két barátjáról, akiket úgy emlegetett: Tubby Frobisher és a tartományi kormányzó. Jillnek szükség esetére ajánlott egy kitűnő ecsetelőszert, amely alligátorharapás esetén jó szolgálatot tesz. Csaló bukmékerekről, autós üldözésről, gépkocsirendszámokról említés egyáltalán nem esett.

De most, hogy a nők eltávoztak, és a két erős férfi - vagy három, ha Roryt is beleszámítjuk - szemtől szemben állt egymással, ki mondhatja meg, meddig tart ez a boldog állapot? Bill csak reménykedhetett abban, hogy Rory nem tereli a beszélgetést a veszélyesebb témák felé, például nem kérdezi meg, hogy a kapitányt érdekli-e a lóverseny.

- Érdekli a lóverseny, kapitány úr? - kérdezte Rory abban a pillanatban, amint az ajtó becsukódott.

A haldokló zebra halálhörgéséhez hasonlatos hang kelt MacHizick kapitány ajkáról. Bill, aki mintegy két tenyérnyit szökkent a levegőbe a kérdés hallatán, keserű, örömtelen nevetést ismert fel a hangban. Megfordult a fejében, hogy esetleg ő maga is hallathatna ilyet.

- A lóverseny? - fuldoklott MacHizick kapitány. - Hogy érdekel-e a lóverseny? Kérdezze meg ezt olyankor, amikor húsdarálón ledaráltak és kisütöttek hagymával!...

Bill örömest megcselekedte volna. Úgy ítélte, hogy az említett konyhatechnikai eljárás minden jelenlegi nehézségét megoldaná. Sajnálta, hogy a korábban emlegetett kannibál törzsfőnökök egyikének sem jutott eszébe.

- Ma este tartják a Derby díszvacsoráját - folytatta Rory. - Nemsokára kezdődik a tévéközvetítés, meg is akarom nézni a könyvtárban lévő készüléken. Az összes lótulajdonos megjelenik a képernyőn, és elmondja, mik az esélyek a holnapi versenyen. Nem mintha bármelyik is értene hozzá, persze... Nem volt kint ma délután véletlenül a Tölgyesen?

MacHizick kapitány úgy felfújta magát, mint az a különös floridai halfaj, amely csiklandozásra megnöveli a térfogatát.

- Hogy ott voltam-e a Tölgyesen? Csang szuark! Igen, kérem, ott voltam! És ha volt ember, akit...

- Szép a táj itt Southmoltonshire-ben, nem gondolja, kapitány úr? - kérdezte Bill. - Gyakran nevezik festőinek. A szomszédos faluban, Alsó-Snodsburyben, amelyen idefelé esetleg átutazott, található egy...

- Ha volt ember, akit hátulról szembe vágott hókon a sors keze - folytatta a kapitány lángolóan vörös arccal; kész szerencse, hogy az ebédlőben nem tartózkodtak bikák -, az én voltam ma délután, Epsomban. Keresztülmentem a tűzön, mint Sidrák, Misák és Nebukadnezár vagy ki a nyavalya. Csomóra kötötték a lelkemet, és átnyomták a mángorlón.

Rory együttérzéssel ciccegett.

- Rossz napot fogott ki, igaz?

- Hadd mesélem el, mi történt.

-...román székesegyház - folytatta Bill ereje fogytán, de elszántan -, amelyet tudomásom szerint nagyon...

- Azzal kell kezdenem, hogy kijelentem: mióta csak hazatértem az óhazába, megismerkedtem egy sor agyafúrt fickóval, olyanokkal, akik meg tudják különböztetni a ló egyik végét a másiktól, ahogy mondani szokás, és mindenféle tanácsokkal hozzá is segítettek ehhez-ahhoz. A mai napon aztán...

- ...nagyra becsülnek, akik szeretik a román székesegyházakat - mondta Bill. - Én magam nem sokat értek ezekhez, de a szakértők szerint van benne egy hajó vagy valami olyasmi...

MacHizick kapitány megint kirobbant.

- Hagyjon most a hajózással! Dzsogi tulsziram dzsagináth! Ma délután megismertem az agyafúrtak királyát, hogy szakadna meg a bárzsingja. No, mondom, ezektől az emberektől időnként jó tippeket kaptam, ma például duplázást javasoltak. Csilli-Villit a kettőharmincas futamon, a Tölgyesen pedig Whistler Anyját.

- Fantasztikus, hogy Whistler Anyja így bejött - jegyezte meg Rory. - A Harrige's dolgozói körében általános volt a konszenzus, miszerint teljesen reménytelen eset.

- És mi történt? Csilli-Villi győzött és száz a hathoz fizetett, Whistler Anyja pedig, mint talán maga is hallotta, harminchármat az egyhez.

Rory megdöbbent. - Azt mondja, bejött a duplázás?

- Be ám.

- Ezekkel az oddszokkal?

- Ezekkel az oddszokkal.

- És mennyivel fogadott?

- Öt fontot tettem Csilli-Villire, és az egész tovább göngyölődött Whistler Anyjára.

Rory szeme kidülledt.

- Jóságos ég! Hallod ezt, Bill? Egy vagyont nyerhetett!

- Háromezer fontot.

- Nahát, még ilyet... Hallotta, Jeeves?

Jeeves lépett be a kávéval. Viselkedése, mint mindig, most is ünnepélyes volt. Akárcsak Bill, ő is nyugtalanítónak ítélte MacHizick kapitány jelenlétét a házban, ám míg Bill remegett és rázkódott, Jeeves továbbra is egy jól nevelt szoborra emlékeztetett.

- Uram?

- MacHizick kapitány háromezer ficcset nyert a Tölgyesen.

- Valóban, uram? Ez oly cél, minőt óhajthat a kegyes.

- Igen - szólott a kapitány komoran. - Háromezer fontot nyertem, de a bukméker meglépett.

Rory elhűlt. - Ne mondja!

- Úgy éljek.

- Kereket oldott? Elhúzta a csíkot?
- Ahogy mondja.
Rory elszörnyedt.
- Még sosem hallottam ilyen felháborítót. Maga hallott már ilyen felháborítót, Jeeves? Bill, szerinted nem ez mindennek a teteje?
Bill mintha transzból riadt volna fel.
- Bocsáss meg, Rory. Kicsit elkalandoztak a gondolataim. Mit is mondtál?
- Szegény MacHizick duplát nyert Epsomban ma délután, és az a disznó buki megszökött a háromezer fontjával.
Bill természetesen nem talált szavakat. Minden jószívű fiatalember így járt volna, ha ilyen történetet hall.
- Magasságos egek, kapitány úr! - kiáltotta. - Milyen szörnyű eset! Megszökött a buki?
- Eliszkolt, mint a nyúl, én meg a nyomában.
- Nem csodálom, hogy feldúlta az eset. Ezeknek a gonosztevőknek nem kellene szabadon mászkálniuk. Az embernek felforr a vére, ha arra gondol, hogy ilyen... hogy is nevezné őket Shakespeare, Jeeves?
- Szemenszedett, gaz, nyomorult tetves csirkefogó, uram.
- Aha, igen. Shakespeare jól megadta az ilyeneknek.
- Gazember, semmirekellő, tányérnyaló, aljas, hetvenkedő, silány, kócipór, háromöltözékű, százfontos, piszkos harisnyájú gaz kölyök; nyúllal bélelt, pofperből élődő gaz; fajtalan tükörmászó, kotnyeles, felpiperézett bitang...
- Igen, igen, Jeeves, pontosan. Ennyi már érzékelteti. - Bill egyre izgatottabb lett. - Ne siessen, Jeeves. Piszkálja meg a tüzet.

- Június van, uram.

- Csakugyan, csakugyan. Már én is kezdek becsavarodni ettől a felháborító történettől. Nem ülne le, kapitány úr? A szivarokat, Jeeves. Kínálja meg MacHizick kapitány urat.

A kapitány fölemelte kezét.

- Köszönöm, nem. Ha nagy vadra megyek, nem dohányzom.

- Nagy vadra? Ó, értem, mire céloz. Erre a bukmékerre. Maga Fehér Vadász, és most fehér bukikra vadászik - kacagott Bill nagy nehezen. - Ez jó, mi, Rory?

- Irtó jó, öregem. Fetrengek. De ha megbocsátjátok, most megyek. Meg akarom nézni a derby díszvacsoráját.

- Kitűnő ötlet - mondta Bill lelkesen. - Menjünk át mind, és nézzük meg a derby díszvacsoráját. Jöjjön, kapitány úr.

MacHizick kapitány egyetlen mozdulatot sem tett, hogy Rory nyomába induljon. Ülve maradt, és vörösebb volt, mint valaha.

- Talán majd később - felelte kurtán. - Előbb még váltanék önnel néhány szót, Lord Rowcester.

- Hogyne, hogyne, hogyne, hogyne, hogyne - szólt Bill, bár nem vidáman. - Maradjon, Jeeves. Sok dolga van még itt. Fényesítse ki a hamutartókat, vagy valami. Kínálja meg MacHizick kapitányt szivarral.

- Az úr már elhárította lordságod szivarra vonatkozó ajánlatát.

- És tényleg, és tényleg. Nahát, nahát - mondta Bill. - Nahát, nahát, nahát, nahát, nahát! - Rágyújtott egy szivarra; keze remegett, mint egy hangvilla. - Meséljen még arról a bukmékerről, kapitány úr.

MacHizick kapitány egy percig setéten komorlott. Amikor végül megtörte a hallgatást, annak a sóvárgó kívánságnak adott hangot, hogy egyszer látni szeretné, milyen színűek a fickó zsigerei.

- Bárcsak - jelentette ki - Kuala Lumpurban találkoztam volna azzal a patkánnyal.

- Kuala Lumpurban?

Jeeves a tőle megszokott segítőkészséget tanúsította.

- Brit gyarmat Kelet-Indiában, uram; ide tartozik még Malaka, Panang és Wellesley; legelőször 1853-ban lett a brit korona birtoka, és az indiai főkormányzó fennhatósága alá helyezték. 1887-ben a Kókusz-, más néven Keeling-szigeteket csatolták a gyarmathoz, majd 1889-ben a Karácsony-szigetet is. Mr. Somerset Maugham mélyrehatóan írt a világ e tájának életéről.

- Igen, igen. Így persze már megvan az egész. Fura madarak laknak arrafelé, ahogy tudom.

MacHizick kapitány egyetértett ezzel.

- Nagyon fura madarak. De általában sikerül sót hinteni a farkukra. Tudja, Kuala Lumpurban mi lesz azzal, aki meglép a tartozásával, Lord Rowcester?

- Nem... izé... nem hiszem, hogy hallottam erről. Ne menjen, Jeeves. Ezt a hamutartót kifelejtette. Mi lesz azzal, aki Kuala Lumpurban meglép a tartozásával?

Három napot adunk a csibésznek, hogy fizessen. Aztán fölkeressük, és a kezébe nyomunk egy revolvert.

- Ez rendes dolog maguktól. Még meg is tetézik a... Csak nem *töltött* revolvert?

- A tárban hat tölténnyel. Szemébe nézünk annak a csótánynak, letesszük a revolvert az asztalra, és ott hagyjuk. Egy árva szó nélkül. Megérti.

Bill nagyot nyelt. A társalgás túlságosan nagy feszültség terhét rótta rá.

- Úgy érti, elvárják tőle, hogy... Ez nem túlságosan drasztikus?

MacHizick kapitány tekintete hideg volt és kemény, mint tojás a szendvicsben.

- Ezt követeli a becsület kódexe. A becsület igen nagy dolog a birodalom peremvidékein élő férfiak számára. Arrafelé az erkölcs könnyen megroppan. Ital, nők, szerencsejáték-adósság: ezek a mélybe vezető lépcső fokai - hangsúlyozta. - Ital, nők, szerencsejáték-adósság - ismételte, kezével érzékeltetve a lépcsőfokokat.

- És az van a legalján, mi? Hallja ezt, Jeeves?

- Igen, uram.

- Egészen érdekes.

- Igen, uram.

- Kicsit megint szélesedik az ember horizontja.

- Igen, uram.

- Holtig tanulunk, Jeeves.

- Csakugyan, uram.

MacHizick kapitány fölvett egy szem pekándiót, és feltörte a fogával.

- Példát kell mutatnunk, hiszen mi viseljük a fehér ember terheit. Nem hagyhatjuk, hogy a dajakok túltegyenek rajtunk becsület dolgában.

- Megpróbálják?

- Annak a dajaknak, aki nem fizeti meg az adósságát, lecsapják a fejét.
- A többi dajak csapja le?
- Igen, kérem, a többi dajak.
- Nahát, nahát.
- A fejet azután a fő hitelező kapja meg.

Ez meglepte Billt. Lehet, hogy Jeevest is meglepte, de Jeeves arcberendezése olyan volt, hogy bizonyos érzelmek, például a meglepetés, egyáltalán nem tükröződtek rajta. Akik jól ismerték, azt állították róla, hogy nagy feszültséggel terhes pillanatokban a szája sarkában egyetlen pillanatra megrándult egy apró izom, de általánosságban szólva a vonásai megőrizték egyenletes mozdulatlanságukat, akár egy köztéri emlékműéi.

- Szent ég! - mondta Bill. - Ezen az alapon itt nem lehetne vállalkozást működtetni. Úgy értem: ki dönthetné el, hogy melyik a fő hitelező? Gondoljunk bele, micsoda viták lennének abból. Igazam van, Jeeves?
- Kétségkívül, uram. A hentes, a pék...
- Nem is beszélve az olyan házigazdákról, akik egy hétvégére vendégül látták a dajakot, aki hétfő hajnalban kisurran a házból, elfeledkezve a szombat esti bridzspartiról.
- Ha az illetőnek sikerül túlélnie, akkor a továbbiakban feltehetőleg körültekintőbben fog licitálni, uram.
- Ez is igaz, Jeeves, ez is igaz. Körültekintőbben, mi? Attól kezdve kétszer is meggondolja, mielőtt bedob valami törzsi varázslatot.
- Pontosan, uram. És kétségkívül tétovázna, mielőtt rászedi üzletfelét.

MacHizick kapitány újabb diót tört fel. A csöndben úgy hangzott, mint egy hat halottat követelő gázrobbanás.

- Most pedig - mondta - engedelmével, Lord Rowcester, szeretnék véget vetni ennek a gházi havildainak, és rátérni a tárgyra. - Kis szünetet tartott, amíg hadrendbe állította gondolatait. - Ezzel a bukmékerrel kapcsolatban.

Bill pislogott.

- Á, igen, a bukméker. Tudom, melyik bukmékerről beszél.

- Átmenetileg sajnos sikerült kereket oldania. De volt annyi lélekjelenlétem, hogy megjegyeztem az autója rendszámát.

- Meg? Ravasz, ugye, Jeeves?

- Igen ravasz, uram.

- Azóta érdeklődtem a rendőrségnél. És tudja, mit közöltek velem? Azt állították, hogy az a rendszám az öné, Lord Rowcester.

Bill elámult. - Az enyém?

- Az öné.

- De hát hogy lehetne az enyém?

- Ez az a rejtély, amelyre fényt kell derítenünk. Ez a Tisztakezű Kandi Perkins, ahogy önmagát nevezte, feltehetőleg kölcsönvette az ön gépkocsiját... vagy az ön engedélyével, vagy anélkül.

- Ez hiteltelen!

- Hihetetlen, uram.

- Köszönöm, Jeeves. Ez hihetetlen! Honnan ismerném én ezt a Tisztakezű Kandi Perkinst?

- Nem ismeri?

- Soha életemben nem is hallottam róla. Még csak nem is láttam. Hogy néz ki?

- Magas termetű... körülbelül akkora, mint ön... Vörös bajuszt visel és fekete kötést a bal szemén.

- De hát az képtelenség... Ó, értem már. A bal szemén van a fekete kötés, a vörös bajusz pedig a felső ajkán. Egy pillanatig azt hittem, hogy...

- Hozzá még kockás zakó, karmazsinvörös, lópatkó-mintás nyakkendő.

- Egek! Rémes, milyen alpári lehet a megjelenése. Egyetért, Jeeves?

- Távolról sem lehet választékos, uram.

- Egyáltalán nem lehet választékos. Igaz is, Jeeves, erről jut eszembe. Bertie Wooster mesélte, hogy maga egyszer mondott neki valamit, amitől támadt egy ötlete: egy dal, aminek az lehetne a címe, hogy „A szél fújja a választékomat". Mit tud róla, lett abból valami?

- Azt hiszem, nem lett, uram.

- Bertie különben sem tudta volna megírni szerintem. De ha a megfelelő ember kezébe kerül az ötlet, még sláger is lehet belőle.

- Nem vitás, uram.

- Cole Porter például meg tudná írni.

- Feltehetőleg, uram.

- Vagy Oscar Hammerstein.

- Nagyon is méltó lenne Mr. Hammerstein tehetségéhez, uram.

MacHizick kapitány némi türelmetlenséggel utasította rendre a gyűlés résztvevőit.

- Fenébe a slágerekkel és Cole Porterrel! - vágott közbe olyan élesen, hogy arra minden illemtanár összevonta volna

a szemöldökét. - Nem Cole Porterről beszélek! Arról a nyavalyás bukmékerről beszélek, aki ma délután a maga kocsiját használta!

Bill a fejét csóválta.

- Kedves kapitány úr, pumák és egyebek ostora, ön azt mondja, hogy egy nyavalyás bukmékerről beszél, de azt nem teszi hozzá, hogy zöldségeket beszél. Jól mondom, Jeeves?

- Igen, uram. Találó.

- Nyilvánvalóan az történt, hogy MacHizick barátunk rosszul jegyezte meg a rendszámot.

Úgy van, uram.

- MacHizick kapitány arcának vöröse lilává érett. Büszke lelke súlyos sebet szenvedett.

-Azt állítja, hogy nem tudtam megjegyezni egy rendszámot, amelyet Epsomtól Southmoltonshire-ig követtem? Azt az autót ma délután Tisztakezű Kandi Perkins és a segédje használta, én meg azt kérdezem, hogy maga adta-e kölcsön neki.

- Édes öregem, hát kölcsönadnám én az autómat valakinek, aki kockás öltönyben és karmazsin nyakkendőben jár, a fekete szemkötőről és a vörös bajuszról nem is beszélve? Ez az egész olyan... Milyen is, Jeeves?

- Valószerűtlen, uram. - Jeeves köhintett. - Az úr látása esetleg orvosi beavatkozásra szorul.

MacHizick kapitány hatalmasra fújta fel magát.

- A látásom? Az *én* látásom? Tudja maga, hogy kivel beszél? Én Bwana MacHizick vagyok!

- Sajnálom, de ez a név nem tűnik ismerősnek, uram. Mégis fenntartom, hogy ön esetleg megbocsátható tévedés folytán helytelenül olvasta le a rendszámot.

Mielőtt MacHizick kapitány válaszolt volna, kénytelen volt nyelni egyet-kettőt, hogy visszanyerje önuralmát. Egy újabb diót is kézbe vett.

- Nézze - szólalt meg majdnem szelíden. - Lehet, hogy maga nincs tisztában egy-két dologgal. Talán nem közölték magával, hogy ki kicsoda, merre hány lépés. Én MacHizick vagyok, a Fehér Vadász, a leghíresebb Fehér Vadász, aki valaha megfordult Afrikában és Indonéziában. Félelem nélkül állok a támadó rinocérosz útjába... és miért? Mert a látásom olyan kiváló, hogy tudom... tudom: képes vagyok eltalálni az egyetlen sebezhető pontján, mielőtt hatvan lépésnél közelebb kerülne. Ilyen az én látásom. Jeeves megőrizte rendíthetetlen vashomlokzatát.

- Sajnos nem tágíthatok álláspontomtól, uram. Megengedem, hogy ön az említett mértékig megedzette látását, ám, bár a keleti félteke nagyvadjai tekintetében korlátozott értesülésekkel rendelkezem, azt mégsem hiszem, hogy a rinocéroszok rendszámmal lennének ellátva.

Bill úgy érezte, itt az ideje olajat önteni a háborgó vizekre és megnyugtató szavakat hallatni.

-Kapitány úr, mondanék valamit erről a maga bukmékeréről. Azt hiszem, indokolt némi reménykedés. Tegyük fel, hogy valóban lóhalálában menekült el, mint egy pokoldémon, de én azt hiszem, hogy mire a réteken kivirít a százszorszép, meg fogja adni a tartozását. Az a benyomásom, hogy egyszerűen csak időt akar nyerni.

- Fog kapni időt - szólt a kapitány mogorván. - Gondoskodom róla, hogy rengeteg időt töltsön egyhelyben. Aztán, ha majd lerótta a társadalom iránti tartozását, személyesen is kezelésbe veszem. Nagy kár, hogy nem keleten vagyunk. Arrafelé jobban értik az ilyesmit. Ott, ha tudják az emberről, hogy tisztességes, a másik meg csirkefogó... No, attól kezdve nem sok kérdés merül fel.

Bill összerezzent, mint egy megriasztott őzike.

- Kérdés? Mivel kapcsolatban?

- „Takarítás" - ez a szó fejezi ki a hozzáállásukat. Minél kevesebbet hagyunk meg az efféle kártevőkből, annál jobbat teszünk az angolszász presztízsnek.

- Ez is egy nézőpont.

- Elárulhatom magának, hogy a puskám agyán két rovátka nem elejtett bivalyt jelez... nem is oroszlánt... sem antilopot... és nem is rinót.

- Nem? Akkor mi a jelentése?

- Zsebrák.

- Aha, igen. Azok a csíkos állatok, amik úgy tudnak futni, mint a versenylovak.

Jeeves helyesbített.

- Nem egészen, uram. A zebra csúcssebessége nem éri el a negyven kilométert óránként, a versenylóé időnként meg is haladhatja.

- Szent Habakkuk! Az aztán gyors, mi, Jeeves? Azt nevezem csúcssebességnek!

- Igen, uram.

- Azért a zebrák is nagyon bírnak futni, gondolom.

MacHizick kapitány türelmetlenül horkantott.

- Zsebrákot mondtam! Rablót, haramiát! Nem a zebra nevű állatról beszéltem... bár lőttem néhányat azokból is.

- Is?

- Is.

- Értem - szólt Bill, és nyelt egyet. - Is.

Jeeves köhintett.

- Szabad élnem egy javaslattal, uram?

- Hogyne, Jeeves. Éljen akár többel is.

- Egy gondolat ötlött eszembe, uram. Arra gondoltam: nagyon is lehetséges, hogy ez a lóversenypályai egyén, aki iránt a kapitány úr jogos neheztelést táplál, esetleg kicserélte saját rendszámát egy hamisra...

- A nemjóját, Jeeves, fején találta a szöget!

- ...és hogy a hamis rendszám, amelyet választott, különös véletlen folytán megegyezik lordságod gépkocsijának rendszámával.

- Pontosan. Itt a megoldás. Fura, hogy miért nem jutott előbb eszünkbe. Ez mindent megmagyaráz, nem, kapitány úr?

MacHizick kapitány hallgatott. Homlokráncai arról árulkodtak, hogy fontolóra veszi a hallottakat.

- Meg hát - lelkesedett Bill. - Jeeves, a maga óriási agya, a bőséges halellátás jóvoltából sikerrel oldotta meg a rejtélyt, amely különben a történelem sokat emlegetett nagy talányai közé iratkozott volna fel. Ha rajtam lenne a kalapom, megemelném!

- Örvendek, ha megelégedésére szolgálhatok, uram.

- Maga mindig, Jeeves, maga mindig! Ezért is örvend oly általános elismertségnek.

MacHizick kapitány bólintott.

- Igen, lehetséges, hogy így történt. Nem látok más magyarázatot.

- Remek, akkor hát ezt meg is oldottuk - szólt Bill. - Még egy kis portóit, kapitány úr?

- Köszönöm, nem.

- Csatlakozzunk a hölgyekhez? Talán már tanakodnak, hogy hova a csodába tűntünk, és azt mondogatják: „Nem jön el, s mégsem jön el", mint... kicsoda is, Jeeves?

- Mariana a kis tanyán, uram. Könnyei hulltak, mint a harmat este, s akkor is, midőn már felszáradt a föld, semmit sem látott, míg a hajnalt leste, s akkor sem, mikor az alkony érte jött.

- Hát mit mondjak... A mi távollétünk azért talán nem érintette őket ennyire érzékenyen. Akkor is, szerintem... Jön, kapitány úr?

- Előbb telefonálnom kell.

- Azt a szalonban is megteheti.

- Bizalmas természetű a hívás.

- Rendben van. Jeeves, kalauzolja MacHizick kapitányt a személyzeti traktusba, és eressze rá a maga telefonjára.

- Igenis, uram.

Bill magára maradva időzött még egy csöppet, a hölgyekhez való csatlakozás késztetését legyőzte a még egy pohár portóira irányuló vágy, mert Lord Rowcester ünnepelni kívánt. Érezte: Tisztakezű Kandi Perkinsnek sikerült bevennie egy éles kanyart.

Elégedettségét egyetlen gondolat csorbította, és az Jill-lel volt kapcsolatos. Bill nem tudta, vajon hányadán áll vele

élete vezérlő csillaga. Vacsora közben a jobbján ülő Mrs. Spottsworth a legsötétebb várakozásaira is rácáfoló mértékben pajtáskodott vele, Bill pedig Jill tekintetében hideg, tűnődő kifejezést vélt felfedezni - ez az a jelenség, amelynek a fiatalemberek a legkevésbé örülnek, ha jegyesük orcáján megnyilvánul.

Mrs. Spottsworth kedveskedése szerencsére a vacsora előrehaladtával alábbhagyott, amikor MacHizick kapitány magához ragadta a társalgást fonalát. A hölgy nem emlegette többé a cannes-i szép napokat, csak ült némán, és elragadtatással hallgatta a Fehér Vadászt, aki mesélt és mesélt: tátongó odút és szikes pusztaságot, az egymást faló kannibálokat, az emberhússal élőket s akiknek a hónuk alatt nőtt fejük.

Mindezt hallani vágyott Mrs. Spottsworth is, tökéletesen feladva Cannes témáját, úgyhogy a helyzet kedvezőre fordult.

Jeeves visszatért, és Bill úgy üdvözölte, mint bajtárs bajtársát a csata után.

- Megint vágott az esze, Jeeves.

- Köszönöm, uram.

- Jócskán leegyszerűsítette a helyzetünket. Sikerült elaltatni a gyanakvását, nem gondolja?

- Csakugyan hajolhatunk erre a feltételezésre, uram.

- Tudja, Jeeves, még ezekben a zavaros, háború utáni időkben is, amikor a társadalmi forrongás feszegeti a szelepeket, és a civilizáció, képletesen szólva, olvasztótégelybe került, még mindig megvan az előnye

annak, ha az ember nagy betűkkel szerepel a brit arisztokrácia névjegyzékében, a Debrett-almanachban.

- Ez kétségbevonhatatlan, uram. Bizonyos rangot ad az uraknak.

- Pontosan. Az emberek önkéntelenül is tiszteletet adnak az embernek. Vegyünk például egy grófot. Jön-megy a világban, az emberek meg azt mondják, „Ó, egy gróf", és békén hagyják. Nem is gondolnak arra, hogy az a gróf üres óráiban esetleg szemkötőt vesz, álbajuszt ragaszt, és kockás zakóban, kék patkómintás nyakkendővel föláll egy faládára kiáltozni, hogy „Öt az egyhez az első futamban!"

- Pontosan, uram.

- Kedvező állapot.

- Szerfölött kedvező, uram.

- Voltak ma olyan pillanatok, Jeeves, nem szégyellem bevallani, amikor úgy éreztem: az lenne a leghelyesebb, ha feldobnám a talpam, és vége lenne mindennek; most viszont nem sok hiányzik ahhoz, hogy énekelni kezdjek, mint megannyi kerub és szeráf. Ugye a kerubok és a szeráfok szoktak énekelni?

- Igen, uram. A Hozsannát, legkivált.

- Úgy érzem, újjászülettem. Volt bennem egy olyan érzés, mintha egy vödör pillangót nyeltem volna le. Akkor kezdődött ez, amikor a dobpergésre nagy lángnyelvek csaptak fel, és a könyököm mellett egy titkos csapóajtó mögül előugrott a nagy fehér vadász - de ez az érzés mostanra teljesen elmúlt.

- Örömmel hallom, uram.

- Tudtam előre, Jeeves, tudtam előre. Az együttérzést és a megértést nyugodtan fölvehetné új keresztnévnek a meglévők mellé. Most pedig - zárta szavait Bill - irány a hölgykoszorú a nappaliban, szabadítsuk fel szegénykéket a feszültség alól.

[9]

Felhangok a mérlegen

A nappaliba lépve azt tapasztalta, hogy a csatlakozásra váró hölgyek száma egyetlenegyre apadt - balról jobbra: Jillre. A lány a szófán üldögélt, kezében üres kávéscsészét forgatott, és maga elé meredt - olyan tekintettel, amelyet kifejezéstelenként szokás jellemezni. Egész megjelenése olyan leányt mutatott, akit emészt valami, olyan leányt, akit az utóbbi idők eseményei sok töprengenivalóval láttak el.

- Hello, drágám - kiáltotta Bill átéléssel, mint amikor a hajótörött tengerész vitorlát pillant meg. Az ebédlőben, vacsora közben átélt megpróbáltatások után MacHizick kapitányon kívül szinte bárminek örült volna, Jillnek aztán különösen.

Jill felpillantott.

- Ó, hello - mondta.

Bill érezte, hogy jegyese tartózkodóan viselkedik, de töretlen lelkesedéssel folytatta.

- Hova lettek a többiek?

- Rory és Muki a könyvtárban, a Derby díszvacsoráját nézik.

- És Mrs. Spottsworth?

- Rosie - felelte Jill színtelen hangon - lement a romokhoz. Szerintem abban reménykedik, hogy sikerül szót váltania Lady Agatha kísértetével.

Bill összerezzent. Kicsit tátogott is.

- Rosie?

- Azt hiszem, így szólítod, vagy tévedek?

- Hát... izé... tényleg.

- Ő meg téged Billikémnek. Ilyen jó barátok vagytok?

- Nem, nem. Cannes-ban találkoztunk futólag valamelyik nyáron.

- Abból, amit vacsora közben hallottam az éjszakai autózásokról meg a fürdőzésekről Eden Roc strandján... Az a benyomásom támadt, hogy egészen közelről ismertétek egymást.

- Szent ég, dehogyis. Csak ismerős volt, annak is eléggé futó.

- Értem.

Csend lett.

- Szeretném tudni, emlékszel-e még - törte meg a csendet végül Jill -, mit mondtam ma este, vacsora előtt arról, hogy ha két ember házasságra készül, akkor ne titkoljanak el semmit egymás elől.

- Öööö... Igen... arra emlékszem.

- Megegyeztünk, hogy nem lehet másként.

- Meg... Igen, tényleg. Megegyeztük.

- Elmeséltem neked Percyt vagy nem? És Charlest és Squiffyt, és Tomot és Blottót is - idézte fel Jill a románcok főalakjait a múltnak ködéből. - Álmomban se jutott volna eszembe eltitkolni, hogy már eljegyeztem magam, mielőtt

megismertelek. Akkor te miért titkoltad előlem ezt a Spottsworthnét?

Bill úgy érzékelte: ahhoz képest, hogy elég normális fickó, aki senkinek sem akarna ártani, és arra törekszik, hogy mindenkivel rendes legyen, ezen a nyári napon a Végzet mégis nagyon durván bánik el vele. Az a pasas (Shakespeare-re tippelt, de azért Jeeves véleményét sem ártana kikérni), aki a balsors nyűgét s nyilait emlegette, tudta, hogy miről beszél. A nyűg és a nyilak fejezik ki a legprecízebben.

- Nem titkoltam előled a Spottsworthnét! – kiáltott fel szenvedélyesen. - Egyszerűen csak nem került szóba! Az ég áldjon meg, ha az ember együtt van a lánnyal, akit szeret, fogja a kis kezét, és hízelgő szavakat sugdos a fülébe, akkor nem lehet hirtelen teljesen más témára váltani; nem lehet azt mondani, hogy „Ó, egyébként évekkel ezelőtt Cannes-ban megismerkedtem egy asszonnyal, akiről mondanék pár szót. El akarom mesélni, hogy autóval elvittem St. Tropezbe."

- A holdfényben.

- Talán én tehetek arról, hogy sütött a hold? Nem kérte ki az engedélyemet. Ami pedig a közös strandolást illeti, úgy beszélsz róla, mintha csak mi ketten lettünk volna ott az Eden Roc környékén, egy teremtett lélek se járt volna távol és közel. Hát ez nem így volt, sőt ellenkezőleg. Ahányszor megmártózott az ember, a vízben nyüzsögtek a száműzött nagyhercegek és a rendkívül tiszteletreméltó özvegyek.

- Szerintem mégis különös, hogy sosem említetted.

- Szerintem meg nem.

- Szerintem igen. És az még különösebb, hogy amikor Jeeves ma délután bejelentette Mrs. Spottsworth érkezését, te csak annyit mondtál, hogy „Tényleg?", vagy valami hasonlót, és úgy tettél, mintha sosem hallottad volna még ezt a nevet. Nem az lett volna természetes, ha azt mondod: „Mrs. Spottsworth? Nahát, még ilyet! Vajon azonos lehet azzal a nővel, akivel futó ismeretséget kötöttem Cannes-ban néhány évvel ezelőtt? Jill, meséltem már neked az illetőről? Sokat autóztunk együtt a holdfényben, de persze mindig szigorúan tartva a távolságot."

Eljött Bill pillanata.

- Nem - mennydörögte -, nem az lett volna természetes, ha azt mondom: „Mrs. Spottsworth? nahát, nahát", satöbbi, satöbbi, és meg is mondom neked, hogy miért. Mert amikor megismerkedtünk... Mondom: felületesen, ahogy az ember Cannes-ban megismerkedik más emberekkel... akkor még Bessemer volt a neve.

- Ó!

- Bizony! Bé - E - Ess - Ess - E - Emm - E - Err! Bessemer. Ma sem tudom, hogy lett belőle Spottsworth.

Jeeves lépett be. Ilyenkor szokta szólítani a kötelesség, hogy szedje össze az üres kávéscsészéket, és ezt a nagy embert a kötelesség sohasem szólította hiába.

Megjelenése megtörte az úgynevezett varázst. Akinek lett volna még mondanivalója a szőnyegen lévő kérdésben, visszafojtotta. Jill felállt, és a franciaablak felé indult.

- Hát nekem mennem kell - mondta eléggé színtelen hangon.

Bill elámult.

- Máris? Ilyen korán?

- Csak hazaugrom néhány holmiért. Muki meghívott, hogy aludjak itt.

- Áldja az ég Mukit! Nincs jobb az intelligens nőknél!

- Örülsz, hogy itt maradok éjszakára?

- Csodálatos.

- Biztos, hogy nem leszek útban?

- Mi a csudáról beszélsz? Elkísérhetlek?

- Szó sincs róla. Te vagy itt a házigazda.

Kiment, Bill pedig, aki rajongó pillantással nézett utána, hirtelen megdermedt. Mint egy időzített bomba, hirtelen a tudatába robbant e szavak értelme: „Biztos, hogy nem leszek útban?" Csupán játszi megjegyzés lett volna? Vagy baljós jelentést hordoz netán?

- Furcsák a nők, Jeeves - mondta.

- Úgy van, uram.

- Hogy ne mondjam, különösek. Az ember sosem tudja, mit gondolnak, amikor mondanak valamit.

- Nagyon ritkán, uram.

Bill néhány pillanatig tanakodott.

- Megfigyelte Wyvern kisasszonyt, amikor elment az előbb?

- Nem különösebben, uram.

- Nem gondolja, hogy kissé fura volt a viselkedése?

- Nem tudnám megmondani, uram. Figyelmemet a kávéscsészékre összpontosítottam.

Bill tovább töprengett. Ez a bizonytalanság kikezdte az idegeit. „Biztos, hogy nem leszek útban?" Volt-e a hangjában valami kellemetlen felhang, amikor ezt mondta? Minden

ezen fordul meg. Ha nem volt felhang, minden rendben. Ha viszont volt, akkor a helyzet nem annyira kedvező. Felhang esetén ez a kérdés csak azt jelentheti, hogy a Spottsworth-Cannes epizódra adott, kimunkált magyarázat nem jutott át, és a lány még mindig gyanakvást dédelget, jóllehet az ilyetén gyanakvás merőben méltatlan hozzá.

Elfogta az ingerlékenység, amely hasonló alkalmakkor a derék embereket is utoléri. Mi haszna annak, hogy olyan tiszta, mint a frissen hullott hó, vagy talán még annál is tisztább, ha a lányok közben felhangoznak?

- A nőkkel az a fő baj - szólott, és Schopenhauer, a filozófus vállon veregette volna ezért, biztosítva arról, hogy tudja, mit érez -, hogy gyakorlatilag mind egy szálig buggyantak. Itt van például ez a Mrs. Spottsworth. Flúgos, mint annak a rendje. Egy romos kápolnában kuksol, és abban reménykedik, hogy megpillantja Lady Agathát.

- Valóban, uram? Mrs. Spottsworth érdeklődik a szellemek iránt?

- Zabálja őket. Kiegyensúlyozott viselkedés ez?

- A természetfeletti jelenségek kutatása gyakran fejt ki vonzerőt a másik nem képviselői számára, uram. A nagynéném, Emily...

Bill fenyegető pillantással nyársalta fel.

- Emlékszik, mit mondtam az ifjabb Pliniusról, Jeeves?

- Igen, uram.

- Ugyanaz a nagynénjére, Emilyre is vonatkozik.

- Igenis, uram.

- Nem érdekel a nagynénje, Emily.

- Erről van szó, uram. Egész életében nagyon keveseket érdekelt.
- Már nincs az élők sorában?
- Nincs, uram.
- Hát... az is valami - mondta Bill.

Jeeves kiáramlott, Bill pedig egy fotelbe vetette magát. Még mindig a talányos mondaton töprenkedett, és mostanra egész valója mindenestül teljesen pesszimistává vált. Immár nem az lett a kérdés, hogy felhang avagy nem felhang. Szinte meggyőződésévé vált, hogy a „Biztos, hogy nem leszek útban?" szavak összeszorított fogak közül hangzottak el, és végtelenül jelentőségteljes pillantással kísérte őket. Olyan lány szavai ezek, aki csúnya jelenetre készül.

Lázas mozdulattal a hajába túrt, amikor Monica jelent meg a könyvtár felől. Túlontúl szószaporítónak találta a Derby-díszvacsora pohárköszöntőit. Rory itta a felszólalók minden szavát, de Muki szünetet kívánt.

Megdöbbenve észlelte, hogy fivére épp a haját tépi.

- Szent ég, Bill! Téged meg mi lelt? Mi a baj?

Bill testvérietlen pillantással nézett fel rá.

- Semmi sem lelt, a fenébe is! Semmi, semmi, semmi, semmi, semmi!

Monica felvonta a szemöldökét.

- Akkor sem kell hisztériázni. Csak az együttérző nővért akartam megjeleníteni.

Bill hatalmas erőfeszítéssel visszanyerte a Rowcesterek hagyományos lovagiasságát. - Bocsáss meg, Muki, öreglány. Fáj a fejem.

- Szegénykém!

- Egy perc, és elmúlik.
- Friss levegőre lenne szükséged.
- Lehet.
- És kellemes társaságra. Spottsworth mama a romoknál található. Ugorj át, és beszélgess el vele.
- Micsoda?

Monica azonnal csitítani kezdte.

- Ne nyűgösködj már, Bill. Te is tudod, milyen fontos, hogy a kedvében járjunk. Ha elég gyorsan reagálsz, azzal elérheted, hogy megveszi a házat. Arról volt szó már eleve, hogy én szolgáltatom a kereskedelmi szöveget, te pedig félrevonod, és beveted a személyes vonzerődet. Talán elfelejtetted, hogy azt ígérted: turbékolni fogsz neki, mint gerle a párjának? Nyomás, indíts, és turbékolj, ahogy még sosem turbékoltál.

Egy hosszú pillanatig úgy tűnt, hogy Bill, akinek fogyatkozó erejét a nap a tűrőképessége határán túl is próbára tette, a spontán emberi öngyulladás titokzatos jelenségét fogja produkálni. Szeme kidülledt, arca elvörösödött, ajkán égető szavak remegtek. Majd hirtelen, mintha egy szelíd ejnye-bejnyével beavatkozott volna a józan ész, szeme visszahúzódott üregébe, és orcája visszanyerte természetes színét. Belátta, hogy Monica javaslata értelmes és célirányos.

Az utóbbi idők viharos eseményeinek forgatagában az ősi hajlék értékesítésének életbevágóan sürgős kérdése Bill tudatában háttérbe szorult. Most ismét teljes nagyságában felkomorlott: az egyetlen létező életmentő a tenger fájdalomban, amelyben vergődött.

Ha sikerül megkapaszkodnia benne, megmenekül. Aki házat ad el - jutott eszébe -, az foglalót kap, készpénz kerül a markába. A foglaló elég lehetne a MacHizick-féle fenyegetés elhárítására, ha tehát a megszerzéséhez arra van szükség, hogy Rosalinda Spottsworth elé járuljon és ott turbékoljon, akkor ő járulni és turbékolni fog.

Egyidejűleg az a gyógyerejű gondolat is eszébe jutott, hogy ha Jill hazament, hogy magához vegyen néhány holmit, amire szüksége lesz, legalább fél óra eltelik, mire visszaér, márpedig az elszánt ember fél óra alatt jó sokat turbékolhat.

- Muki - mondta -, igazad van. Ott a helyem.

Elsietett, és egy perc múlva Rory jelent meg a könyvtár ajtajában.

- Figyelj, Muki - szólalt meg -, tudsz spanyolul?

- Nem tudom. Még sosem próbáltam. Miért?

- Valami spanyol vagy argentin, vagy valami hasonló nációból való pasas beszél a lováról az anyanyelvén. Lehet, hogy esélytelen outsider, de akkor is érdekelne, hogy mit mond. Bill hova lett? Ne mondd, hogy még mindig a Fehér Ember Terhével kvaterkázik.

- Nem az előbb még itt volt, aztán kiment, megkeresi Mrs. Spottswortht.

- Beszélni akarok veled Billről - mondta Rory. - Kettesben vagyunk, senki sem hallgathat ki?

- Hacsak valaki nem rejtőzött el abban a kelengyés ládában. Mi van az öcsémmel?

- Van vele valami, öreglány, és ennek a MacHizick-nek is köze van hozzá. Megfigyelted Billt a vacsoránál?

-Nem különösebben. Mit csinált? Fölszeletelte a zöldborsót?

- Azt nem, de valahányszor MacHizick tekintete találkozott az övével, úgy elkezdett remegni, mint egy hastáncos. Valami okból MacHizick úgy hat rá, mint egy habverő. Miért? Ezt szeretném én tudni. Ki ez a titokzatos ember? Mit keres itt? Mi van közte és Bill között, ami miatt Bill összerezzen és megremeg, valahányszor a kapitány ránéz? Nem tetszik ez nekem, öreglány. Amikor összeházasodtunk, soha egy szóval sem említetted, hogy a családban egyesek rohamokat szoktak kapni, ami szerintem méltatlan eljárás volt részedről. Mit akarok mondani, szerintem egy kicsit erős, hogy az ember költséget és fáradságot nem kímélve udvarol a lánynak, akit szeret, aztán nem sokkal azután, hogy elnyerte a kezét, és véget értek a mézeshetek, kiderül, hogy olyan sógorra tett szert, akinek vitustánca van. Monica elgondolkodott.

- Most, hogy mondod - felelte -, tényleg észrevettem: amikor közöltem vele, hogy MacHizick kapitány bejelentkezett, az eléggé megrázta Billt. Úgy van: az arca zöldes-fehér lett, az alsó állkapcsa leereszkedett. Az előbb meg, amikor bejöttem, épp a haját tépte. Egyetértek. Ez nem jelent jót.

- És mondok még valamit - folytatta Rory. - Amikor vacsora után fölkeltem az asztaltól, hogy átmenjek megnézni a közvetítést, Bill a kezét-lábát törte, hogy velem tartson. „Mit szól hozzá?" - kérdezte MacHizicktől, az meg felfújta magát, és azt felelte: „Talán később. Előbb még váltanék önnel néhány szót, Lord Rowcester." Hideg, fémes hangon, mint

egy bíró, amikor kirója az ötfontos bírságot azért, mert az ember leverte egy rendőr sisakját az Oxford-Cambridge evezősverseny éjszakáján. Bill pedig csak hápogott, mint egy megfenyített kiskutya, és azt mondta: „Hogyne, hogyne" vagy valami hasonlót. Messziről ordít, hogy ez a MacHizick tud valamit Billről.

- De hát mit tudhat róla?

- Épp ezt a kérdést tettem fel magamnak, kedves társam búban és örömben, és azt hiszem, rájöttem a megoldásra. Emlékszel azokra a sztorikra gyerekkorunkból? A *Strand Magazine* tele volt velük.

- Milyen sztorikra?

- Azokra a bálványszemes történetekre gondolok, tudod. Amikor egy rablóbanda elmegy Indiába, hogy elcsórja az óriási gyémántot, amelyik az istenszobor szemét jelképezi. Meg is szerzik a követ, de aztán a banda egyik tagját kitrükközik a zsákmányból, amitől persze végtelenül feldühödik, és évek múlva megkeresi az egykori cimboráit a rendes kis angliai otthonukban, és levadássza őket az utolsó szálig, így áll bosszút rajtuk. Figyelmezz a szavamra, a kis Billt most akarja levadászni ez a MacHizick, mert kihagyták az osztozkodásból, amikor Visnu templomából ellopták a kis sárga isten hatalmas zöld szemét; holnap reggel, amikor lejövünk reggelizni, nagyon meg leszek lepve, ha nem találjuk itt vérbe fagyva a sült hal és a kolbász között úgy, hogy egy keleti tőr markolata áll ki a tarkójából.

- Marha!

- Ezt nekem mondtad?

- Mégpedig nyomatékkal. Bill sosem járt Dovernél keletebbre.

- Cannes-ban is járt.

- Cannes keleten van? Sosem tudtam. De az biztos, hogy soha sem került szaglótávolságon belül semmiféle indiai istenség szeméhez.

- Erre nem is gondoltam - felelte Rory. - Igen, belátom, ez bizonyos mértékig gyengíti érvelésemet. - Komoran eltöprengett. - Hah! Megvan! Most már mindent értek. Bill és MacHizick közötti feszültségnek a gyermek az oka.

- Mi a csodáról beszélsz? Miféle gyermek?

- Hát Billé, aki szoros munkakapcsolatban áll MacHizick lányával, aki apja szemefénye, szegény, oktondi teremtés, az a fajta lány, aki nagyon szeret, de nem elég okosan. Ha pedig arra hivatkoznál, hogy manapság a lányok már mind okosak, arra ezt válaszolom: „Azok nem, akik missziós nővérek keze alatt nevelkedtek Barang-Bitangban." Azokban a missziós iskolákban úgy magyarázzák el a gyerekeknek az élet tényeit, hogy méhecskékről és virágokról mesélnek nekik, úgyhogy a szerencsétlen kicsinyek a végén már azt se tudják, melyik melyik.

- Rory, az ég szerelmére!

- Figyeld meg, milyen elkerülhetetlenül zajlott ez az egész - akár egy görög tragédia, vagy mi szokott olyan baromi elkerülhetetlen lenni. A lány Angliába jön, sehol egy anya, aki utat mutasson, megismerkedik a daliás angol legénnyel, és mi az eredmény? Az első botlás. A megbánás... de már későn. Ott a kis síró csomag. A kínos beszélgetés a zord atyával. Az atya felbőszül. Egy egzotikus nyelven szitkozódva

magához veszi elefántlövő puskáját, és idejön, hogy Billnek a szemébe nézzen. „Caramba!" - ahogy az a spanyol mondja talán épp ebben a pillanatban a tévé képernyőjén. De aggodalomra még sincs semmi ok. Nem hiszem, hogy képes lenne rávenni Billt: vegye el a lányt. Billnek csak annyi kötelezettsége lesz, hogy gondoskodjék a kis poronty neveltetéséről. Például, hogy jó iskolába írassa. Ha fiú, akkor Eton, ha lány, akkor Roedean.

- Cheltenham.

- Persze, persze. Elfelejtettem, hogy te Cheltenbe jártál, de felmerül a kérdés: kell-e szólni erről a kis Jillnek? Nem lenne tisztességes megengedni, hogy meggondolatlanul összekösse életét egy ilyen hétpróbás szoknyavadásszal, mint amilyen William, Rowcester grófja.

- Ne nevezd Billt hétpróbás szoknyavadásznak!

- A Harrige's dolgozói így minősítenék.

- Különben is, lehet, hogy teljesen rosszul értelmezed Bill és MacHizick viszonyát. Tudom, hogy szegény fiú ideges, de nagy a valószínűsége, hogy ennek semmi köze MacHizick kapitányhoz. Inkább az lehet az oka, hogy az nyugtalanítja, vajon Mrs. Spottsworth megveszi-e a házat. És ha már itt tartunk, Rory, te szerencsétlen hájfej, te is tehetnél már valamit az ügy előmozdítása érdekében ahelyett, hogy villáskulcsokat dobálsz a fogaskerekek közé.

- Nem bírlak követni.

- Akkor a szemedre lobbantom. Amióta csak Mrs. Spottsworth megérkezett, mást sem csinálsz, csak Rowcester Abbey hibáit mutogatod. Legyél már konstruktív.

- Milyen tekintetben, királynőm?

- Hát például felhívhatnád a figyelmét a ház néhány előnyös tulajdonságára.

Rory kötelességtudóan, de kétkedőn bólintott.

- Megteszem, ami tőlem telik - mondta. - De akkor igen kevés nyersanyagból kell dolgoznom. Most viszont, öreglány, szerintem a spanyol már befejezte a szónoklatot, úgyhogy térjünk vissza a díszvacsorázókhoz. Valami okból, hogy miért, meg nem mondhatom, de kezd rokonszenvessé válni egy Oratórium nevű versenyló.

[10]

Nagy úr a becsületkódex

Mrs. Spottsworth otthagyta a kápolnaromot. Vagy huszonöt percnyi várakozás után megunta a Lady Agatha megjelenésére való várakozást. Ahogy a gazdag nők általában, ő is hajlott a türelmetlenségre, megkövetelte a gyors kiszolgálást. Ha kísértetet kívánt látni, akkor elvárta, hogy a kísértet egyszeriben ott teremjen, frissen, melegen. A kertbe visszatérve talált egy rusztikus padot, ott üldögélt, cigarettázott, és élvezte az éjszaka szépségét.

Olyan éjszaka volt, amilyet az angol június is képes néha produkálni; a szigetország nyara ellágyul ilyenkor, a ballonkabátok és esernyők gyártói pedig nyugtalanul arra gondolnak, hogy talán tévedtek, amikor azt gondolták, hogy Anglia az ő szakmájuk számára földi paradicsom.

Az égbolton ezüst holdkorong terpeszkedett, nyugat felől enyhe szellő hozta a lábasjószágok és a beérett dohány szívdobogtató illatát. Titkos éjszakai lények neszeztek

mellette a bokorban, és mindezek megkoronázásaként valahol a folyón túli cserjésben dalolni kezdett egy csalogány, teli torokból, mintha tisztában lenne azzal, milyen szavakkal fordult hozzá Keats, a költő, vagy pár napja kitüntető meghívást kapott volna a BBC műsorába.

Romantikára való éjszaka volt, és Mrs. Spottsworth fel is ismerte ezt a jellemzőjét. A Greenwich Village-ben eltöltött szabadverses korszakában szinte kizárólag a nyomorúság és a borzalmak ecsetelésére szorítkozott ugyan, de a lelke mélyén már akkor is szentimentális volt. Ha a maga kedvére alkotott, olyan dolgokat írt, amelyekben bőségben fordult elő a telehold és a vele volt, a szívem és a híven, valamint a csókok és a bókok. A magyarázat egyszerűen csak az, hogy a magazinok versrovat-szerkesztői többre becsülik a patkányoktól hemzsegő bérkaszárnyákat, a főttkáposztaszagot és a kétségbeesést, neki pedig meg kellett élnie.

Most, hogy anyagi alapjai megszilárdultak, és felszabadult a kötelezettség alól, hogy megfeleljen a szerkesztők ízlésének, kicsomagolhatta végre romantikus önmagát, és ahogy ott a kerti padon üldögélt, a holdat bámulta és a csalogány énekét hallgatta, hangulatát a képzett stiliszták, mint például a néha Gustave Flaubert, aki a megfelelő kifejezés kiválasztásában fáradhatatlan volt, habozás nélkül e szóval írták volna le: olvatag.

Ehhez az olvatagsághoz nagyban hozzájárultak MacHizick kapitánynak a vacsoránál elhangzott szavai is. A szavak fő irányát már volt alkalmunk érzékeltetni; megmutattuk, hogy a beszéd szabadon kanyargott a kannibál törzsfőnököktől a

fúvócsővel lövöldöző fejvadászokig, a fejvadászoktól az aligátorokig, és a szavak ugyanolyan hatást gyakoroltak Mrs. Spottsworth-re, mint amilyet Othello emlékezései Desdemonára. Röviden: nem sokkal azelőtt, hogy az utolsó szem epret, az utolsó pekándiót elfogyasztották, az asszony meggyőződésévé vált, hogy ez az ő párja, és elhatározta, nem fukarkodik az erőfeszítésekkel, hogy ennek megvalósulását előmozdítsa. Az újraházasodás tekintetében mind A. B. Spottsworth, mind Clifton Bessemer zöld utat engedett, következésképpen semmi sem állhatott útjába.

A padhoz vezető kerti gyalogúton azonban a jelek szerint volt valamilyen akadály, mert egyszer csak az éjszaka csendjét jellegzetes hang törte meg: mint amikor egy erős férfi megbotlik egy virágcserépben. Ezt egy vaskos szitok követte szuahéli nyelven, majd odasántikált MacHizick kapitány, és a sípcsontját dörzsölte.

Mrs. Spottsworth teli volt női együttérzéssel.

- Jaj, szegény. Nagyon megütötte magát, kapitány úr?

- Csak egy kis karcolás, drága hölgyem - nyugtatta meg a férfi.

Csalárd szót mondott csalárd hangon. Csak olyan rendkívüli emberek, mint Sherlock Holmes vagy Hercule Poirot fedezhették volna fel, hogy az asszony hangjára a szíve dupla szaltót ugrott, és az erős férfi már-már Bill Rowcesterhez illő hevességgel kezdett remegni.

A telefonálás befejeztével a Fehér Vadász célirányos döntéssel elkerülte a nappalinak még a környékét is, egyenest a szabad ég alá sietett, hogy egyedül lehessen. Úgy okoskodott: ha csatlakoznék a hölgyekhez, perzselő kínoknak

tenné ki magát: bámulhatná a nőt, akit imád, és még jobban láthatná, mennyire elérhetetlen. Felismerte, hogy ugyanabban a kellemetlen helyzetben leledzik, amelyben Shelley híres költeményében a csillag iránt vágyakozó lepke; úgy ítélte, hogy normális lepke számára az a legokosabb lépés, ha kerüli az imádat tárgyának társaságát, s ezáltal a gyötrelmet a minimumra csökkenti. Maga Shelley sem tudott volna ennél jobbat ajánlani.

És lám, most meg itt voltak kettesben az éjszakában, amelynek varázsát a holdvilág, a fülemüle dala, az enyhe szellő, valamint a lábasjószágok és a beérett dohány szívdobogtató illata egészítette ki.

Egy olyan MacHizick kapitány, aki azt mondogatta magának, hogy erősnek kell maradnia, egy merev, feszült MacHizick kapitány volt az, aki elfogadta az invitálást, hogy telepedjék a hölgy mellé a kerti padra. Lelki fülébe Tubby Frobisher és a tartományi kormányzó pusmogott kétfelől. „Fel a fejjel, öreg fiú" - súgta Tubby a jobb fülébe. „Meg ne feledkezz a becsületkódexről" - így a tartományi kormányzó a balba.

Összeszedte minden lélekjelenlétét az elkövetkező tête à tête-hez.

Mrs. Spottsworth, az élvonalbeli társalgó azzal kezdte, hogy megjegyezte, milyen gyönyörű az éjszaka, amire a kapitány azt felelte: - Szuper. - A hold - mutatta Mrs. Spottsworth, és hozzátette, hogy a teleholdas éjszakákat mindig is sokkal szebbnek látta, mint az olyat, amikor nincs telehold. - Aha, tényleg - szólt a kapitány. Majd pedig, miután Mrs. Spottsworth fölvetette a kérdést, hogy vajon a szellő

altatódalt susog-e a virágok szendergéséhez, és a kapitány kifejezte sajnálkozását amiatt, hogy e tekintetben nem nyújthat felvilágosítást, mert a kérdésben nem rendelkezik ismeretekkel, csend lett.

Ezt Mrs. Spottsworth törte meg kis, ijedt kiáltással. - Ó, jaj!

- Mi történt?

- Leejtettem a nyakláncomat. Kilazult a kapocs.

MacHizick kapitány átérezte a helyzetet.

- Az baj - mondta. - Itt lesz valahol a földön. Megkeresem.

- Jó lenne. Nem valami nagy érték, szerintem nem került többe tízezer dollárnál, de számomra sokat jelent érzelmileg. Valamelyik férjemtől kaptam, sosem jut eszembe, melyiktől. Ó, megtalálta? Hálásan köszönöm. Megtenné, hogy segít a nyakamba kapcsolni?

MacHizick kapitány megtette, és közben az ujjai, a hátgerince és a gyomra egyaránt remegett. Nyakéket szinte lehetetlen úgy a nyakába kapcsolni valakinek, hogy az ember helyenként hozzá ne érjen a tulajdonos nyakához; a kapitány is hozzáért, mégpedig több helyen. És valahányszor megérintette, úgy érezte, mintha késként belehasított volna valami. Mintha a hold, a fülemüle, a szellő, a lábasjószág meg az érett dohány mind-mind arra unszolnák, hogy borítsa el forró csókokkal azt a nyakat.

Csak az ellenzékbe tömörült Tubby Frobisher és a tartományi kormányzó tartotta vissza attól, hogy megtegye.

- Egyenes ütő, öregem! - szólt Tubby Frobisher.

- Ne feledd: fehér ember vagy - intette a tartományi kormányzó.

Kezét ökölbe szorította, és ismét önmaga lett.

- Nem lehet rossz - mondta megújult ravaszsággal - annyira gazdagnak lenni, hogy tízezer dollár miatt ne kelljen aggódni.

Mrs. Spottsworth úgy érezte, mint egy színész, aki megkapta a végszót.

- Azt hiszi, hogy a gazdag nők mind boldogok, kapitány úr?

A kapitány azt felelte, hogy azok, akiket megismert - márpedig Fehér Vadász-i minőségében néhányat alkalma nyílt megismerni -, azok mind megelégedettnek tűntek.

- Mert fölvették a maszkot.

- Tessék?

- Mosollyal leplezték sajgó szívüket - magyarázta Mrs. Spottsworth.

A kapitány azt felelte, hogy jól emlékszik egyikükre, egy Fish nevű, nagydarab szőkére, aki egy este bakancsban járta a kánkánt, mire Mrs. Spottsworth kijelentette: az illető kétségkívül erőt színlelt, hogy megtévessze a világot.

- A gazdag nők magányosak, kapitány úr.

- *Kegyed* magányos?

- Nagyon-nagyon magányos vagyok.

- Ó, á - szólt a kapitány.

Valójában nem ezt akarta mondani. Szerette volna lelkét szenvedélyes szavak áradatában kiönteni - de mit tehet az ember, ha minden mozdulatát Tubby Frobisher és a tartományi kormányzó figyeli?

Annak az asszonynak, aki a holdfényes éjszakában, miközben a csalogány úgy dalol, hogy majd szétmegy a feje, bevallja egy férfinak, hogy nagyon-nagyon magányos, és erre azt a választ kapja, hogy „Ó, á", aligha lehet hibájául felróni, ha némiképp, átmenetileg, elbátortalanodik. Mrs.

Spottsworth tartott valaha egy hatalmas vérebet, amelyet letargikus vérmérséklete folytán csak erőteljes rugdosással lehetett rábírni az esti levegőzésre. Az asszony most ugyanazt kezdte érezni, mint amikor lába a tunya jószág tomporába ütközött. Ugyanaz a csüggedtség vett erőt rajta: mintha egy mozdíthatatlan tömeget igyekezett volna megmozdítani, mindhiába. Szerette a Fehér Vadászt. Rajongott érte. Ám amikor a szenvedély szikráját akarta csiholni benne, emberes feladat állott előtte. Egy keserű pillanatig az fogalmazódott meg benne, hogy látott már felbontott osztrigát, amelyben jobban lobogott az isteni tűz, mint ebben az emberben.

Mégis kitartott.

- Mily különös, hogy megint így összetalálkoztunk - szólalt meg lágyan.

- Rém fura.

- Egy világ választ el bennünket, aztán egy angol fogadóban mégis összefutunk.

- Érdekes véletlen.

- Nem véletlen. Ez elrendelés. Megmondjam, mi hozta magát abba a fogadóba?

- Egy nyelet sört akartam meginni.

- A Sors - jelentette ki Mrs. Spottsworth. - A Végzet. Parancsol?

- Csak azt mondtam, hogy az angol sörnél nincs jobb a világon.

- Ugyanaz a sors, ugyanaz a végzet - folytatta Mrs. Spottsworth, bár más körülmények között hevesen vitatta volna ezt a megállapítást, mivel az angol sört ihatatlannak

tartotta -, amely először összehozott bennünket Kenyában. Emlékszik arra a napra, amikor Kenyában megismerkedtünk?

MacHizick kapitány összerándult. Mintha Szent Johannától kérdezték volna, nem emlékszik-e véletlenül a mennybéli látomásaira. „Ezzel mi a helyzet, fiúk? - tekintett könyörgőn jobbról balra. - Nem lehetnétek egy kicsit rugalmasabbak?" Ám Tubby Frobisher és a tartományi kormányzó csak a fejét csóválta.

- A becsületkódex, öregem - hangsúlyozta Tubby Frobisher.

- Betartjuk a szabályokat, öregem - tette hozzá a tartományi kormányzó.

- Emlékszik? - kérdezte Mrs. Spottsworth.

- Hát igen - felelte MacHizick kapitány.

- Amikor megláttam magát azon a napon, különös érzésem támadt: mintha korábban, egy előző életünkben már ismertük volna egymást.

- Nem túl valószínű, igaz?

Mrs. Spottsworth lehunyta a szemét.

- Mintha valami távoli, történelem előtti korban történt volna. Öltözékünk állatbőrökből állt. Maga fejbe vágott engem egy husánggal, és a hajamnál fogva bevonszolt a barlangjába.

- Ó, isten őrizz, a világért se csinálnék én ilyet.

Mrs. Spottsworth teljes terjedelmére nyitotta szemét, és végigpásztázta vele MacHizick kapitány arcát, mint két reflektorral.

- Azért tette, mert szeretett engem - mondta halkan, remegő suttogással. - Én pedig...

Elhallgatott. Hosszú, karcsú alak rajzolódott ki az égbolt hátterében, és egy hang, kissé remegve az izgatottságtól, ezt közölte: - Helló-helló-helló-helló-helló.

- Már mindenütt kerestelek, Rosie - szólt Bill. - Amikor rájöttem, hogy már nem vagy a romoknál... Á, hello, kapitány.

- Hello - mondta a kapitány tompán, és elbotorkált. A sétaúton néhány lépés megtétele után elnyelte a sötétség, akkor megállt, és letörölte homlokáról a veríték gyöngyeit.

Súlyosan zihált, mint bivaly a nászidőszakban. Nem sok híja volt: mondhatni, paraszthajszál. Tudta: ha csak egy perccel később jelenik meg, aki megzavarta őket, akkor vétett volna a becsületkódex ellen, és megtette volna a visszavonhatatlan lépést, amivel a nevét botránykővé, önmagát gúny tárgyává tette volna a Kuala Lumpur-i Angol-Maláj Klub berkeiben. A nincstelen, akinek bankbetétje alig néhány fontra rúg, házassági ajánlatot tett volna a milliomosnőnek.

Ahogy teltek-múltak a percek, mindinkább azt érezte, hogy valami ledönti a lábáról, füle mind süketebb lett Tubby Frobisher és a tartományi kormányzó intelmeire. Az asszony szemének még talán ellen tudott volna állni. A hangjának is, a bőrének is, pedig imádta az érintését. Hanem amikor a szempár, a hang, a bőr, a holdfény, az enyhe nyugati szellő és a fülemüle egyszerre jelentkezett, a keverék túlontúl aromásnak bizonyult.

Igen, ahogy ott állott, és keble hullámzott, mint a színpadi tenger, és úgy érezte, megmenekült, elvárhatnánk, hogy a lelkében uralkodó érzemény szerint hálát adott a Sorsnak

vagy a Végzetnek a gyors intézkedésért. Különösképpen mégsem adott. A megkönnyebbülés első rohama hamar alábbhagyott, és helyét a feltoluló undor érzése foglalta el. Az undor pedig abból fakadt, hogy a kerti pad még mindig hallótávolságban volt tőle, így Billnek mindent szava eljutott a fülébe. Bill pedig, miután letelepedett Mrs. Spottsworth mellé, hozzáfogott a turbékoláshoz.

E beszámolóban mind mostanáig kevés szó esett Rowcester kilencedik grófjának ilyen irányú képességeiről. Amikor hallottuk nővérének, Monicának tett ígéretét, miszerint megkörnyékezi Mrs. Spottswortht, és turbékol neki, mint a gerle, talán valami közönséges, hétköznapi gerlét képzeltünk magunk elé, akinek turbékolása megfelelő ugyan, de azon túl semmi különös. Nos, jobban tettük volna, ha inkább világszínvonalú, csillagközi minőségű gerlét képzelünk, afféle szupergerlét. Bill Rowcester sok tekintetben korlátozott képességű fiatalember volt ugyan, de a szezon közepén, ha csúcsformába lendült, a turbékolásnak olyan magaslataira jutott fel, hogy a hallgatósága, már amennyiben egyáltalán fogékony volt az ilyesmire, levegő után kapkodott.

Most is ezeket a magasságokat ostromolta, mert arra gondolt, hogy ez az asszony megszabadíthatja egész Anglia legeladhatatlanabb ingatlanától, megszilárdítva anyagi helyzetét és lehetővé téve számára, hogy letudja Tisztakezű Kandi Perkins becsületbeli adósságát, s e gondolat olyan ékesszólással ruházta fel, amilyet az egykori cambridge-i májusok báljai óta nem tapasztalt magán. Az aranyló szavak úgy csordogáltak ajkáról, mint a szirup.

MacHizick kapitány nem szerette a szirupot, és azt sem szerette, hogy a nő, akit szeret, ilyen émelyítő szövegnek van kitéve. Pillanatokig eljátszott a gondolattal, hogy odamegy, és három helyen eltöri Bill gerincét, de ebbeli szándékának ismét csak elejét vette a becsületkódex. Hiszen Bill asztalánál evett, az italát itta... és mindkettő kiváló volt, különösen az a sült kacsa... emiatt aztán támadhatatlanná vált az ipse. Ugyanis, ha valaki elfogadja valakinek a vendéglátását, utána az a valaki nem törheti el amannak a valakinek a gerincét, akármit csinált légyen az a valaki. A kódex ezen a téren rendkívül szigorú.

Szabadságában áll azonban gondolatban megbélyegezni azt a valakit, elmondhatja például magában alávaló hozományvadásznak, ennek-amannak, és MacHizick kapitány annak is bélyegezte Billt gondolatban, miközben visszakullogott a házba. És lényegében így is írta le Jillnek, amikor a franciaablakon belépve összetalálkozott vele; a lány éppen a szobája felé tartott, hogy letegye a magával hozott dolgokat.

- Szent ég! - rökönyödött meg Jill a férfi láttán. - Nagyon feldúltnak látszik, kapitány úr. Mi a baj? Megharapta egy aligátor?

A kapitány mindenekelőtt ezt a kérdést akarta helyre tenni.

- Angliában nem élnek aligátorok - jelentette ki. - Kivéve persze az állatkertekben. Nem, a lelkem mélyébe döfött valami.

- Egy szurikáta?

A kapitány ismét kénytelen volt kiigazítani Jill tévedését. Különös, hogy mennyire tudatlan ez a lány, gondolta.

- Szurikáták sem élnek Angliában. Az döfött a lelkem mélyébe, hogy hallottam egy alávaló hozományvadász, egy angol arisztokrata széptevését - recsegte keserűen. - Az illető Lord Rowcesternek nevezi magát, de szerintem inkább Lord Dzsigoló lehetne a neve.

Jill úgy összerezzent, hogy kiejtette kezéből a táskát.

- Engedje meg - szólt a kapitány, és lehajolt, hogy fölemelje.

- Nem értem - szólt Jill. - Azt akarja mondani, hogy Lord Rowcester...

A becsületkódex egyik szabálya, hogy a fehér embernek meg kell óvnia a nőket, különösen a fiatal, ártatlan leányokat az élet árnyékos oldalának látásától, de MacHizick kapitány túlságosan zaklatott volt ahhoz, hogy most erre gondolt volna. Már nemcsak a tátongó odúk és szikes pusztaságok iránti vonzalmában emlékeztetett Othellóra, hanem abban is, hogy ha féltékeny volt, őrjöngve dúlt.

- A holdfényben csapta a szelet Mrs. Spottsworth-nek - bökte ki kurtán.

- Micsoda?

- A saját fülemmel hallottam. Úgy turbékolt, mint a gerle. Persze a pénzére utazik. Ezek az anyaországbeli, léha arisztokraták mind egyformák. Ha az ember Angliában bárhol egy gazdag özvegyasszony hangját kezdi utánozni, máris előbújik a sok herceg, gróf és vikomt, és üvölt, mint a farkas. Kuala Lumpurban csak patkányoknak neveztük az ilyet. Hallania kellett volna, mit mondott egyszer a klubban Tubby Frobisher az ilyenekről. Emlékszem, azt mondta nekem, a dokinak és Pörgének (ha jól emlékszem, a

tartományi kormányzó nem volt ott, talán éppen fölment északra, vagy valami...). Azt mondja: „Doki", azt mondja...

Lehet, hogy minden képzeletet felülmúlóan jó történet kerekedett volna ki, de MacHizick kapitány nem folytatta ennél tovább, mert azt tapasztalta, hogy hallgatósága faképnél hagyja. Jill hirtelen sarkon fordult, és kiment az ajtón. A kapitány megfigyelte, hogy fejét lehajtva távozott, ahogy ilyen értesülés kézhez vétele után illik is. Minden rendes lányt lesújtana, ha megtudná, milyen erkölcsi romlás sújtja a brit arisztokráciát.

MacHizick kapitány leült, és kézbe vette az esti lapot, majd fojtott kiáltással el is taszította magától, mert a nyomtatott szövegből a Whistler Anyja név vetette rá magát. Nem akart Whistler Anyjára emlékezni. Sötéten borongva Tisztakezű Kandi Perkinsre gondolt és arra, hogy vajon a Sors (vagy a Végzet) keresztezi-e még egyszer az életútjukat; ekkor besuhant Jeeves. Ugyanebben a pillanatban Rory is megjelent a könyvtár felől.

- Á, Jeeves - szólt Rory -, hozna nekem egy nyeletnyi erőset? Szomjúhozom.

Jeeves tiszteletteljes biccentéssel a kezében tartott tálcára hívta fel a figyelmet, mert a tálca épp a kívánt anyaggal volt megrakva; Rory a szája szélét nyalogatva követte Jeevest az asztalhoz.

- Tölthetünk valamit önnek is, kapitány úr? - kérdezte.

- Whiskyt, ha lenne szíves - felelte MacHizick kapitány. A kertbéli megpróbáltatások után nagyon rászorult a szíverősítőre.

- Whiskyt? Rendben van. És önnek, Mrs. Spottsworth? - kérdezte Rory, mert a megnevezett hölgy épp akkor lépett be a franciaablakon, Bill kíséretében.

- Köszönöm, Sir Roderick, semmit sem kérek. Az ilyen éjszakákon nekem elég a holdvilág. A holdvilág és a csodás kerted, Billikém.

- Mondok én valamit erről a kertről - szólalt meg Rory. - A nyári hónapokban... - Elhallgatott, mert Monica jelent meg a könyvtár ajtajában. Az asszony megpillantása nemcsak a kertet illető megjegyzésnek vette elejét, hanem azt is eszébe juttatta, hogy neki valójában ennek a nyavalyás háznak a becsét kellene fokoznia a Spottsworthné szemében. Körülnézett, hogy keressen valamit, aminek van fokozható becse; szeme ekkor megakadt a sarokban álló kelengyés ládán, és eszébe jutott néhány dicsérő mondat, amit valaha hallott a ládával kapcsolatban.

Úgy ítélte, hogy ez a tárgy megfelelő támpontként szolgálhat. - Igen - folytatta -, a kert fantasztikus, de arról sem szabad megfeledkeznünk, hogy Rowcester Abbey, habár kissé beporosodott az állásban, és a varrása foszladozik, tartalmaz néhány olyan műtárgyat, amire a műértő felkapja a fejét, és azt mondja: „Nini!" Nézze csak meg például ezt a kelengyés ládát, Mrs. Spottsworth.

- Már akkor megcsodáltam, amikor megérkeztem. Gyönyörű.

- Ugye, milyen szép? - kérdezte Monica, és elismerő, feleségi pillantást vetett a férjére. Nem sűrűn fordult elő, hogy Rory ilyen, már-már emberi léptékű intelligenciát

tanúsított. - Duveen, a műkereskedő könyörgött, hogy adjuk el neki, de hát családi örökség, nem adható el.

- A házhoz tartozik - tette hozzá Rory.

- Teli van szebbnél szebb régi öltözékekkel.

- Azok szintén a házhoz tartoznak - folytatta Rory, meglehet, tévesen, de lelkesedéssel.

- Megmutassam? - kérdezte Monica, és a láda fedeléhez nyúlt.

Bill rémülten felordított.

- Nincsenek benne!

- Dehogy nincsenek. Mindig is benne voltak. Biztos, hogy Rosalinda is szívesen megnézné őket.

- De még milyen szívesen megnézném.

- Egy romantikus történet is fűződik ehhez a kelengyés ládához, Rosalinda. Évszázadokkal ezelőtt az akkori Lord Rowcester nem adta a lányát feleségül a férfihoz, akit szeretett: egy híres utazóhoz és felfedezőhöz.

- Az öreg ellenezte a felfedezéseket - magyarázta Rory. - Attól félt, hogy valaki esetleg fölfedezheti Amerikát, ha-ha-ha-ha-ha. Hoppá, bocsánat.

- A szerelmese küldte ezt a ládát a leánynak, teli a keleti utazásairól hozott becses, hímzett ruhákkal, de az apa nem engedte, hogy a lány elfogadja. Megparancsolta a férfinak, hogy vigye el a ládát. Az pedig megtette, de a ládában addigra már benne volt az arája is. Tudta előre, hogy mi fog történni, és elrejtőzött benne.

- És az egészben az a legviccesebb, hogy a vén tróger egész a főútig rohant a fiatalember után, és azt ordítozta, hogy „Vigye innen ezeket az átkozott kacatokat!"

Mrs. Spottsworth elbűvölten hallgatta.

- Remek történet. Nyisd ki, Monica.

- Már nyitom is. Nincs lelakatolva.

Bill kicsontozottan egy fotelbe rogyott.

- Jeeves!

- Parancsol lordságod?

- Konyakot!

- Igenis, uram.

- Nahát, még ilyet! - szólalt meg Monica.

Tágra nyílt szemmel bámult egy rikító mintázatú kockás zakót és egy nyakkendőt, amely olyan hangsúlyozottan karmazsinvörös volt, és olyan nyomatékosan kék lópatkómintás, hogy Rory helytelenítőleg ingatni kezdte a fejét.

- Magasságos ég... Bill, nehogy már azt mondd, hogy ilyen zakóban jársz! Úgy néznél ki benne, mint egy simlis bukméker. És ez a nyakkendő! Ez a kravátli! Ó, istenek! Ugorj be a Harrige's férfidivat-osztályára, és beszélj az eladóval. Éppen árleszállítás van.

MacHizick kapitány előrelépett. Éles metszésű arcán feszült, kemény kifejezés ült.

- Hadd nézzem meg. - Kézbe vette a zakót, belenyúlt a zsebébe, és egy fekete szemkötőt húzott elő. - Aha! - szólott, és hangja sokatmondón csendült.

Rory a könyvtárszoba ajtajánál fülelt.

- Hahó - mondta -, valaki franciául beszél. Ez Boussac lesz. Boussacot nem hagyhatjuk ki. Gyere, Muki. Ez a lány - folytatta Rory, szeretettel átkarolva felesége vállát - két

kézzel beszél franciául. Jön maga is, Mrs. Spottsworth? A Derby díszvacsoráját adja a televízió.

- Talán majd később benézek - felelte Mrs. Spottsworth. - Pomonát kint hagytam a kertben, és félek, hogy nagyon elmagányosodik.

- Hát maga, kapitány úr?

MacHizick kapitány megrázta a fejét. Arca keményebb volt, mint valaha.

- Előbb mondanék egy-két szót Lord Rowcester-nek. Volna számomra néhány perce, Lord Rowcester?

- Hát igen - rebegte Bill elhalóan.

Jeeves meghozta a konyakot; Bill úgy ugrott rá, ahogy Whistler Anyja vágtat be a célba.

[11]

A szemkötő lehull

A konyak azonban, ha a vacsora után szokásos pohárkával alkalmazzák, nem sokat tehet az olyan ember érdekében, aki ügyeinek alakulását az utóbbi időben úgy élte meg, mintha tarkón ütötte volna a chicagói gyors. Egy icce vagy egy akó kellett volna a szóban forgó anyagból ahhoz, hogy Bill hányaveti mosollyal nézzen az elkövetkezendő beszélgetés elébe. A gyűszűnyi kortyocskától, ami jutott neki, olyan erőtlen és ernyedt maradt, mintha gyömbérszörpöt ivott volna. Ködön át bámult MacHizick kapitányra, és mindenestül olyan ember benyomását keltette, mint akit a rendőrség nagy erőkkel üldöz, hogy kikérdezze a 8. sugárúton, Marks és Schoenstein Bon Ton ékszerüzletében

elkövetett kirakatbetöréses rablás ügyében. Arca a döglött hal hasi oldalának színét vette fel, Jeeves pedig, aki kínjait átérezve figyelte, szerette volna visszavarázsolni arca rózsáit, elmondva neki egykét jó gondolatot, amelyek most jutottak eszébe Marcus Aurelius összegyűjtött műveiből.

MacHizick kapitány még ködön át bámulva is olyan látványt nyújtott, hogy a legderekabbakat is elrettentette volna. Szeméből, Bill úgy látta, hosszú, bodor lángnyelvek csaptak ki, azt pedig végképp nem értette, hogy azt az embert, akinek arca ennyire vörös, miért nevezik Fehér Vadásznak. Az erős érzelem, mint mindig, ezúttal is fölerősítette a kapitány arcszínének telítettségét; úgy festett, mint a paradicsomkonzervgyárban bekövetkezett robbanás túlélője.

Amikor pedig megszólalt, a hangja sem volt alkalmas arra, hogy elcsitítsa az arcszíne által keltett esetleges aggodalmakat. Olyan ember hangja volt, akinek csak egy cseppnyi biztatás, bátorítás hiányzik, hogy pisztolyt rántson, és lövöldözni kezdjen.

- Lám-lám! - mondta.

Nincs megfelelő válasz arra, hogy „Lám-lám", és különösen akkor nincs, ha a fent ismertetett hangon hangzik el; Bill meg sem próbálkozott azzal, hogy keressen egyet.

- Tehát maga a Tisztakezű Kandi Perkins!

Jeeves lépett közbe, és szokás szerint hozta a legjobb képességeit.

- Nos... igen is, nem is, uram.

- Mi az, hogy igen is, nem is? Talán ez nem annak a patkánynak a szemkötője? - firtatta a kapitány, és felmutatta

az 1. sz. bűnjelet. - Talán ez nem annak a sátánfajzatnak a vörös bajusza? - folytatta a vallatást, és a 2. sz. bűnjelet kicsit meg is lobogtatta. - Azt hiszi, nem ismerem fel azt a zakót meg a nyakkendőt?

- Az „igen is, nem is" kifejezést azért merészkedtem használni, uram, mert őlordsága már visszavonult a szakmából.

- Meghiszem azt. Kár, hogy nem tette hamarabb.

- Úgy van, uram. Jaj, Jago, de kár érte, Jago!

- Mit mond?

- Az avoni hattyút idéztem, uram.

- Hát ne idézze azt a nyamvadt hattyút.

- Igenis, uram, ha kívánja.

Bill bizonyos mértékig visszanyerte beszédkészségét. Túlzás lenne azt mondani, hogy tillárom-haj, de cudar jó kedve kerekedett, ám legalább képes volt megszólalni.

- Kapitány úr - mondta -, magyarázattal tartozom önnek.

- Háromezer-öt fonttal, két shillinggel és hat pennyvel tartozik nekem - igazította ki MacHizick kapitány hidegen.

Bill ettől ismét elszótlanodott, a kapitány pedig kihasználta az alkalmat, hogy tizenegy becsmérlő jelzővel illesse.

Jeeves vállalta magára a védelem terhét, mert Bill a tizenegyedik jelző hatására megroggyant, támolyogni kezdett.

- Nem lehet elítélni az adott körülmények között tanúsított érzelemnyilvánítását, uram, mert készséggel elismerhető, hogy őlordsága legutóbbi tevékenysége, jellegénél fogva, joggal váltja ki az éles bírálatot. Ám lehet-e igazságosan hibáztatni őlordságát mindazért, ami történt?

Erre a kérdésre könnyű helyen állt a válasz a kapitánynál.

- Igen - felelte.

- Szíveskedjék megfigyelni, hogy az „igazságosan" kifejezést használtam, uram. Őlordsága ma délután a legjobb szándékkal és minden ésszerű eshetőségre elegendő tőkével érkezett Epsomba. Aligha lett volna elvárható tőle, hogy előre lássa: két olyan esélytelen állat diadalmaskodik az erők összemérésében, mint Csilli-Villi és Whistler Anyja. Őlordsága nem látnok.

- Kihelyezhette volna a tétet viszontfogadásra.

- Nos, ebben teljesen egyetértek önnel, uram. *Rem acu tetigisti.*

- Mit mond?

- Latin kifejezés, amelyet ezzel a kollokviális kifejezéssel lehetne lefordítani: „fején találta a szöget". Én erre ösztönöztem őlordságát.

- Maga?

- Őlordsága asszisztenseként volt alkalmam tevékenykedni.

A kapitány csak bámult.

- Maga volt az a rózsaszín bajuszú fickó?

- Pontosan, uram. Habár a magam részéről inkább rőtnek nevezném, semmint rózsaszínnek.

A kapitány felderült.

- Tehát maga volt a segédje, mi? Akkor maga is megy a börtönbe, vele együtt.

- Reméljük, hogy nem ilyen szomorú vége lesz a dolognak, uram.

- Hogy érti azt, hogy „szomorú" vég? - kérdezte MacHizick kapitány. Kínos csend támadt. A kapitány törte meg.

- Úgy hát térjünk a tárgyra - kezdte. - Nincs értelme, hogy az időt fecséreljük. Igazság szerint be kellene perelnem ezt a birkafejű, szerencsétlen pokolszökevényt...

- A neve helyesen Lord Rowcester, uram.

- Nem, nem így van. A neve Kandi Perkins. Igazság szerint, Perkins, maga alattomos csúszómászó, be kellene perelnem magát az Epsomtól idáig elfogyasztott benzin árára, az autóm javításának költségére, mert nem romlott volna el, ha nem hajtom túl a maga üldözésében... és - tette hozzá, hirtelen támadt ötlettel - arra a két sörre is, amit a Lúd és Iborkában megittam, amíg az autó javítására vártam. De nem vagyok dúvad. Beérem a háromezer-öt fonttal, két shillinggel és hat pennyvel. Állítsa ki a csekket.

Bill tébolyult mozdulattal markolta meg a haját.

- Hogy írhatnék csekket magának?

MacHizick kapitány türelmetlenül csettintett, idegesítette ez a cicázás.

- Van tolla, nem? Tinta is akad a háznál, feltételezem. Maga erős, egészséges fiatalember, tökéletesen tudja használni a jobb kezét, vagy talán tévedek? Görcs bántja? ízületi gyulladásban szenved? Ha - folytatta, hogy engedménynek is hangot adjon - az zavarja, hogy kifogyott az itatós, ne aggódjék. Majd fúj kálóm, amíg megszárad.

Jeeves sietett segíteni ifjú gazdáján, aki még mindig a feje búbját masszírozta.

- Őlordsága azt kívánta volna szavakba foglalni, uram, hogy jóllehet, mint azt ön helyesen megállapította, fizikailag

képes lenne kitölteni egy háromezer-öt font, két shilling és hat penny értékű csekket, az ilyen tartalmú csekk, ha ön bemutatná a bankjánál, nem nyerne elfogadást.

- Pontosan - mondta Bill, akinek nagyon tetszett ez a precíz megfogalmazás. - Megforgatnák, akár egy keringő dervist, aztán már jönne is vissza, mint egy postagalamb.

- Két szerencsés hasonlat, uram.

- Egy petákom sincs.

- Forráshiány az ideülő szakkifejezés, uram. Őlordsága, ha szabad argó kifejezéssel élnem, le van égve, mint egy pajta.

MacHizick kapitány csak bámult.

- Úgy érti, hogy ilyen háza van, sőt inkább palotának mondanám, és nem tud kiállítani egy háromezer fontos csekket?

Jeeves magára vállalta a magyarázat terhét.

- Napjainkban az ilyen házak, mint Rowcester Abbey, nem vagyonnak, hanem tehernek számítanak. Attól tartok, hogy ön a huzamos keleti tartózkodása miatt nem tudott lépést tartani a változásokkal, amelyek a szülőföldje életkörülményeiben beállottak. A szocialista törvényhozás sajnálatos módon megnyirbálta Anglia örökletes arisztokráciájának lehetőségeit. Jelenleg úgynevezett jóléti államban élünk, ami nagy általánosságban azt jelenti, hogy mindenki egyaránt nincstelen.

Mindazon bennszülött legények, vízilovak, orrszarvúak, pumák, zebrák, aligátorok és bivalyok, akikkel hosszú pályafutása során kapcsolatba került, hihetetlennek tartották volna, hogy MacHizick kapitány masszív állkapcsa képes úgy lefittyedni, mint egy szál főtt spárga, de most

pontosan ez történt. Már-már szánnivaló volt, ahogy kerekre nyílt szeme, elszörnyedt tekintete az előtte álló két férfi arcát pásztázta.

- Azt mondja, fizetésképtelen?

- Ön dióhéjba foglalta az egészet, uram. Ki őlordsága erszényét ellopja, rongyot lop.

MacHizick kapitány vasnál keményebb önuralma odalett: leginkább egy szemaforra emlékeztetett: mintha a Fehér Vadász elkezdte volna napi svédtornagyakorlatait.

- De nekem kell az a pénz, mégpedig holnap déli tizenkettő előtt! - Hangja elvékonyodott; kevésbé jelentékeny ember esetében azt is mondhatnánk: siránkozó lett. - Hallgassanak ide. Megosztok magukkal valamit, ami szigorú titok, és ha csak suttogva is elárulnak belőle akár egyetlen szót is bárkinek, puszta kézzel szaggatom szét magukat, miszlikbe aprítom, és szöges bakanccsal ugrálok a maradványukon. Meg vagyok értve?

Bill elgondolkodott.

- Igen, azt hiszem, ez eléggé világos. Maga szerint, Jeeves?

- Félreérthetetlen, uram.

- Folytassa, kapitány úr.

MacHizick kapitány reszelős suttogássá halkította hangját.

- Emlékeznek: vacsora után elmentem telefonálni. A cimboráimat hívtam, azokat, akiktől ma délután a nyerő tippet kaptam. Nyerőnek nevezem - folytatta MacHizick kapitány kissé emeltebb hangon -, mert nyerő lett volna, ha bizonyos alávaló, kétszínű, alattomos csirkefogók...

- Igen, igen - szólt Bill sietve. - Tehát ott tartottunk, hogy felhívta a barátait.

- Tudni akartam, hogy minden el van-e intézve.
- Mi minden van-e elintézve?

MacHizick kapitány megint suttogóra fogta, olyannyira, hogy szavait csak annyira lehetett hallani, mint a csőrepedésnél szivárgó gázt.

- Alakul valami. Ahogy Shakespeare mondja: nagy, fontos vállalkozás.

Jeeves összerándult. - „Nagyszerű, fontos merény" a hiteles szöveg, uram.

- Ezek a fickók komoly fogadásokat akarnak kötni holnap a derbyn. A lóversenyzés történetének legtutibb tippje. Az ír ló, Ballymore.

Jeeves felvonta szemöldökét.

- A közvélekedés nem tartja sokra, uram.

- No de Csilli-Villit és Whistler Anyját sem tartották sokra, nem igaz? Épp ettől annyira kolosszális ez a tipp. Ballymore vérbeli outsider, senki sem tud róla semmit. Sötétebb a múltja, mint fekete macska egy holdtalan éjszakán. De elárulom, hogy titokban két próbavágtát tartottak vele az epsomi pályán, és mind a kétszer megdöntötte a pályacsúcsot.

Bill minden szorongása ellenére füttyentett.

- Biztos ebben?

- A kétség árnyéka sem vetülhet rá. Saját szememmel láttam futni azt az állatot, olyan volt, mint a villám. Az ember nem is lát belőle mást, csak egy elmosódott, pej színű csíkot. Az utolsó pillanatban tesszük fel a pénzünket, gondosan szétterítve tucatnyi bukmékernél, nehogy rontsuk az oddszokat. Maga meg - fakadt ki MacHizick kapitány, ismét

megemelve hangját - azt közli velem, hogy nem lesz pénzem, amit föltehetnék.

Olyan kínban volt, hogy Bill egészen megsajnálta. Abból, ami keveset látott belőle, nem nézte MacHizick kapitányt olyan embernek, akivel valaha is olyan gyönyörű, szoros barátságot köthetne, amilyenekről olvasni lehet, például amilyen Damón és Püthiász, Dávid és Jonatán vagy a Lúd és az Iborka között kialakult, de a gondját megértette, és együtt tudott érezni vele.

- Ez bizony baj, egyetértek - mondta, kedves, testvéri pillantást küldve a tajtékzó vadász felé, és kis híján vállon is veregette, de igazából aztán mégsem. - Rém sajnálatos az egész, és nem járnék messze az igazságtól, ha azt mondanám, hogy a maga helyzete a szívembe hasít, akár egy kés. De tartok attól, hogy a legtöbb, amit tehetek, az az, hogy havonta törlesztek, és mostantól számítva körülbelül hat hét múlva kezdem.

- Az nekem nem felel meg.

- Nekem sem - ismerte be Bill őszintén. - Megingatná létalapomat, és igényszintemet a minimumra redukálná. Kétlem, hogy két évtizeden belül képes lennék egy normális étkezést megengedni magamnak. Búcsúzom a kevés... a kevés mitől is, Jeeves?

- A kevés jótól, mi önnek jutott, uram. Isten veled örökre, nagyság! Ez ám az embersors: egy nap kizöldel reményünk bokra, másnap beborítják a méltóság tüzes virágai, harmadnap jön a dér, a gyilkos, orvul; és míg az ember érzi, biztosan, hogy zsendül, érik: elpusztul töve, s lehull, mint lordságod.

- Köszönöm, Jeeves.
- Szóra sem érdemes, uram.
Bill ránézett, és sóhajtott.
- Tudja, hogy legelőször magának kell mennie. Nem fog telni a fizetésére.
- Javadalmazás híján is készséggel állok lordságod szolgálatára.
- Ez baromi rendes magától, Jeeves, nagyra becsülöm. Nem is láttam még a hűség ennél pazarabb megnyilvánulását. De - vetette fel Bill - talán el sem tudnám tartani magát.
MacHizick kapitány véget vetett az udvariaskodásnak. Percek óta morgolódott, már ha a morgolódás a megfelelő szó a Fehér Vadásznak arra az állapotára, amikor hajszál híján habzani kezd a szája. Olyan erőteljes kijelentést tett Jeeves eltartása tárgyában, hogy azzal letörölte Bill ajkáról a szavakat; Rowcester kilencedik grófja csak állt és tátogott, mint akibe váratlanul belecsapott a mennykő.
- Szükségem van arra a pénzre!
- Őlordsága már tájékoztatta önt arról, hogy pénzügyi megrokkanása miatt ez lehetetlen.
- Miért nem kér kölcsön valakitől?
Bill megtalálta elkallódott hangszalagjait.
- Kitől? - csattant fel ingerülten. - Úgy beszél, mintha pénzt kölcsönkérni pofonegyszerű lenne.
- Őlordsága azt a körülményt kívánja nyomatékosítani - magyarázta Jeeves -, hogy az urak körében szinte egyetemes az együttműködési szándék hiánya, ha valaki kölcsönre irányuló törekvéssel közelít hozzájuk.

- Különösen, ha szédületesen nagy dohányt akarnak leakasztani róluk, mint például háromezer-öt font két shilling és hat pennyt.
- Pontosan, uram. Ilyen összeggel szembesülve olyanná válnak, mint a siket áspis, amely füleit bedugja, amely nem hallja a bűbájosoknak szavát, sem a bűvölőét, aki bűbájakban jártas.
- Úgyhogy az én társadalmi köreimből senkit sem lehet megvágni - mondta Bill. - Ez nem fog menni. Sajnálom.

MacHizick kapitány lángot fújt orrlyukaiból.

- Fogja még jobban is sajnálni - dörögte -, és meg is mondom, mikor. Amikor maga meg ez a nagybecsű segédje ott áll majd a vádlottak padján, a bíró a bifokális szemüvege mögül méregeti magukat, én meg a terem túlsó végében pofákat vágok. Akkor fogja igazán sajnálni, meg kicsivel később, amikor a bíró szigorú szavakkal kihirdeti az ítéletet, és magukat elvezetik a wormwoodi tömlöcbe, hogy letöltsék a kétévi kényszermunkát vagy ami lesz.

Bill tátogott.

- De hát az ördögbe is... - tiltakozott - tán csak nem megy el addig a... meddig, Jeeves?
- Addig a túlhajtott szélsőségig, uram.
- Tán csak nem megy el addig a túlhajtott szélsőségig!
- Nem megyek el?
- Az ember nem akar kellemetlenséget.
- Hogy az ember mit akar, és az ember mit kap, az két külön dolog - szólt MacHizick kapitány, és fogcsikorgatva kiment a kertbe, hogy lehűtse magát.

Olyan csend maradt a nyomában, amelyet gyakran neveznek vészterhesnek. Bill szólalt meg elsőként.

- Benne vagyunk a pácban, Jeeves.

- Ügyeinkben kétségkívül meglehetősen súlyos válsághelyzet beállását vélem kitapintani, uram.

- Ki akarja hasítani belőlünk azt az egy font húst.

- Igen, uram.

- Márpedig húsunk, az nincs.

- Nincs, uram. A körülmények szerfölött kedvezőtlen együttállása forog fenn.

- Nehéz eset ez a MacHizick. Olyan, mint egy gyomorbajos gorilla.

- Talán valóban fennáll némi hasonlóság a lordságod által említett panaszokban szenvedő vadállattal.

- Figyelte a vacsoránál?

- Étkezés közben tanúsított viselkedésének mely elemére utal lordságod?

- Arra gondolok, hogy milyen baljósan, milyen sötéten tömte magába a kacsasültet. Úgy vetette rá magát, mint tigris a prédájára. Olyan ember benyomását keltette, aki nem ismer szánalmat, sem irgalmat.

- Az úr minden kétséget kizáróan nélkülözi a gyengédebb érzelmeket, uram.

- Van egy szó, ami pontosan illik rá. K-val kezdődik. Nem korifeus. Nem krókus. Krudélis. A pasason látni, hogy krudélis. Megértem, ha rosszul esik neki, hogy nem kapja meg a pénzét, de mi haszna lenne abból, ha engem tönkretesz?

- Nem is vitás: valami sovány elégtételt remél vehetni általa, uram.

Bill töprengett.

-Tényleg nincs senki, akitől kölcsönkérhetne az ember egy kis kápét?

- Így hirtelenében senki sem ötlik eszembe, uram.

- Mi a helyzet azzal a pénzemberrel, aki odaát lakik Ditchingham mellett... Sir Valamilyen Valaki?

- Sir Oscar Wopple, uram? Múlt pénteken főbe lőtte magát.

- Ó, akkor inkább ne zavarjuk.

Jeeves köhintett.

- Lenne szabad egy javaslattal élnem, uram?

- Csak tessék, Jeeves.

Halvány reménysugár csillant Bill komor tekintetében. Hangját nem lehetett volna éppenséggel lelkesnek nevezni, de már nem úgy hangzott, mintha a kriptából szólna ki a halott.

- Futó ötletként az jutott eszembe, uram, hogy ha sikerülne birtokba vennünk MacHizick kapitány szelvényét, helyzetünk tekintélyes mértékben megszilárdulna.

Bill megrázta fejét.

- Nem tudom követni, Jeeves. Szelvény? Milyen szelvény? Úgy beszél, mintha az értéktőzsdén lennénk.

- Arra a szelvényre bátorkodom hivatkozni, amelyet lordságod asszisztenseként átnyújtottam az úrnak igazolásul, hogy Csilli-Villire és Whistler Anyjára tette a tétjét.

- Ó, tehát a *szelvényről* beszél? - világosodott meg Bill.

- Pontosan, uram. Mivel hirtelen kellett elhagynia a lóversenypályát, így bizonyára még mindig nála van, márpedig az az egyetlen létező bizonyíték arra nézve, hogy a fogadás létrejött. Ha megfosztjuk tőle, lordságod olyan helyzetbe kerül, hogy maga határozhatja meg a törlesztés ütemét.

- Értem. Tényleg, az klassz lenne. Tehát elcsórjuk tőle a szelvényt?

- Igen, uram.

- Kérdezhetek valamit, Jeeves?

- Természetesen, uram.

- Hogyan?

- Közvetlen cselekvés által, ha szabad így fogalmaznom, uram.

Bill rámeredt. Ez a mondat új gondolatsort indított el.

- Úgy érti: megtámadni? torkon ragadni? Kipréselni belőle?

- Lordságod pontosan tolmácsolja mondandómat.

Bill csak ámult.

- De Jeeves, látta maga azt az embert? Azt a boltozatos mellkast, azt a duzzadó izomzatot?

- Alátámaszthatom, hogy MacHizick kapitány jól táplált férfi, uram, de a meglepetés ereje a mi oldalunkon áll. Az úr kiment a kertbe. Amikor visszatér, ezt feltehetőleg ugyanazon a franciaablakon keresztül fogja megtenni, amelyen át távozott. Ha behúzom a függönyöket, arra kényszerül majd, hogy azokon keresztül lépjen a szobába. Észleljük majd, hogy keresi a nyílást a függönyön, és abban a percben egy határozott rántással elérhető, hogy a függöny rászakadjon, mintegy csapdába ejtve őt.

Bill le volt nyűgözve, de ki ne lett volna.

- A nemjóját, Jeeves! Maga szerint ez beválhat?

- Minden kétséget kizáróan, uram. A módszer már jól bevált a római retiariusoknál, akiknek harcmodorát ön kétségkívül jól ismeri.

- Ezek voltak azok a gladiátorok, akik hálóval és szigonnyal verekedtek?

- Pontosan, uram. Úgyhogy, ha lordságod megengedi...

- Még szép, hogy megengedem.

- Igenis, uram. Ez esetben most behúzom a függönyöket, és kétoldalt elfoglaljuk őrhelyünket.

Bill mély elégedettséggel szemlélte meg az előkészületek eredményét. Zötyögősen indult, de végre a felhő résein át kikandikált a nap.

- Ezzel megcsípjük, Jeeves!

- Helytálló észrevétel, uram.

- Ha ordít, a kiáltásait elfojtjuk a... mi is a neve ennek az anyagnak?

- Velúr, uram.

- A kiáltásait elfojtjuk a velúrral. És amíg a földön hempereg, alkalmam lesz jól belerúgni a hátsó fertályába.

- Csakugyan, uram, még ez a kedvező mellékkörülmény is fennforog. Az áldás erényes tetteink jutalma, ahogy Congreve, a drámaíró tájékoztat bennünket.

Bill izgatottan zihált.

- Részt vett az első világháborúban, Jeeves?

- Bizonyos mértékig beleártottam magam, uram.

- Én azt kihagytam, mert még nem születtem meg, de ebben a legutóbbiban már szolgáltam a gyalogságnál. Ez

most eléggé olyan, mint amikor a jeladásra várt az ember, nem?

- A helyzet nem nélkülöz bizonyos hasonlóságot, uram.
- Nemsokára itt lesz.
- Úgy van, uram.
- Felkészülni, Jeeves!
- Igenis, uram.
- Készen áll?
- Igen, uram.
- Hé! - szólalt meg MacHizick kapitány közvetlenül a hátuk mögött. - Beszélni akarok magukkal.

A vadon kelepcéi és veszedelmei közepette leélt életük során a fehér vadászokban kifejlődik valamiféle hatodik érzék, amely figyelmezteti őket a leselkedő veszélyre. A közember, ha tigriscsapdába botlik a dzsungelben, hanyatt-homlok beleesik, a Fehér Vadászt azonban megóvja a hatodik érzék: ügyesen kikerüli.

MacHizick kapitány ahelyett, hogy a franciaablakon át lépett volna be, mint ahogy várták, ördögi ravaszsággal megkerülte a házat, és bejött a főkapun.

[12]

Régi történet egy nyakékről

Habár a MacHizick kapitány távozása és visszatérte között alig öt perc telt el, alig elég arra, hogy fél tucat hosszt sétáljon a gyepen, útközben mérgesen felrúgva egy arra tévedt békát, a céljaira mégis épp elég volt. Ha a franciaablakon való kilépésével egyidejűleg neki szegezték

volna a kérdést: - Van ötlete, kapitány úr? -, azt felelte volna: - Annyi se, mint egy nyúlnak. - Most azonban ragyogott a szeme, és egész magatartása örömmel volt teli. Rátalált a követendő útra.

Rendkívüli szellemi megterhelés esetén az agy működése felgyorsul. A visszafojtott szenvedély serkentőleg hat a szürke sejtekre; a kerti padon lezajlott fájdalmas jelenet, amelyben a szerelem oly végzetes módon ütközött meg a birodalom peremvidékein élő férfiak tetteit vezérlő becsületkódexszel, olyannyira felkavarta MacHizick kapitány agysejtjeit, hogy ha megröntgenezték volna a koponyáját, látni lehetett volna, hogy ugrálnak, pattognak, mint rizsszemek a serpenyőben. Harminc másodperccel azután, hogy a béka a feje búbját dörzsölgetve elsietett figyelmeztetni a többieket az atomháború veszélyére, a kapitányt máris megjutalmazta valami, amiben azonnal felismerte, hogy ez bizony az ihlet.

Íme a helyzete, dióhéjban. Szerelmes. Rendben van. Sőt, ez nem is elég: olyan szerelmes, mint az ágyú. És, hacsak nem értette teljesen félre a szavait, a viselkedését és szemének csillogását, szenvedélyének tárgya viszontszereti őt. A nők nemigen szokták a beszélgetés fonalát a régi szép idők felé kanyarítani, amikor az ember furkósbottal fejbe suhintotta és barlangba vonszolta őket - általában nem szokták, csak akkor, ha egy bizonyos benyomást akarnak kelteni vele. Igaz, hogy két perc múlva ezzel a visszataszító Rowcester nevű szörnyeteggel nevetgélt, vihogott, de mostanra már, hogy ideje volt lecsillapodni, úgy ítélte, hogy ez pusztán a vendég udvariassága volt a házigazda iránt. A

Rowcester-undormányt elhanyagolhatónak minősítette. Meggyőződésévé vált, hogy ha a papírforma érvényesül, akkor elég lesz a szívét az asszony lábai elé helyeznie: az a szív föl lesz emelve onnan.

Eddig rendben van. A dolog itt kezd el bonyolulttá válni. Az asszony gazdag, ő meg szegény. Ez a bökkenő. Ez az akadály. Ettől kerül homokszem a nyavalyás gépezetbe.

Lelkét az a gondolat perzselte, a béka felé irányzott rúgásnak az adott lendületet, hogy a gyalázatos, alávaló bukméker, Tisztakezű Kandi Rowcester aljas mesterkedése nélkül minden annyira egyszerű lett volna. Háromezer font Ballymore orrára helyezve a mai oddszok mellett ötvenszeres pénzt fizetne, tehát százötvenezret hozna a konyhára, tiszta talált pénz, arra pedig még a szigorú elveket valló Tubby Frobisher és a tartományi kormányzó sem mondhatná, hogy nem játszik egyenes ütővel, ha akármilyen gazdag nőt vesz feleségül, ha neki magának is birtokában van százötvenezer a legjavából.

Felhördült kínjában. A bánatok bánatának koronája, ha boldogabb időkre emlékezünk; a kapitány azzal gyötörte magát, hogy emlékezetébe idézte, milyen érzés volt ujjainak hozzáérni az asszony bőréhez, amikor nyakába kapcsolta a nyak... MacHizick kapitány ekkor kurtán, élesen felrikkantott. A kiáltás szuahéli nyelven hangzott el; érzelmileg fűtött pillanatokban ez a nyelv tolult ajkára önkéntelenül, de a jelentése éppoly egyértelmű volt, mintha Arkhimédész kiáltott volna heurékát.

A nyakék! Igen, megvan a kulcs. Most már képes úgy kezelni a helyzetet, ahogy a helyzetet kezelni kell.

Két perc múlva már a bejárati ajtónál volt. Két perc és huszonöt másodperc múlva a nappaliban nézegette a Tisztakezű Kandi Rowcester és segédje hátát, mert hogy ezek ketten valami oktalan ok miatt, amit csak ők ismerhettek, a franciaablak elé húzott függöny két oldalán lapultak.

- Hé! - ordította. - Volna még egy-két szavam magukhoz.

Megjegyzése azonnali és jelentékeny hatást gyakorolt hallgatóira. Mindig zavarba ejtő, ha az ember északkeletről vár valakit, és az illető hirtelen délnyugaton bődül fel, különösen akkor, ha ezt olyan hangon teszi, mint amilyet etetési időben hallani az oroszlánketrecnél; Bill a kitartó gyakorlás jóvoltából simán és rutinnal adta elő a megrándulós és reszketős mutatványt. Még maga Jeeves is - jóllehet vonásai megőrizték korábbi szenvtelenségüket - tekintélyes mértékben feldúltnak látszott, amennyiben a bal szemöldöke egy pillanatra megrezzent, mintha felvonódni készülne.

- Ne ácsorogjon ott, mint egy haldokló kacsa - szólt a kapitány, Billhez intézve szavait, aki, kénytelenek vagyunk elismerni, meglehetősen erős hasonlóságot mutatott az említett madárhoz, *in articulo mortis.* - Amióta beszéltem magukkal, két mákvirág - folytatta, miközben egy újabb szódás whiskyt gyártott magának -, gondolkodtam a helyzeten, és mostanra sikerült teljesen felgöngyölítenem. Váratlanul jutott eszembe, mint a villámcsapás. Azt mondtam magamban: „Anyakék!"

Bill kábán pislogott. Szíve, amely a felső fogsorához vágódott volt, lassanként visszatért törzshelyére, de ő mégis

úgy érezte, mintha az iménti sokk hatására halláskárosodást szenvedett volna. Pontosan úgy hallotta, mintha a kapitány azt mondta volna: „A nyakék!", aminek természetesen a világon semmi értelme sem volt.

- Milyen anya kék? - kérdezett vissza tétován.

- Mrs. Spottsworth gyémánt nyakéket visel, uram - szólalt meg Jeeves. - Nincs kétségem, hogy az úr arra tett utalást.

Hihetőnek hangzott, de Bill távolról sem érezte magát meggyőzve.

- Azt gondolja?

- Igen, uram.

- Maga szerint arra céloz?

- Igen, uram.

- De miért céloz rá, Jeeves?

- Feltevésem szerint erről is tudomást szerezhetni majd, ha az úr folytatja expozéját.

- Úgy érti: ha mond még valamit?

- Pontosan, uram.

- Hát, ha azt mondja... - felelte Bill kétkedően. - De ez nekem olyan izének tűnik... mi is az a kifejezés, amit használni szokott?

- Távoli eshetőség, uram?

- Úgy van. Nagyon távoli eshetőségnek tűnik.

MacHizick kapitány mostanáig némán füstölgött.

Most nem csekély indulattal közbevágott.

- Majd ha befejezte a fecsegést, Kandi Rowcester...

- Fecsegek?

- Persze, hogy fecseg, úgy fecseg, mint... mint a... Mint akármi, ami fecsegni szokott.

- A csermelyekre - szólt közbe Jeeves segítőkészen - olykor ezt a szót szokták alkalmazni, uram. Széles körben ismert, azonos című költeményében a néhai Lord Tennyson a következő szavakat adja az Edmund nevű szereplő szájába: „Ó, csermely, ó, fecsegő csermely", a későbbiekben pedig, magát az említett csermelyt szólaltatva meg, ily módon jellemzi a vízfolyást: „Csevegek a kavicsokkal, fecsegek a parti fáknak, locsogok a zsombékoknak, csobogok a vadkacsáknak."

MacHizick kapitány összevonta szemöldökét.

- Aj deng hahp kamú a néhai Lord Tennysont - mondta türelmetlenül. - Engem most a nyakék érdekel.

Bill reményteli pillantással nézett fel rá.

- Meg fogja magyarázni a nyakéket? Az értelem fényébe vonja, hogy úgy mondjam?

- Meg. Az a nyakék megér háromezer ficcset, és - folytatta MacHizick kapitány, szinte hanyagul vetve oda a megjegyzést -, azt maga el fogja csórni nekem, Kandi Rowcester.

Bill tátogott.

- Elcsórni?

- Még ma éjjel.

Olyan ember számára, akit az imént vágtak nyakszirten egy súlyos, tompa tárggyal, mindig nehéz feladat kihúzni magát és szigorúan megrovó tekintetet vetni valakire, de Billnek ezúttal sikerült.

- Micsoda! - kiáltott fel, lelke mélyéig megrendülve.

- Maga, a Birodalom bástyája, aki főfoglalkozásban erkölcsi mintát nyújt a dajakoknak, komolyan azt veti fel, hogy lopjam meg az egyik vendégemet?
- Miért, hiszen én is a vendége vagyok, és engem már meglopott.
- Csak átmenetileg.
- Mrs. Spottswortht is csak átmenetileg fogja meglopni. Hiba volt az „elcsórás" szót használnom. Csak azt akarom, hogy holnap délutánig vegye kölcsön azt a nyakéket, utána visszaadhatja. Bill a hajába markolt.
- Jeeves!
- Uram?
- Seregeljen mellém, Jeeves. Tántorog az agyam. Maga lát abban értelmet, amit a rinocéroszok réme mond?
- Igen, uram.
- Tényleg? Akkor maga, ahogy Kipling mondja, különb nálamnál, Gunga Din.
-MacHizick kapitány gondolatfolyama számomra félreértelmezhetetlenül világos, uram. Az úrnak sürgős szüksége van pénzre, amelyet holnap a derbyn föltehet a Ballymore nevű lóra. Javaslata pedig, miként én értelmezem, a nyakék eltulajdonítására és zálogba tételére vonatkozik, hogy a tranzakcióból származó készpénz a fent említett célra legyen fordítható. Helyesen körvonalaztam a javaslatát, uram?
- Helyesen.
- A verseny végeztével pedig, vélhetőleg, a kérdéses ékszer kiváltásra kerülne, visszahozást nyerne a házba, ahol megtalálódna, minden bizonnyal szerény személyem által,

egy olyan helyen, ahol a lady alkalmasint elveszíthette, és visszakerülne jogos tulajdonosához. Tévedek az elmélet felvázolásában, uram?

- Nem téved.

- Ámde: lehetünk-e teljességgel bizonyosak, a gyanú árnyékát is elkerülve, hogy Ballymore győzni foga...

- Persze, hogy győzni fog. Mondtam, hogy kétszer döntötte meg a pályacsúcsot.

- És ez hivatalos?

- Egyenest a jászol mellől jött a hír.

- Akkor meg kell valljam, uram, csekély vagy épp semmi kifogásolni valót nem találok a tervben.

Bill kételyek közt vergődve rázta a fejét.

- Szerintem ez akkor is lopás.

MacHizick kapitány csettintett.

- Szó sincs róla, és azt is elmondom, miért. Bizonyos értelemben elmondható, hogy az a nyakék valójában az enyém volt.

- Nahát... Hogy is mondta a legvégét?

- Az enyém volt. Hadd meséljek el - szólt MacHizick kapitány - egy kis történetet maguknak.

Leült, és töprengett egy darabig. Gondolataiból fölrezzenve észlelte, hogy a pohara üres; megtöltötte. Mint aki arra törekszik, hogy ha semmi sem sül ki a javasolt üzleti konstrukcióból, akkor is megmentse elveszett fejszéjének legalább a nyelét, amennyiben a házigazda whiskyjéből a lehető legtöbbet elpusztítja. Amikor a frissítő korty bevégezte útját lefelé a nyeldeklőjén, kézfejével megtörölte száját, és belekezdett.

- Ismerik a Hosszú Bárt Sanghajban? Nem? Elég azt tudni róla, hogy olyan Keleten, mint Európában a Café de la Paix. Az a mondás járja, hogy ha az ember elég sokáig üldögél Párizsban a Café de la Paix teraszán, előbb-utóbb minden barátját viszontláthatja, és ugyanez érvényes a Hosszú Bárra. Pár éve éppen Sanghajba vetődtem, és betértem oda; álmomban sem gondoltam volna, hogy Tubby Frobisher és a tartományi kormányzó ezer mérföldnél közelebb van oda, de úgy éljek, az első, aki a szemem elé került, ez a két vén pernahajder volt, ott ücsörögtek a magas székeken, teljes életnagyságban. „Hello, Bwana, öreg fiú" - mondják, mikor belépek. Mire én: „Hello, Tubby, hello, tartományi kormányzó", mire Tubby megkérdi: „Mit iszik?", mire én: „Maguk mit isznak?", mire azt felelik, hogy bizsert, mire én közlöm, hogy a bizser nekem is jó lesz, mire Tubby rendelt egy kör bizsert, és elkezdünk beszélgetni; szóba kerülnek a csouluangok, meg a naj bán rot faisz, meg hogy hol találkoztunk legutóbb, meg hogy vajon mi lett a lampangi pugnival, meg ilyenek. Amikor a bizser elfogyott, azt mondom: „A következőt én fizetem. Magának mit kérhetek, Tubby'?", mire azt feleli, hogy marad a bizsernél. „Hát magának, tartományi kormányzókám?" kérdem, mire a tartományi kormányzó azt feleli, hogy ő is marad a bizsernél, úgyhogy intek a mixernek, hogy még egy bizsert mindenkinek; no, hogy ne szaporítsam a szót fölöslegesen, megkaptuk a bizsert: egy bizser Tubbynak, egy bizser a tartományi kormányzónak, és egy bizser nekem. „Egészségünkre, urak!" mondta Tubby. „Egészségünkre,

urak!" mondta a tartományi kormányzó. „Csirió, cimborák!", mondom erre én.

Jeeves köhintett. Tiszteletteljes, de határozott köhintés volt.

- Elnézést uram.

- Mi van?

- Nehezemre esik megszakítani tájékoztatóját, de várható, hogy vezet valahova?

MacHizick kapitány elvörösödött. Ha az ember feszes, jól megkomponált történetet ad elő, arról senki ne kérdezze meg, hogy vezet-e valahova.

- Hogy vezet-e valahova? Hogy érti, hogy vezet-e valahova? Hát már hogyne vezetne valahova! Mindjárt odaérek a velejéhez. Alig küldtük be a második kör bizsert, mikor nyílik az ajtó, és bejön rajta ez az ürge a szakadt ingében meg a rövid szárú kertésznadrágjában, és úgy néz ki, hogy egy szempillantás alatt kihajíthatnánk, mint a szemetet.

Az új szereplő felbukkanása váratlanul érte Billt.

- Melyik ürge volt szakadt ingben és rövid szárú kertésznadrágban?

- *Az az* ürge, akiről szó van.

- Ki volt az?

- Hát ez az. Sose láttam életemben, de látszott, hogy Tubby Frobisher se látta soha életében. A tartományi kormányzó se látta soha életében. De az ürge egyenest odajött, rám nézett, és mindjárt az elején azt mondja: „Hello, Böszme, hogy vagy, öregem", én meg csak nézek; azt mondom: „Hát te meg ki a csoda vagy, öregem?", mert hogy az iskola óta

senki se hívott Böszmének. Ott mindenki annak hívott, Isten tudja, miért, azóta azonban keleten csak Bwanának szólít mindenki, amióta az eszemet tudom. Erre azt feleli: „Nem ismersz meg, öregem? Sycamore vagyok, öregem." Én meg csak nézek, azt mondom: „Mit mondasz, öregem? Sycamore? Sycamore? Csak nem a Pacsuli Sycamore, akivel Uppinghamben együtt jártam a hadászati szakkörbe?", mire azt feleli: „Úgy van, öregem. Csak most már Hobó Sycamore-nak hívnak." A felkavaró találkozás emléke láthatólag egy pillanatra megrendítette MacHizick kapitányt. Kénytelen volt újra telitölteni poharát Bill whiskyjéből, mielőtt folytatni tudta.

- Hát azt hittem, lefordulok a székről - folytatta azután. - Ez a Sycamore igazi piperkőc volt, valóságos gigerli, hogy olyat hadászati szakkör még Uppinghamben se látott.

Bill most már éber figyelemmel kísérte az előadást.

- Pedig az uppinghami hadászati szakkörbe pedáns fiúk járnak, ugye?

- Nagyon pedánsak, és ez a Sycamore, mondom, mind közül a legpedánsabb volt. Annyira pedáns, hogy az közszájon forgott. Most meg ott állt előttem szakadt ingben és rövid szárú kertésznadrágban, még az iskolai nyakkendő sem volt rajta. - MacHizick kapitány felsóhajtott. - Azonnal átláttam, mi történt vele. A régi história. Odaát, keleten hamar összeomlik az ember tartása. Ital, nők, szerencsejáték, adósság...

- Értem, értem - vágta rá Bill. - Lecsúszott, mi?

- Le bizony. Siralmas volt. Szerencsétlen csikkszedő lett belőle.

- Emlékszem, Maugham novellát írt egy ilyen figuráról.

- Lefogadom, hogy ez a maga Maugham barátja, akárki legyen, sose találkozott még olyan lepusztult alakkal, mint ez a Sycamore. Egészen mélyre jutott, és persze fölmerült a kérdés, hogy mitévő legyek. Tubby Frobisher és a tartományi kormányzó persze nem ismerte Sycamore-t, hátat is fordítottak, és nem vettek részt a beszélgetésben, úgyhogy minden tőlem függött. No hát, az ilyen figurával, akinek a Kelet megtörte az erkölcsi tartását, nem sokat lehet tenni, legföljebb azt, hogy egy kis pénzt ad neki az ember, igyon rajta valamit, én is éppen nyúltam volna a zsebembe, hogy egy baht vagy egy tikal erejéig megvendégeljem, amikor ez a Sycamore a szakadt inge alól elővett valamit, amitől elállt a lélegzetem. Sőt Tubby Frobisher és a tartományi kormányzó se tudott többé úgy tenni, mintha nem is lennének ott, és ők is elkezdtek odafigyelni. „Szabajga!", fakadt ki Tubby. „Pombahú!" - mondta a tartományi kormányzó. Nem is csodálom, hogy megdöbbentek. Ez a nyakék volt nála, amelyet ma a vendége nyakán... - MacHizick kapitánynak egy pillanatra elakadt a szava. Eszébe jutott, milyen érzés volt ujjainak hozzáérni ahhoz a nyakhoz. - A nyakán a... - folytatta, és összeszedte minden férfiasságát -, szóval, Mrs. Spottsworth nyakéke volt nála.

- Ejha! - szólt Bill, és abból a jelből következtetve, hogy szája sarkában egy izom megrándult egy pillanatra, még Jeeves is úgy érezhette, hogy a gyenge kezdés után a történet végre kezd mozgásba lendülni. Kiviláglott, hogy az a sok bizserezés csak művészi hatáselem volt, díszletmozgatás, a nagy jelenet előkészítése.

- „Mondd csak, Böszme, nem akarod megvenni ezt, öregem?" - kérdi ez a Sycamore, és meglengeti az ékszert, hadd csillogjon. Mire én: „Azt a leborult szivarvégét, Pacsuli, hol szerezted ezt, öregem?"

- Pont ezt akartam kérdezni én is - szólalt meg Bill hévvel. - Hol szerezte?

- Isten tudja. Nem kellett volna megkérdeznem. Durva illetlenség volt. Szueztől keletre ezt is nagyon hamar meg kell tanulnia az embernek. Ne kérdezősködj. Nem vitás, hogy valami sötét titok rejlik a dolog mögött... rablás... talán gyilkosság is. Ezt nem kérdeztem. Csak azt mondtam: „Mennyi?", mire ő megnevezett egy összeget, amely messze meghaladta anyagi lehetőségeimet, úgyhogy azt hittem, a dologból nem lesz semmi. De szerencsére Tubby Frobisher és a tartományi kormányzó, akiket ekkorra már bemutattam, felajánlotta, hogy beszáll, úgyhogy hárman együtt összedobtuk, amit kért, ő meg elment, vissza a sötét dágványba, ahonnan előbújt. Szomorú, nagyon szomorú. Emlékszem arra a napra, amikor ez a Sycamore száznegyvenhat pontot csinált az iskolai krikettmeccsen, amíg ki nem ejtették egy haránt csavart labdával, amely a végén kiflibe ment át. Ráadásul fonákra kanyarodott - tette hozzá MacHizick kapitány, azzal elhallgatott, gondolatai elbolyongtak a múltban.

Végre visszatért a jelenbe.

- Hát erről van szó - mondta, mint aki jól megformált, kerek történetnek ért a végére.

- De hogy került magához? - faggatta Bill.

- Mi?

- A nyakék. Maga azt állítja, hogy a magáé volt, de most az derült ki, hogy hármuk szindikátusi tulajdonába ment át.

- Ó, aha, igaz. Azt nem meséltem el, ugye? Az ékszert föltettük kockára, és én nyertem. Tubbynak sose volt szerencsés keze a bőrpohárral. A tartományi kormányzónak sem.

- És hogy került Mrs. Spottsworth tulajdonába?

- Nekiadtam.

- Maga adta neki?

- Miért ne? Semmi szükségem nem volt arra a kacatra, Mrs. Spottsworth meg a férje pedig mindig nagyon rendes volt velem. Szegény fickót megölte egy oroszlán, a maradványait elvitték Nairobiba, aztán Mrs. Spottsworth másnap elutazott a táborból, nekem meg eszembe jutott, hogy az lenne illendő, ha adnék neki valami emléktárgyat vagy valamit, úgyhogy előhúztam a nyakéket, és megkérdeztem, hogy szeretné-e, ha nekiadnám. Erre azt mondta, hogy igen, erre a kezébe nyomtam, ő meg elvitte magával. Erre gondoltam, amikor azt mondtam, hogy az a holmi igazából az enyém - fejezte be történetét MacHizick kapitány, azzal ismét töltött magának egy whiskyt.

Bill le volt nyűgözve.

- Ez teljesen más megvilágításba helyezi a dolgokat, Jeeves.

- Határozottan, uram.

- Végül is, ahogy MacHizick bácsi mondja, az a nyakék valójában az övé, és végeredményben csak néhány órára akarja kölcsönvenni.

- Pontosan, uram.

Bill a kapitányhoz fordult. Meghozta a döntést.

- Meg van beszélve - jelentette ki.
- Megteszi?
- Megpróbálom.
- Ez derék!
- Reméljük, meg tudom oldani.
- Könnyű megoldani. Laza a kapocs.
- Úgy értem: remélem, nem lesz semmi baj.

MacHizick kapitány elhárította ezt a lehetőséget.

Telve volt derűvel és optimizmussal.

- Baj? Ugyan, mi baj lehet? Két ilyen agyas mókus, mint maguk, száz módját is ki bírják találni, hogy kaparintsák meg a smukkot. No hát - fejezte be a kapitány -, akkor most megyek, és elvégzem a gyakorlataimat.
- Éjnek évadján?
- Légzőgyakorlatok - magyarázta MacHizick kapitány. - Jóga. Ami a Dzsivatmával, a lélekkel való azonosulást is magával hozza. Üdv, fiúk.

Félrehúzta a függönyt, és kilépett a franciaablakon.

[13]

A pókos jelenet

Kimenetelét hosszú, töprengő csend követte. A szoba nagyon nyugalmasnak látszott, mint minden más helyiség, ahonnan MacHizick kapitány eltávozott. Bill az öklére támasztotta állát, mint Rodin Gondolkodója. Aztán Jeevesre nézett, és megrázta a fejét.

- Nem, Jeeves - mondta.
- Uram?

- Látom, tekintetében feudális odaadás csillog, Jeeves. Feszíti a pórázt, minden vágya, hogy ifjú gazdájának segédkezet nyújtson. Jól érzékelem?

- Csakugyan úgy érzem, uram, hogy „kegyúr és vazallus" jellegű kapcsolatunk fényében kötelességem megadni lordságodnak mindazt a segítséget, ami erőmből telik.

Bill egyre csak csóválta a fejét.

- Nem, Jeeves, ez nem fog menni. Nincs erő, ami rávenne, hogy engedjem olyan vállalkozásba fogni, amely, ha a dolgok nem a terv szerint alakulnak, esetleg ötéves bentlakáshoz vezet valamelyik közkedvelt börtönünkben. Ezt a dolgot egyedül fogom intézni, és nem tűrök ellenvetést.

- De uram...

- Azt mondtam, nem tűrök ellenvetést, Jeeves.

- Igenis, uram.

- Magától csak tanácsra, javaslatokra tartok igényt. Tekintsük át az ügyek állását. Adva van egy gyémánt nyakék, amely lapzártakor Mrs. Spottsworth ruházatának kiegészítője. A feladat, amely előttem áll - azt mondtam: előttem, Jeeves -, hogy valami módon elválasszam a nyakéket a személytől és észrevétlenül eltűnjek vele. Javaslat?

- A feladat jellegénél fogva kétségkívül rendelkezik érdekes vonásokkal, uram.

- Igen, eddig magamtól is eljutottam.

- Felteszem, eleve elvetendő mindaz, ami erőszakkal jár; a megoldás kizárólag a titkos rafinériára alapozható.

- Hát persze. Eszébe se jusson, hogy netán arra gondolok, fejbe kéne suhintani Mrs. Spottswortht egy ólmosbottal.

- Ez esetben hajlanék arra az indítványra, hogy a legjobb eredmény a vázlatosan pókos jelenetnek nevezhető eljárástól remélhető.
- Nem tudom követni, Jeeves.
- Legyen szabad elmagyaráznom. Lordságod a kertben fog találkozni a hölggyel?
- Igen, talán a kerti padon.
- Nos, akkor tehát úgy látom, uram, hogy a körülmények kiválóan megfelelnek majd a tervnek, amelyet javasolandó vagyok. Ha a beszélgetés kezdete után röviddel lordságod észrevesz egy pókot Mrs. Spottsworth hajában, ezután simán következhet a pókos jelenet, mint napra éj következik. Lordságod természetes mozdulattal lesöpörheti az ízeltlábút. Ujjai ennek örve alatt a hölgy nyaka közelébe kerülhetnek. Ha pedig a kapocs MacHizick kapitány szíves közlésével egybehangzóan laza, akkor egyszerű feladat kikapcsolni a nyakéket, s ezáltal a földre hullását előidézni. Világosan fejezem ki magam, uram?
- Eddig minden tiszta. De nem fogja fölvenni a földről?
- Nem, uram, mert a valóságban az ékszer akkorra már lordságod zsebében helyezkedik el. Lordságod átkutatja majd a gyepet a környéken, de eredménytelenül, míg végül felhagy a kutatással másnapig. A kérdéses tárgy csak holnap késő este kerül majd elő.
- Miután MacHizick visszatért?
- Pontosan, uram.
- Egy bokor alól?
- Vagy a fűben, a padtól bizonyos távolságra. Ahová elgurult.

- El tud egy nyakék gurulni?
- Ez a példány minden bizonnyal, uram.
Bill elgondolkodva rágta az alsó ajkát.
- Tehát ez a pókos jelenet?
- Ez a pókos jelenet, uram.
- Nem is rossz.
- Rendelkezik az egyszerűség erényével, uram. Amennyiben pedig lordságod esetleg attól tartana, hogy, színházi nyelven szólva, belesül, azt javasolnám, hogy vegyük át előre a dolgot, ahogy a kulisszák világában mondani szokták.
- Tartsunk próbát, azt mondja?
- Pontosan, uram. Ennek során lordságod kidolgozhatná a szöveget és a gesztusokat. Tudomásom szerint New Yorkban, a Broadway környékén, ahol az Amerikai Egyesült Államok színházi ipara összpontosul, úgy mondják ezt, hogy „kibogarászni a jelenetet".
- Az adott esetben inkább kipóklászni.
- Hahaha, uram. De, ha szabad javaslattal élnem, nem tanácsos a drága perceket nyelvi játszadozásra fecsérelni.
- Esszenciális az időtényező?
- Pontosan, uram. Lordságod járkálni fog a jelenetben?
- Azt hiszem, igen, ha maga szerint az lecsillapítja az idegrendszert. Most úgy érzem, mintha egy bolhacirkusz teljes társulata foxtrottozna föl-le a hátgerincemen.
- Stresszes, kényelmetlen helyzetekben Mr. Woos-ter hasonló kényelmetlenségről számolt be. El fog múlni.
- Mikor?

- Mihelyt lordságod érezni kezdi a szerepet. Kerti pad, így mondta lordságod?
- Legutóbb még ott tartózkodott.
- Helyszín: kerti pad - mormolta Jeeves. - Idő: nyári éjszaka. Amikor a függöny felmegy, Mrs. Spottsworth tartózkodik a színen. Belép Lord Rowcester. Mrs. Spottswortht magam fogom alakítani, uram. Néhány mondatnyi dialógussal megteremtjük az atmoszférát, majd következik a pókos jelenet. Lordságod kezdi.

Bill hadrendbe állította gondolatait.

- Izé... Mondd csak, Rosie...
- Rosie, uram?
- Igen, Rosie, az ördög vigye. Talán kifogása van ellene?
- Nincsen, uram.
- Cannes óta ismerem.
- Csakugyan, uram? Erről nem volt tudomásom. Mit is mondott lordságod?
- Mondd csak, Rosie, félsz a pókoktól?
- Miért kérdezi lordságod?
- Mert egy jókora példány mászik hátul a hajadban. - Bill jó kéttenyérnyit ugrott ijedtében a mennyezet irányába. - Ezt meg miért csinálta? - érdeklődött ingerülten.

Jeeves megőrizte nyugalmát.

- Csupán a valószerűség érdekében sikoltottam fel, uram. Feltételezem, hogy egy finom lelkületű hölgy ezt a reakciót tanúsítaná az adott információ hallatán.
- Hát jobb lett volna, ha nem teszi. Kis híján leszakadt a fejem teteje.

- Sajnálom, uram. De én így képzeltem el a jelenetet, így éreztem... így éreztem... *itt* - mondta Jeeves, és megütögette mellénye bal oldalát. - Ha lordságod volna szíves újra megadni a végszót...
- Mert egy jókora példány mászik hátul a hajadban.
- Hálás lennék, ha lordságod szíveskednék lepöckölni onnan.
- Most nem látom, hova lett. Hopp, megvan. Itt mászik a nyakadon.
- Ez pedig - mondta Jeeves, fölemelkedve a szófáról, amelyen Mrs. Spottsworth szerepében helyet foglalt volt - jeladás a cselekvésre, uram. Lordságod bizonyára megerősíti, hogy egészen egyszerű.
- Én is azt hiszem.
- Bizonyos vagyok benne, hogy a próba után a bolhacirkusz, amelyre lordságod egy perccel ezelőtt utalt, jelentékeny mértékben módosította tevékenységét.
- Igen, kicsit lassítottak. De azért még mindig izgulok.
- Ez a premier estéjén elkerülhetetlen, uram. Úgy vélem, lordságodnak a lehető legkorábban kellene kezdenie. Ha meg kell lennie, hát akkor lesz jól, ha hamar lesz meg. Előkészületeinket a kerti helyszín figyelembevételével tettük meg; kényelmetlenséget okozna, ha Mrs. Spottsworth visszatérne a házba, és lordságodnak belső térre kellene átdolgoznia a cselekményt.

Bill bólintott.

- Értem, mire céloz. Nos tehát, ég áldja, Jeeves. Isten vele.
- Isten lordságoddal.
- Ha pedig valami balul sülne el...

- Semmi sem fog balul elsülni, uram.
- De ha mégis... Ugye időnként ír majd nekem a börtönbe, Jeeves? Csak egy-egy kis levélkét, olykor-olykor, hogy tájékoztasson a külvilág híreiről; megteszi?
- Természetesen, uram.
- Az majd felvidít, miközben naphosszat a követ fejtem. Úgy hallom, napjainkban, ezekben a korszerű börtönökben már sokkal jobbak a körülmények, mint régen.
- Magam is erről értesültem, uram.
- Lehet, hogy kiderül: Dartmoor olyan, mint egy második otthon. Lakályos hajlék, hogy úgy mondjam.
- Nagyon is elképzelhető, uram.
- De mégis, reméljük, hogy arra azért nem kerül sor.
- Úgy van, uram.
- Igen... Hát, Isten vele Jeeves, még egyszer.
- Isten önnel, uram.

Bill kihúzta a derekát, és délceg alakja kilépett az éjszakába. A rowcesteri büszkeséget hívta segítségül, abból merített erőt. Pontosan ezzel a higgadt bátorsággal lépett fel egy tizenhetedik századi Rowcester a Tower Hillen a vesztőhelyre, barátságosan biccentett a bakónak, és integetett a közönség soraiban helyet foglaló barátainak, rokonainak. Ha eljő a próbatétel ideje, elválik a vér a víztől.

Csak percek óta volt távol, amikor belépett Jill.

Jeevesnek úgy tetszett, hogy az utóbbi néhány óra leforgása alatt ifjú gazdájának mátkája sokat veszített elevenségéből, amely egyébkor oly vonzóvá tette, és Jeeves ebben sem tévedett. A MacHizick kapitánnyal folytatott beszélgetés hatására Jill elgondolkodóvá vált, szája sarka

lefelé konyult, tekintete gyászossá vált. Ezúttal is gyászosan tekintett.

- Látta Lord Rowcestert, Jeeves?

- Őlordsága épp az imént lépett ki a kertbe, kisasszony.

- És hol vannak a többiek?

- Sir Roderick és őladysége még a könyvtárban tartózkodik, kisasszony.

- És Mrs. Spottsworth?

- Ő is a kertbe lépett ki, kevéssel őlordsága előtt.

Jill megdermedt.

- Ó! - jegyezte meg, és átment a könyvtárba, Monica és Rory társaságába. Szája sarka konyultabb volt, mint valaha, tekintetének gyászossága pedig mintegy húsz százalékkal fokozódott. Olyan lány benyomását keltette, aki a legrosszabbra gondol, és pontosan olyan lány is volt.

Két perc múlva MacHizick kapitány rontott be, dallal ajkán. A jóga és a Dzsivatmával, a lélekkel való azonosulás szemlátomást jót tett neki. Szeme ragyogott, mozgása élénk volt. Ezek a Fehér Vadászok a cselekvés idején mutatják legjobb formájukat.

- Midőn a szavannán hajóra szálltam én - dalolta MacHizick kapitány. - Midőn... hogy a fenében is van... Hová lett ő, hol a sok boldog óra... La, la, la... la, la, la, la. Danny Deevert holnap húzzák bitóra - tette hozzá váratlan témaváltással.

Észrevette Jeevest, és felfüggesztette a kínos előadást.

- Hello - mondta. - Kvaj hai, barátom. Mi a helyzet?

- A dolgok állása meglehetősen kedvező, uram.

- Hol van a Kandi Rowcester?

- Őlordsága a kertben tartózkodik.

- Mrs. Spottsworth is?
- Úgy van, uram. Minden vagy semmi, ez az utolsó tétemény.
- Tehát sikerült kitalálnia valamit a gazdájának?
- Igen, uram. A pókos jelenetet.
- A mekkora micsodát?

MacHizick kapitány figyelmesen hallgatott, míg Jeeves körvonalazta a pókos jelenetet, s mikor a végére ért, kitüntetéssel felérő megjegyzést fűzött hozzá.

- Maga sokra vinné keleten, fiam.
- Rendkívül kedves, hogy ezt mondja, uram.
- Mármint, ha a terv a magáé.
- Úgy van, uram.
- Akkor maga pont olyan ember, mint amilyenekből Kuala Lumpurban hiány van. Szükség van olyan emberekre, mint maga, akik képesek használni az eszüket. Nem hagyhatjuk, hogy minden ész a dajakoké legyen. Képesek, és elbízzák magukat.
- A dajakok kivételes intelligenciával rendelkeznek, uram?
- Még kérdi? Hadd mondjam el, hogy jártunk Tubby Frobisherrel, amikor... - Elhallgatott, és a világ megint nem ismerhetett meg egy nagyszerű történetet. Bill lépett be a franciaablakon.

Különös változás állt be a kilencedik gróf magaviseletében, amióta kalandra induló, lelkes fiatalemberként kilépett azon az ablakon. Dereka akkor, mint említettük, ki volt húzva. Most viszont görnyedezett, mint aki súlyos terhet cipel. Tekintete tompa, homlokán gondbarázdák. A rowcesteri büszkeség a jelek szerint összepakolt és megvonta

támogatását. Tartása nem utalt immár arra az ősre, aki a Tower Hillen oly megkapó társasági eseménnyé változtatta lenyakazását. Most leginkább arra az ősére emlékeztetett, akit 1782-ben Charles James Fox képviselő csaláson kapott egy kártyaklubban a Piccadillyn.

- Na? - tudakolta MacHizick kapitány.

Bill hosszú, néma, gyászos pillantást vetett rá, majd Jeeveshez fordult.

- Jeeves!

- Uram?

- A pókos jelenet.

- Igen, uram?

- Megpróbáltam.

- Igen, uram?

- És egy pillanatig jónak is nézett ki minden. Kinyitottam a kapcsot.

- Igen, uram?

- MacHizick kapitánynak igaza volt. Laza a kapocs. A nyakék kinyílt.

MacHizick kapitány örömteli kiáltást hallatott szuahéli nyelven.

- Ide vele - mondta.

- Nincs nálam. Kicsúszott a kezemből.

- És leesett?

- Le.

- Azt mondja, ott hever a fűben?

- Nem - felelte Bill, komoran rázva a fejét. - Nem a fűben hever. Becsúszott Mrs. Spottsworth dekoltázsába, és most ott lapul valahol a ruhája alatt.

[14]
Felhívás charlestonra

Nem sűrűn fordul elő, hogy az ember egyszerre három derék férfi egyidejű összeomlásának szemtanúja, de aki történetesen épp e percben tévedt volna a Rowcester Abbey nappalijába, azt épp e látvány fogadta volna. Ha azt mondjuk, hogy Bill élménybeszámolója porrá zúzta társait, azzal keveset mondtunk. MacHizick kapitány azzal juttatta kifejezésre aggodalmát, hogy mindkét karjával hadonászva járt fel-alá a szobában, ezenközben Jeeves jobb szemöldökének szálai jól kivehetően remegtek, ez jelezte gazdájának mély felindulását. Maga Bill, akit a sors csapásainak végül sikerült leteríteniük, minden jel szerint hivatalosan is feladta a harcot. Leroskadt egy fotelbe, ernyedt és csüggedt emberként kornyadozott. Már csak a hosszú, ősz szakáll hiányzott ahhoz, hogy teljesen olyan legyen, mint Lear király, amikor rossz napja van. Jeeves szólalt meg először.

- Szerfölött zavaró, uram.

- Az - felelte Bill tompán. - Kínos, mi? Ugye nem tart magánál valami gyorsan ölő ázsiai mérget, Jeeves?

- Nem, uram.

- Kár - mondta Bill. - Szükségem lenne rá.

Ifjú gazdájának kétségbeesése fájt Jeevesnek, és mivel mindig is azt tartotta, hogy nincs jobb gyógyír, mely a megsebzett emberléleknek enyhet adjon, mint Marcus Aurelius valamely passzusa, ezért elméjében kutatva megfelelő idézetet keresett a császár munkáiból. Két

lehetőség között ingadozott: „Történjék véled bármi, az mind az örökkévaló akaratából történik", illetve „Semmi sem történhet emberrel úgy, hogy a természet erőt ne adott volna néki elviselni azt", mert mindkettő kiváló, ám ekkor MacHizick kapitány felhagyott a törzsi nyelveken megfogalmazott különféle indulatszavak felsorolásával, és visszaváltott angolra.

- Doj vjeng lek! - fakadt ki. - Megvan! Pirítsanak meg lassú tűzön, gombával, ha ki nem találtam, mit kell tennie.

Bill felnézett. Tekintete ködös, mozgása kába volt.

- Tennem? - kérdezte. - Nekem?

- Igen, magának.

- Sajnálom - mondta Bill. - Nem vagyok olyan állapotban, hogy bármit tegyek, kivéve azt, hogy esetleg kiszenvedek, mindenki mély fájdalmára.

MacHizick kapitány horkantott, és horkantását a pahh, a bahh, továbbá a csahh szó követte.

- Mun pi naún lap bao! - hangoztatta türelmetlenül. - Tud táncolni, nem igaz?

- Táncolni?

- Lehetőleg charlestont. Nem kérek magától mást, csak néhány lépésnyi charlestont.

Bill nyugtalanul fészkelődött, mint holttest a szemfedő alatt. Lelki felindultság volt az oka, hogy így tett. Szervezetében szétáradt a jogosnak vélt felháborodás. Itt van ő, nyakig a pácban, sőt már harmadszor merül alá benne, ez a fráter meg táncra szólítja fel, amiként Dávid táncolt vala az Úr előtt. Feltételezve, hogy ez csupán a kezdet, az embernek olyan benyomása támad, hogy a Fehér

Vadász, ha bátorítást érez, nulla perc alatt vidám kuplékat és bűvészmutatványokat, továbbá az esztrád világának közismert és közkedvelt csillagairól készült paródiákat fog megkövetelni.

Mégis, kérdezte magában Bill keserűen, mit képzel ez az alak, hol vannak? Varietészínpadon? Az orgona felújítási alapjának javára rendezett falusi koncerten?

Kereste a szavakat, melyekkel e gondolatait kifejezheti, és közben azt tapasztalta, hogy a kapitány belefog egy újabb történet elmesélésébe. Látnivaló volt: akárcsak Marcus Aurelius, Kuala Lumpur dédelgetett kedvence is mindig tartogat valamit a tarsolyában, amely illik a szóban forgó ügyhöz, bármi légyen is az az ügy. Csakhogy míg a római császár, akárcsak egy kezdetleges Groucho Marx vagy Bob Hope, beérte azzal, hogy aranymondásokat hintsen szerteszét, MacHizick kapitány inkább a cselekményes, elbeszélő formát kedvelte.

- Igen, charlestont - fejtegette MacHizick kapitány -, és azt is megmondom, miért. Eszembe jutott ugyanis Tubby Frobisher esete a görög konzul feleségével. Az emlék úgy hasított belém, mint egy fénysugár a magasból.

Elhallgatott. Kínzó érzés vett erőt rajta, mintha valamiről megfeledkezett volna, valamilyen elvégzendőt nem végzett volna el. Aztán rájött, hogy mit mulasztott el. A whiskyt. Az asztalhoz lépett, és teletöltötte a poharát.

- Hogy Tubby Szmirnában, Jaffában vagy Sztambulban állomásozott-e akkoriban, amikorról beszélek - folytatta, miután pohara tartalmának felét kiitta, és visszatért a társasághoz -, sajnos nem tudom megmondani. Ahogy az

ember öregszik, kezdi elfelejteni ezeket a részleteket. Még az is lehet, hogy Bagdadban történt, de lehetett még vagy fél tucat más helyen is. Őszintén beismerem: elfelejtettem. De a lényeg az, hogy éppen valamelyik helyen volt valahol, és egy este valami estélyen vagy szoarén vett részt, vagy hogy nevezik az ilyen rendezvényeket a nagykövetségeken.

Tudják, miről beszélek. Szép hölgyek és merész férfiak kiöltöznek, és táncolnak, ahogy csak a lábuk bírja. No mármost, Tubby egyszer csak azon kapta magát, hogy éppen a görög konzul feleségével járja a charlestont. Nem tudom, látta-e valamelyikük Tubby Frobishert charlestont járni...

- Sem őlordságának, sem nekem nem volt részünk abban a szerencsében, hogy találkozzunk Mr. Frobisherrel - emlékeztette Jeeves udvariasan.

MacHizick kapitány megdermedt.

- Frobisher őrnagy, a fenébe is.

- Bocsánatát kérem, uram. Frobisher őrnaggyal. Nemtalálkozásunknak köszönhetően az őrnagy úr charlestonozási technikája lezárt könyv előttünk.

- Ó! - MacHizick kapitány töltött magának. - Hát, a technikája, ahogy maguk nevezik, erőteljes. Nem kíméli magát. Az a fajta, akit az ántivilágban háromszemélyes embernek neveztek. Mire Tubby Frobisher a charleston végére ér, a partnere tudja, hogy kemény küzdelemnek volt részese. Akkor is ez történt. Belekapaszkodott a görög konzulnéba, ugráltatta fel és alá, pörgette és forgatta és lengette, és akkor találják ki, mi történt.

- A hölgy szívrohamot kapott, uram?

- Nem, a hölgy nem kapott szívrohamot, de attól, ami történt, mindenki kaphatott volna, aki csak jelen volt a vidám eseménynél. Mert akár hiszik, akár nem, egyszer csak nagy csörömpölés támadt, és a konzulné ruhája alól záporozni kezdtek a padlóra az ezüst villák és kanalak, sőt, Tubby megesküdött rá, hogy egy teljes piperekészlet is, teknőc berakású nyéllel. Kiderült, hogy a nő orvosilag elismert kleptomániás, és lerakatnak használta a helyet, amely a ruhája és az alatta viselt hogyhívják között volt... Nem vagyok házasember, nem mondhatok részleteket.
- Frobisher őrnagy kínosan érezhette magát, uram. MacHizick kapitány csak rámeredt.
- Tubby? Miért? Nem ő csórta el a holmit, ő csak az előkerülés eszköze volt. De ne mondja, hogy nem ismerte fel a sztori lényegét, konkrétan azt, hogy ha ez a Kandi Rowcester megtáncoltatná Mrs. Spottswortht, és csak tizedannyi eltökéltség és győzniakarás szorult belé, mint Tubby Frobisherbe, hamar ki tudjuk csalogatni azt a nyakéket a rejtekhelyéről. Tubby kirázná onnan, mielőtt a zenekar tizenkét taktust eljátszana. És ha már itt tartunk, zenére is szükségünk lesz. Á, ott a sarokban egy gramofon. Nagyszerű. Nos? Érti már, mi a terv?
- Tökéletesen, uram. Őlordsága és Mrs. Spottsworth táncol, és idő múltával a nyakék lehull, mint csöndes eső a mennyből a lenti földre.
- Pontosan. Mit gondol az ötletről?

Jeeves a legmagasabb ítélőszék elé vitte a kérdést.

- Mit gondol róla lordságod? - kérdezte tisztelettudóan.
- He? - kérdezte Bill. - Mi van?

MacHizick kapitány felvakkantott.

- Mi az, maga nem is figyelt? Hát én még ilyen...

Jeeves bevetette magát.

- Az adott körülmények között, uram, úgy vélem, érthető, ha őlordsága kissé szórakozott - szólt közbe tisztelettel. - Őlordsága fénytelen tekintetéből is megállapítható, hogy elszántsága természetes színét a gondolat halványra betegítette. MacHizick kapitány azt javasolja lordságodnak, hogy kérje fel Mrs. Spottswortht a charleston néven ismert társastáncra. Ez pedig, amennyiben lordságod kellő energiával ropja, azt eredményezi majd, hogy a nyakék kiszabadul és a földre hull, ahonnan már lordságod könnyedén felszedheti és zsebre teheti.

Talán egynegyed percig tartott, mire a közlés lényege áthatolt Bill agyának bénultságán, de amikor ez megtörtént, hatása villanyütésszerű volt. Tekintete felragyogott, hátgerince kiegyenesedett. Látni lehetett, hogy a régi helyén felragyogott az új remény, és viszi tovább a céget. Ahogy felpattant ültő helyéből, vígan és mindenre készen, akárha saját, a Tudor restauráció korában élt, bohém természetű őse lett volna, aki gáláns és határozott viselkedése miatt II. Károly udvarhölgyei körében az elismerő Paprika Rowcester becenevet nyerte el.

- Vezessenek hozzá! - mondta, hangja tiszta volt és messze csengő. - Vezessenek hozzá, csupán ennyit kérek, s a többit bízzák csak rám.

Mint kiderült, nem is volt szükség arra, hogy Mrs. Spottsworth színe elé vezessék, mert a hölgy ebben a

percben belépett a franciaablakon, karjában Pomonával, a pincsivel.

Pomona az egybegyűlt társaság láttán átható sikítozásba kezdett. Úgy hangzott, mintha darabokra tépnék a testét vörösen izzó fogók segítségével, holott valójában csak az örömét fejezte ki a maga egyéni módján. A boldogság pillanataiban mindig visongott, részint úgy, mint egy elkárhozott lélek, részint pedig úgy, mint egy leforrázott macska.

Jill sietett át a könyvtárból; Mrs. Spottsworth sietett eloszlatni balsejtelmeit.

-Semmi baj, kedves - mondta. - Csak egy kicsit izgatott. Nagyon hálás lennék, ha betenné szegénykét a szobámba, ha úgyis fölmegy. Túl nagy kérés lenne?

- Nem, dehogy - felelte Jill zárkózottan. Pomonával a hóna alatt kiment, Bill pedig Mrs. Spottsworth elé lépett.

- Táncolunk? - kérdezte.

Mrs. Spottsworth meglepődött. A kerti padon, különösen a nyakéke eltűnését követő percekben úgy találta, hogy házigazdájának hangulata sötét, zaklatott, Byron tollára méltó. Nem is tudott azonnal ehhez az újonnan jött vidámsághoz alkalmazkodni.

- *Táncolni* akarsz?

- Igen, mégpedig *veled* - szólt Bill, és magatartását telitömte a restauráció korabeli galantériával. - Mint Cannes-ban, a régi szép időkben.

Mrs. Spottsworth jó eszű asszony volt. Nem kerülte el figyelmét, hogy MacHizick kapitány ott lappang a háttérben, és úgy gondolta, önként kínálkozik a nagyszerű alkalom,

hogy felébressze a fenevadat, amely a kapitányban szunnyad... mégpedig a kelleténél sokkal mélyebben. Hogy mi akadályozta a Fehér Vadászt a széptevői tevékenységben, arról sejtelme sem volt, de azt tudta, hogy az ellustult udvarlót semmi sem tudja úgy feltüzelni, mint az, ha a szeretett nőt egy másik férfi karjaiban látja tánclépéseket lejteni, különösen pedig akkor, ha az a másik férfi olyan jóképű, mint William, Rowcester grófja.

- Ugye, hogy ugye? - kiáltott fel felvillanyozva, lelkesülten. - Milyen jól emlékszem azokra a napokra! Lord Rowcester csodálatos táncos - tette hozzá, MacHizick kapitányhoz intézve szavait, aki nyilvánvalóan sajnálta volna, ha ez az első kézből való információ nem jut el hozzá. - Imádok táncolni. Az egyetlen büntetlen kicsapongás a földkerekségen.

- Mi az, hogy! - tódította Bill. - A jó öreg charleston... Emlékszel még rá?

- Akarsz fogadni?

- Tegyen föl egy charlestonlemezt a gramofonra, Jeeves.

- Igenis, uram.

Amikor Jill visszatért Mrs. Spottsworth lakrészéből, ahol Pomonát elhelyezte, a nappaliban már csak Jeeves, Bill és Mrs. Spottsworth tartózkodott, mert az események kezdetén MacHizick kapitány kiment a csöndes éjszakába, nem bírván elviselni a szeme előtt kibontakozó látványt.

Kedélyállapotának sötétségén mit sem derített az a tény, hogy ő maga volt, aki javasolta ezt a viszolyogtató megnyilvánulást, amely egyszerre idézte fel a Carmagnolét a francia forradalom idejéből és az egyenlítői Afrikában látott

törzsi táncok kényesebb mozzanatait. A gyepet rótta fel és alá; a békáknak az a benyomásuk támadt, hogy negyvenhatos méretű cipők zuhognak az égből.

A vendéglátója és a szeretett nő által előadott charlestonról alkotott véleményét Jill is osztotta. Ahogy az ajtóban állt és figyelte az eseményeket, ugyanaz az undor vett erőt rajta, amely a Fehér Vadászt fogta el a kerti padon elhangzott párbeszédet hallgatva. Lehet, hogy Bill viselkedésében semmi sem volt, ami az azonnali letartóztatását indokolta volna, de Jill egész határozottan úgy érezte, hogy a rendőrségnek valami módon be kellene avatkoznia. Muszáj, hogy ez ellen létezzék valamilyen törvény.

Nincs annál nehezebb, mint szavakkal leírni a charlestont, ha a táncosok egyike olyan asszony, aki imádja a charlestont és szívvel-lélekkel veti bele magát, másika pedig egy férfi, akinek eltökélt szándéka minden követ megmozgatni, hogy partnere testfelületének valamely rejtekéből elszabadulni segítsen egy gyémánt nyakéket, amely ott beakadt. Elég lesz talán annyi, hogy ha Frobisher őrnagy történetesen épp e percben lépett volna a helyiségbe, azonnal a Szmirnában vagy Jaffában, vagy Sztambulban, esetleg Bagdadban átélt régi szép napok jutottak volna eszébe. Mrs. Spottsworth a görög konzul nejéhez képest kedvezőbb elbírálást kapott volna, Billt pedig vállon veregeti, elismerve, hogy teljesítménye méltó az övéhez, ha ugyan túl nem tesz rajta.

Rory és Monica is előjött a könyvtárból, és őszintén elámultak.

- Szent egek! - szólt Monica.

- Tudja a fiú, hogy kell rúgni a port, mi? - szólt Rory. - Gyerünk, kislány, szálljunk be mi is a mulatságba.

Kezét Monica derekára tette, és a cselekmény kiszélesedett. Jill képtelen volt tovább szemlélni az alpári látványt, sarkon fordult és kiment. A szobája felé haladtában kellemetlen dolgokat gondolt a jegyeséről. Idealista lány számára sosem kellemes, ha felfedezi, hogy egy léha erkölcsű egyénnel kötötte össze sorsát, és azt is világosan látta már, hogy William, Rowcester grófja szabados életvitelű csábász, akinek levelező tanfolyamán sokat tanulhatott volna Casanova és Don Juan, valamint az élvhajhász római császárok némelyike is.

- Ha táncolok - mondta Mrs. Spottsworth, aki partneréhez hasonlóan maga is lendületesen rúgta a port -, nem is érzem, hogy van lábam.

Monica felszisszent.

- Ha Roryval táncolnál, bezzeg tudnád, hogy van lábad. Ő úgy ugrál rajta, hogy előbb-utóbb rokkant leszek.

- Jaj! - kiáltott fel hirtelen Mrs. Spottsworth. - Bill éppen felkapta és visszaejtette a padlóra, akkora puffanással, hogy az Tubby Frobisher őszinte elismerését is kiváltotta volna; az asszony megállt, és dörzsölni kezdte a lába szárát. - Azt hiszem, megrándítottam valamimet - mondta, és egy fotelhez sántikált.

- Nem vagyok meglepve - szólt Monica. - Ahogy Bill táncol...

- Jaj nekem; remélem, hogy csak rándulás, nem az isiászom újult ki. Rettentően meg tud kínozni az isiász, különösen nyirkos helyeken.

Hihetetlennek tűnik, de Rory nem vágta rá erre, hogy „Mint amilyen Rowcester Abbey, ugye?", és azt sem tette hozzá, hogy a téli hónapokban a kert a folyó fenekén található. Ehelyett a padlón heverő tárgyra vetette vigyázó szemét.

- Hohó - mondta. - Hát ez meg mi? Csak nem a maga nyakéke, Mrs. Spottsworth?

- Ó, köszönöm - felelte Mrs. Spottsworth. - Igen, az enyém. Biztosan kinyílott a... Jaj! - vágott saját szavába, és összerándult a fájdalomtól.

Monica tele volt aggodalommal.

- Azt hiszem, le kéne feküdnöd, Rosalinda.

- Szerintem is.

- Egy kellemes forróvizes palackkal.

- Igen.

- Rory majd felkísér a szobádba.

- Boldogan - szólt Rory. - De vajon miért nevezik az emberek még mindig kellemesnek a forróvizes palackot? Mi a Harrige's berkeiben úgy mondjuk: ósdi forróvizes palack. A nálunk kapható elektromos árammal fűthető ágybetét elavulttá tette a forróvizes palackot. Három különböző sebességű kivitelben kapható: Őszi ragyogás, Tavaszi napfény és Mae West.

Az ajtóhoz mentek; Mrs. Spottsworth Rory karjára támaszkodott. Kimentek, Bill pedig, aki kimeredt szemmel nézett utánuk, kétségbeesett mozdulattal az ég felé emelte karját.

- Jeeves!

- Uram?

- Ez a vég!
- Igen, uram.
- Elment lefeküdni.
- Igen, uram.
- És nála van a nyaklánc.
- Igen, uram.
- Úgyhogy, hacsak nincs valami ötlete, amivel el lehetne távolítani Rosie-t a szobájából, nekünk kampec. Van ötlete?
- Pillanatnyilag nincs, uram.
- Nem is reméltem, hogy lesz. Végtére maga is csak ember, és a probléma kívül esik a... micsodán is?
- Az emberi elme hatókörén.
- Pontosan. Tudja, mit fogok most csinálni?
- Nem uram.
- Lefekszem, Jeeves. Lefekszem az ágyba, és megpróbálok aludni, hogy felejtsek. Nem mintha a leghalványabb esélyem lenne az elalvásra, mert minden idegszálam kilóg a szabadba és lobog a szélben.
- Talán ha lordságod megpróbálna birkákat számolni...
- Gondolja,hogy az beválik?
- Nemzetközileg elfogadott eljárás, uram.
- Hm. - Bill elgondolkodott. - Hát, az nem árthat, ha megpróbálom. Jó éjt, Jeeves.
- Jó éjt, uram.

[15]

Szerteágazó éjszakai tevékenységek

A faburkolat mögött cincogó egerektől és az időnként felhangzó, a kéményben lakó, álmukban nyugtalanul

fészkelődő denevérek jelenlétét jelző surrogástól eltekintve Rowcester Abbey csöndes volt és nyugodt. Most volt az éjnek rémjáró szaka, a kék hálószobában Rory és Monica a nap eseményeitől elpilledve békésen szunnyadott. Az Erzsébet királynő hálóban, oldalán a kosarában szuszogó Pomonával, Mrs. Spottsworth is elaludt immár. A Boleyn Anna háló lakója, MacHizick kapitány is az igazak álmát aludta, és a Me Wang folyón eltöltött szép régi napokról álmodott, amely, olvasóink számára talán szükségtelen is megemlítenünk, a nála nagyobb és krokodiloktól nyüzsgő Wang Me mellékfolyója.

Az Óraszobában elszállásolt Jill azonban még mindig ébren volt, égő szemekkel bámulta a mennyezetet, Bill pedig, aki a VIII. Henrik szobában számolta a birkákat, ugyanígy nem lelte a feledés útját. A Jeeves által javasolt eljárást, meglehet, világszerte sikerrel alkalmazzák, de Bill szemére nem hozta meg az álmot, mely a gond kuszált szövedékét kibontja.

-Nyolcszázhuszonkettő - mormogta Bill. - Nyolcszázhuszonhárom. Nyolcszáz...

Elhallgatott, és a nyolcszázhuszonnegyedik birkát, amelynek különösen bamba képe volt, lógva hagyta a levegőben, amelyből vétetett. Valaki kopogott az ajtaján, s ez a kopogás oly halk és tisztelettudó volt, hogy csak egyetlen ember ujjízületétől származhatott. Nem is okozott hát meglepetést, amikor egy pillanat múlva Jeeves belépésének lehetett tanúja.

- Lordságod elnézését kell kérnem - kezdte Jeeves udvariasan. - Nem zavartam volna lordságodat, ha az ajtónál

állva lordságod szavaiból ki nem vettem volna, hogy a stratagéma, amelyet javasoltam, eredménytelennek bizonyult.

- Igen, egyelőre nem működik - szólt Bill -, de kerüljön beljebb, Jeeves, kerüljön beljebb. - Szívesen látott volna akármit, ami különbözik a birkáktól. - Ne mondja - tette hozzá megremegő hangon, mert látogatója tekintetében az értelem fénye ragyogott -, ne mondja, hogy kitalált valamit!

- De igen, uram. Örömmel jelenthetem, hogy azt hiszem, megtaláltam az előttünk álló probléma megoldását.

- Jeeves, maga egy csoda!

- Nagyon köszönöm, uram.

- Emlékszem, Bertie Wooster mondta egyszer, hogy nincs az a válsághelyzet, amelyet maga meg ne tudna oldani.

- Mr. Wooster mindig túlságosan hízelgően nyilatkozik rólam, uram.

- Ostobaság. Nem is eléggé hízelgő. Ha valóban sikerült kieszelnie egy megoldást az utunkban álló emberfeletti nehézségekre...

- Meggyőződésem, hogy sikerült, uram.

Bill reszketett a mályvaszínű pizsamakabátban.

- Jól gondolja meg, Jeeves - unszolta. - Valami módon ki kell csalnunk Mrs. Spottswortht a szobájából, ráadásul annyi időre, hogy alkalmam legyen besurranni, megkeresni azt a nyakéket, magamhoz venni, utána pedig kisurranni, és mindezt úgy, hogy közben emberi tekintet rám ne essék. Hacsak a birkaszámlálás miatt bekövetkezett idegösszeomlásom miatt teljesen félre nem értettem a

szavait, most azt állítja, hogy ezt meg tudja oldani. Hogyan? E kérdés önként tolul az ember ajkára. Tükrökkel?

Jeeves néhány pillanatig nem szólt. Finoman metszett arcán a fájdalom kifejezése jelent meg. Mintha hirtelen rémlátomás jelent volna meg előtte, valami szörnyűség, ami kínokat teremt.

- Bocsásson meg lordságod. Nem szívesen lépem túl illetékességi körömet...

- Mondja csak, Jeeves. Figyelmünk öné. Mi bántja?

- A pizsamájáról van szó, uram. Ha értesültem volna lordságod azon szokásáról, hogy mályvaszínű pizsamában tér nyugovóra, ellenjavallattal éltem volna. A mályva nem áll jól lordságodnak. Egy ízben Mr. Wooster esetében is arra kényszerültem, hogy hasonló értelemben emeljek szót az ő érdekében, mert abban az időben maga is mályvaszínű pizsama viselésével tűnt ki.

Bill eltanácstalanodott.

- Hogy kezdtünk el pizsamákról beszélni? - tépelődött félhangosan.

- A pizsama felhívta magára a figyelmet, uram. Ez a szín rendkívül rikító. Ha lordságod elfogadná az iránymutatásomat, és lecserélné egy visszafogott kék vagy esetleg egy világos pisztáciazöld...

- Jeeves!

- Uram?

- Nem érünk rá pizsamákról csevegni.

- Igenis, uram.

- Ha már itt tartunk, én eléggé tetszem magamnak a mályvában. De ez, mondom, nem tartozik ide. Halasszuk a

vitát alkalmasabb időpontra. Egyet azonban mondhatok. Ha tényleg van javaslata a nyakékkel kapcsolatban, és az a javaslat segít kikaparni a gesztenyét, akkor foghatja ezt a mályvaszínű pizsamát, lerombolhatja a földig, és sóval hintheti be az alapjait.

- Hálásan köszönöm, uram.

- Alacsony ár lesz a szolgálataiért. Nos, most, hogy sikerült így felcsigáznia, mondjon el mindent. Mi az a jó hír? Miből áll a terve?

- Rendkívül egyszerű, uram. Alapját... Bill felkiáltott.

- El ne árulja. Hadd találjam ki. Alapját a célszemély pszichológiája képezi?

- Pontosan, uram.

Bill mély lélegzetet vett.

- Mindjárt gondoltam. Valami azt súgta, hogy ez lesz a megfejtés. Bertie Wooster sokszor és sűrűn emlegette, miközben a Parazita Klubban száraz martinikat váltottunk egymással, én meg elragadtatással hallgattam, ahogy magáról és a célszemély pszichológiájáról beszélt. Azt mondta: ha maga egyszer rendesen belemélyesztette fogait a célszemély pszichológiájába, akkor a dolog el is van intézve, már csak annyi tennivaló maradt, hogy az ember a magasba hajigálja sapkáját és tavaszi körtáncot lejtsen örömében. Folytassa, Jeeves. Rendkívüli módon érdekel. A célszemély, akinek adott esetben górcső alá vesszük a pszichológiáját, úgy vélem, Mrs. Spottsworth. Igazam van vagy tévedek, Jeeves?

- Tökéletesen helytálló, uram. Fel tudja-e idézni lordságod, hogy mi Mrs. Spottsworth érdeklődésének fő célpontja, mi foglalja el gondolataiban a legelső helyet?

Bill álla leesett.

- Azért jött be hajnali kettőkor, hogy azt javasolja: megint járjak vele charlestont?

- Ó, nem,uram.

- Pedig ha az érdeklődésének fő célpontjáról beszél...

- Mrs. Spottsworth karakterének van egy további vetülete is, amelyről lordságod megfeledkezett. Elismerem, hogy a hölgy a charleston elkötelezett támogatója, de gondolatait elsősorban a paranormális, természetfeletti jelenségek kutatása foglalja le. Amióta a házba érkezett, szakadatlanul hangoztatja abbeli reményét, hogy alkalma lesz a Lady Agatha szellemével való találkozás élményét megtapasztalni. Ez járt a fejemben, amikor közöltem lordságoddal, hogy kidolgoztam egy, a célszemély pszichológiájára alapozott tervet a nyakék megszerzésére.

Bill hátrahanyatlott a párnán, mélyen csalódva.

- Nem, Jeeves - mondta -, ezt nem teszem meg.

- Uram?

- Látom, hová akar kilyukadni. Azt akarja, hogy vegyek magamra alsószoknyát és fityulát, aztán lopózzak be Mrs. Spottsworth szobájába, és ezt az elképzelést mindjárt azzal fogja alátámasztani, hogy ha a hölgy felébred és meglát, egyszerűen csak azt mondja magában: „Jé, Lady Agatha szelleme", azzal visszaalszik. Ez nem történhet meg, Jeeves. Semmi sem vehet rá arra, hogy női ruhába bújjak, még ilyen magasztos cél elérése érdekében sem, mint amilyen ez. A

legnagyobb engedmény, amire hajlandó vagyok, az az, hogy megint fölteszem a régi bajuszt meg a szemkötőt.

- Nem javasolnám, uram. Már a lóversenypályán is megfigyeltem, hogy az ügyfelek, amikor megpillantották lordságodat, látható riadalommal hőköltek vissza. Ha a hölgy ilyen jelenéssel találja szemben magát a szobájában, nagy valószínűséggel átható sikolyt hallat.

Bill lemondó gesztussal tárta szét a karját.

- Akkor hát ennyi volt. A téma ugrott. A maga terve a porba hullott és megsemmisült.

- Nem, uram. Lordságodnak, ha szabad ezt mondanom, nem sikerült megragadnia tervem lényegét. A lényeg, amire törekvésünk irányul, hogy Mrs. Spottsworth elhagyja szobáját, lehetővé téve, hogy lordságod behatoljon és elhódítsa a nyakéket. Tervem az, hogy lordságod hozzájárulásával bekopogok Mrs. Spottsworth ajtaján, és kölcsönkérek egy üvegcse repülősót.

Bill megfogta a fejét.

- Mit mondott, Jeeves?

- Repülősót, uram.

Bill megrázta fejét.

- Megártott a birkaszámlálás - jelentette ki. - A hallásommal történt valami. Most például teljesen úgy hallottam, mintha repülősót mondott volna.

- Azt mondtam, uram. Magyarázatképpen hozzátenném: azért van rá szükség, hogy lordságodnak segítsen visszanyerni az eszméletét.

- Tessék, már megint. Megesküdnék rá, hogy azt mondta: „lordságodnak segítsen visszanyerni az eszméletét".

- Pontosan, uram. Lordságod ugyanis súlyos sokkot élt át. Éjfél tájban a kápolna romjainál tartózkodott, megpillantotta Lady Agatha hazajáró lelkét, amitől teljesen megrendült. Hogy miként sikerült visszatámolyognia a szobájába, azt lordságod maga sem tudja, de kómaszerű állapotban találtam itt lordságodat, és haladéktalanul Mrs. Spottsworth segítségéért folyamodtam, hogy kölcsönkérjem a repülősót.

Bill még mindig tanácstalan volt.

- Nem vettem a lapot, Jeeves.

- Engedtessék meg folytatni mondanivalóm ismertetését, uram. A következő gondolat ötlött eszembe: ha Mrs. Spottsworth értesül arról, hogy Lady Agatha, hogy úgy mondjam, itt van a fedélzeten, a hölgy azonnali reakciója az lesz, hogy heves vágyának engedve késedelem nélkül a romokhoz siet, hogy a jelenést személyesen is megfigyelje. Én felajánlom majd, hogy elkísérem oda, a távollétében pedig...

A hétköznapi ember, ha a lángész megnyilvánulását tapasztalja, szinte megbénul, nem képes megtalálni az érzelmei kifejezésére méltó szavakat. Amikor Alexander Graham Bell 1876-ban egy délelőtt találkozott a barátjával, azt mondta neki: „Ó, hello, George, hallottad, mi történt? Tegnap feltaláltam a telefont", fölöttébb valószínű, hogy a barátja szótlanul állt ott, a lábát váltogatva. Ugyanez történt Bill esetében. Nem tudott megszólalni. Némán feküdt, és elöntötte a bűntudat, amiért valaha is kételkedett ebben az emberben. Úgy van, ahogy Bertie Wooster oly sokszor állította. Ha ez a hallal táplált észkombájn egyszer rendesen belemélyesztette fogait a célszemély pszichológiájába, akkor

a dolog el is van intézve, már csak a sapkát kell a magasba hajigálni, és a tavaszi örömtánc van hátra.

- Jeeves - kezdte, amikor végre szóhoz jutott, de Jeeves már az ajtó fele suhant.

- A repülősó, uram - mondta, a küszöbről visszafordulva. - Lordságod engedelmével.

Alig telt el két perc, bár Bill többnek érzékelte, és Jeeves visszatért, kezében fiolával.

- Nos? - kérdezte Bill izgatottan.

- Minden a tervek szerint történt, uram. A hölgy reakciója lényegében olyan volt, mint vártam. Mrs. Spottsworth, amikor meghallotta a híradást, azonnali érdeklődést tanúsított. Ismeri lordságod azt a kifejezést: jesszum pepi?

- Nem hinném, hogy hallottam valaha. Nem Jesszus Mária?

- Nem, uram. Jesszum pepi! Ezt a kifejezést használta Mrs. Spottsworth, mikor meghallotta, hogy Lady Agatha rémalakja megjelent a kápolna romjainál. A szavak, úgy érzékeltem, meglepetést és örömet vannak hivatva kifejezni. Biztosított arról, hogy rövid időn belül fésülködőköntöst ölt, és a rövid idő lejártával mellettem lesz, ha a szavaiból jól vettem ki, puccparádéban. Egy perc múlva meg kell jelennem nála, hogy elkísérjem a szellemjárás helyszínére. Résnyire nyitva hagyom az ajtót, hogy lordságod szemét a réshez illesztvén megbizonyosodhassék távozásunk megtörténtéről. Amint lementünk a lépcsőn, azonnali cselekvést tanácsolnék, mert lordságodat most már aligha kell emlékeztetnem arra, hogy az időtényező...

- Esszenciális? Nem, ezt tényleg nem kell mondania. Emlékszik, mit mondott a zebrákról?

- A futási csúcssebességükről, uram?
- Igen. Ha jól emlékszem, negyven kilométer per órát mondott.
- Úgy van, uram.
- Hát én úgy fogok mozogni, hogy a leggyorsabb zebra is állva marad a rajtnál.
- Az messzemenően megfelel majd, uram. A magam részéről megemlíteném, hogy Mrs. Spottsworth szobájában az öltözőasztalkán egy kis ékszerdobozt figyeltem meg, amely, efelől nincs kétségem, a nyakéket tartalmazza. Az asztalka közvetlenül az ablak alatt helyezkedik el. Lordságod számára nem okozhat nehézséget a fellelése.

Igaza volt, mint mindig. Ez volt a legelső, amit Bill meglátott, miután végignézte a kétszemélyes kis menet vonulását a lépcsőn, és végigsietett a folyosón az Erzsébet királynő szobáig. Ott volt, ahogy Jeeves ígérte, az öltözőasztalka. Ott volt rajta a kis ékszerdoboz, amelyről beszélt. És amikor remegő ujjakkal kinyitotta a dobozkát, a nyakék tárult Bill szeme elé.

Sietve a pizsamája zsebébe rejtette, és már éppen megfordult volna, hogy távozzék, amikor a tökéletes csendet, amelyet csak az ő zihálása tört meg, rettenetes sikolyok sorozata szaggatta darabokra.

A korábbiakban történt már hivatkozás a Pomona nevű ebnek arról a szokásáról, hogy hangosan visítozott az örömtől, ha baráttal találkozott, sőt olyankor is, ha jóindulatúnak ítélhető idegent pillantott meg. A mámoros öröm hajtotta ezúttal is. A kerti padon való üldögélés során, miközben Bill a turbékolást hajtotta végre, Pomona minden

más kutyával egyetértésben azonnal rajongani kezdett a házigazda iránt. Most, hogy a formalitásokat mellőzve is találkozhat vele, ráadásul épp akkor, amikor már kezdett volna beletörődni, hogy ismét magára marad, amit nagyon utál, a kutya nem szabott gátat érzelmei szabad áradásának.

A torkából feltörő sikoltozás darabszámban és hangerőben elég lett volna egy tucatnyi, könyvtárszobákban hátba döfött báró számára is; Billre megsemmisítő hatást gyakorolt. Lewis Carroll, *A snarkvadászat* című költemény szerzője írja ezt a hatásos passzust egyik hőséről: „Oly rémülten állt ott, hogy mellénye fehérre váltott", és az élmény hatására, amelyen gazdája keresztülment, kis híján Bill mályvaszín pizsamája is ugyanezt tette.

Bill kedvelte Pomonát, de nem állt meg, hogy cimboráljon vele. Olyan sebességgel rohant ki az ajtón, hogy a legsportosabb zebrák is csak a vállukat vonogatták volna tehetetlenül, és épp abban a pillanatban ért a folyosóra, amikor Jill, akit felébresztett a visongás, kilépett az Óraszobából. Látta, hogy Bill nesztelenül beoson a VIII. Henrik szobába, és keserűen arra gondolt, hogy megfelelőbb elnevezést nem is kaphatott volna ennek az alaknak a szobája.

Mintegy negyedóra múlva Bill az ágyában magában dünnyögött: - Kilencszázkilencvennyolc... Kilencszáz-kilencvenkilenc... Egyezer... -, amikor belépett Jeeves.

Tálca volt a kezében.

A tálcán egy gyűrű feküdt.

- Néhány perccel ezelőtt Miss Wyvernnel találkoztam a folyosón, uram - mondta. - A kisasszony azt kívánta, hogy ezt adjam át lordságodnak.

[16]

A megfelelő személyzet hiányáról

Wyvern Hall, Jill apjának, Aubrey Wyvern ezredesnek, Southmoltonshire megye rendőrfőnökének otthona Rowcester Abbeyvel átellenben, a folyó túlpartján állott; másnap délután Wyvern ezredes, miután morcosan végigküzdötte magát vacak ebédjén, kidübörgött az ebédlőből, átment dolgozószobájába, és csöngetett a komornyiknak. Kis idő múltával megjelent a komornyik, és fojtottan azt mondta: „Hoppsz!", amikor megbotlott a szőnyegben, mint mindenben, amit át kellett lépnie.

Wyvern ezredes alacsony volt és köpcös, ami bosszantotta, mert szívesebben lett volna magas és sudár. Ám ha külső megjelenése okozott is némi kényelmetlen érzést számára, az mind semmi volt ahhoz a kényelmetlen érzéshez képest, ami a komornyik külső megjelenése miatt fogta el. Angliában ma a háztartások kénytelenek beérni az éppen kapható alkalmazottakkal, Wyvern ezredesnek például csak a helyi egyházi iskola nebulóinak legsilányabbjai közül sikerült választania. Bulstrode, a Wyvern Hall háznagya cingár ifjonc volt, alig tizenhat nyarat számlálhatott, és a természet oly mérhetetlenül nagy számú pattanással ajándékozta meg, hogy arcán alig maradt hely a tétova vigyornak, amely általában elterült rajta.

Épp e percben is vigyorgott, és kegyura, mint az efféle törzskari értekezleteken általában, most is elképedt a fiatalember és az akváriumból kikandikáló, félkegyelmű aranyhal között fennálló, rendkívüli hasonlóságon.

- Bulstrode - szólt, díszszemlére való, reszelős hangon.

- Egen? - felelte a komornyik megnyerően.

Wyvern ezredesnek más alkalommal bizonyára lett volna mondanivalója erről a formabontó szóhasználatról is, de ma nagyobb vadra indult. Gyomra szüntelenül küldte a panaszos jelentéseket a felső vezetésnek az ebéddel kapcsolatban, és ő a szakácsnőt óhajtotta látni.

- Bulstrode - mondta -, hívja ide a szakácsnőt.

A színe elé járuló szakácsnő szintén az új keletű generáció tagja volt. Életkora tizenöt esztendőre rúgott. Lobogó copfokkal penderült be, Wyvern ezredes kellemetlen pillantással mérte végig.

- Trelawny! - kezdte az ezredes.

- Egen? - szólt a szakácsnő.

A rendőrfőnök ezúttal nem fogta vissza magát. A Wyvernek általában nem hadakoznak nőkkel, de van olyan alkalom, amikor a lovagiasság erényének gyakorlása lehetetlenné válik.

- Ne mondja azt, hogy „Egen", maga kalácsképű kis pöfeteg - mennydörögte. - Mondja azt, hogy „Tessék, uram", mégpedig tisztelettel és katonásan mondja, feszes vigyázzban, hüvelykujj a nadrág varrásán. Trelawny, a mai ebéd, amit volt képe felszolgálni, sértés volt rám nézve és gyalázat mindazokra nézve, akik szakácsnőnek merik nevezni magukat; most azért hívattam, hogy közöljem: ha még

egyszer ilyen hanyagságot és nemtörődömséget tapasztalok a részéről... - Wyvern ezredes szóáradata megtorpant; a „megmondom a mamájának" kitételről, amellyel zárni akarta, hirtelen úgy érezte, hogy hiányzik belőle valami - ...azt megemlegeti! - mondta végül, de érezte, hogy ez is erőtlenebb, mint szeretné, ezért indulatos, vitriolos leírást adott a nem kellően átsült csirkéről, a vízbe áztatott kelbimbóról és burgonyáról, amelybe bele sem lehetett szúrni a villát; gyengébb alkatú leány ettől bizony elkeseredett volna.

A Trelawnykat azonban keményebb fából faragták. Nem retirálnak meg a veszedelemben. A gyermek kemény elszántsággal nézett szembe vele, és visszavágása erőteljes volt.

- Hitler! - vágta oda, és nyelvet öltött.

A rendőrfőnök összerándult.

- Hitlernek nevezett?

- Egen. Annak.

- Hát ez se forduljon elő még egyszer - szólt Wyvern ezredes szigorúan. - Elmehet, Trelawny.

Trelawny elment, Wyvern ezredes a további szavakat Bulstrode-hoz intézte.

A büszke férfinak sohasem szegi kedvét, ha a szakácsnővel folytatott szópárbajban alulmarad, különösen akkor nem, ha az a szakácsnő copfos és tizenöt éves. A rendőrfőnök úgy fordult komornyikja felé, hogy az nem csekély mértékben emlékeztetett egy felbőszült elefánt tombolásának tetőfokára. Perceken át beszélt ékesszólóan és lendületesen; különös hangsúlyt helyezett a komornyik azon szokására,

hogy az édességfejadagját az ebéd felszolgálása közben rágcsálja, és amikor az uraság végre nagy sokára engedélyt adott, hogy Evangeline Trelawny nyomában ő is lemenjen a szuterénbe, ahol meghúzták magukat, Bulstrode, ha nem remegett is minden ízében, de annyira mindenképpen le volt taglózva, hogy a szőnyegben megbotolva még a szokásos „Hoppsz!" felkiáltástól is eltekintett.

A rendőrfőnök a komornyik távozása után kissé jobban érezte magát, hiszen sikerült a gond emlékét úgy-ahogy kitépnie, az agyba írt kínt elmosnia s a zsúfolt szívből valami édes feledés ellenmérgével elűznie a rosszat, amitől úgy szorongott, ám ennek ellenére még mindig határozottan levert volt. „Végromlás" - mondta magában, és így is gondolta. A szociális forradalom előtti aranykorban, gondolta, az ilyen Bulstrode-szerű, málészájú, pattanásos szőnyegbotlóból legföljebb kifutófiú, vizesnyolcas lehetett volna, ha egyáltalán. A régi világból itt maradt ős toryt, a velejéig konzervatív Wyvern ezredest lelke mélyéig megsebezte, hogy a southmoltonshire-i táj szégyenfoltját a komornyik magasztos munkakörében kell látnia.

Nosztalgiával gondolt londoni, századfordulós ifjúkorára meg az akkoriban megismert, remekbe szabott komornyikokra... Azok a komornyikok száztíz kilót nyomtak élősúlyban, tripla tokájuk, domború pocakjuk, dülledt, pöszméteszínű szemük volt, valamint szigorú, fensőbbséges modoruk, ami az ezerkilencszázötvenes évekre teljesen eltűnt a degenerált világból. Régen a komornyikok még a szó legmélyebb, legszentebb értelmében komornyikok voltak.

Most meg csak csapott állú ifjoncok, akik tejkaramellát szopogatnak, és hívásra azt felelik: „Egen?"

Szinte óhatatlan, hogy ha valaki ennyire közel lakik Rowcester Abbeyhez, és komor gondolatai a komornyikok körül forognak, azok a gondolatok ne kanyarodjanak a ház legfőbb ékessége felé; Wyvern ezredesnek is átmelegedett a szíve, amikor Jeevesre gondolt. Jeeves mély benyomást tett reá. Jeeves klassz - vélte. A kis Rowcester az ezredes számára, aki nem sokra becsülte a nálánál fiatalabbakat, se nem osztott, se nem szorzott, de az embere, ez a Jeeves egészen különleges, és ezt már akkor felismerte, amikor legelőször találkoztak. Az Evangeline Trelawnyval lejátszódott, kínos jelenet után a rendőrfőnök világában az Északi-sarktól a Déliig szurokfekete éjszaka uralkodott, de hirtelen felragyogott egy fénysugár. Lehet, hogy ő maga Bulstrode-ra van kárhoztatva, de azzal a gondolattal vigasztalódhat, hogy legalább a lánya olyan férfihoz megy feleségül, akinek a legfinomabb igényeket is kielégítő komornyik áll a szolgálatában. Ettől az ezredes visszanyerte tartását. Ettől megint úgy érezte, végső soron mégsem olyan vacak kis világ ez, mint amilyennek kinéz.

El is mondta ezt Jillnek, aki egy perc múlva, hűvösen és gőgösen belépett, mire Jill fölvetette állát, és ettől még hűvösebbnek és gőgösebbnek nézett ki. Olyan volt, mint afféle Hókirálynő vagy valami hasonló.

- Nem leszek Lord Rowcester felesége - jelentette ki kurtán.

Wyvern ezredesnek az a benyomása támadt, hogy gyermekét az emlékezetvesztés valamely fajtája érte utol, ezért elhatározta, hogy felfrissíti memóriáját.

- Dehogynem - emlékeztette leányát. - Még a *Times* is lehozta. A saját szememmel láttam. „Bejelentette eljegyzését..."

- Felbontottam az eljegyzést.

A kis fénysugár, amelyről pillanatokkal ezelőtt tettünk említést, vagyis az, amelyik földerítette Wyvern ezredes lelkének éjszakáját, erre pukkanva kialudt, mint a színpadi telihold, ha kimegy a biztosíték. Hitetlenkedve bámult gyermekére.

- Felbontottad az eljegyzést?

- Soha többé nem állok szóba Lord Rowcesterrel.

- Ne légy csacsi! - szólt Wyvern ezredes. – Már hogyne állnál szóba vele! Sosem hallottam még ilyen butaságot. Szerintem csak afféle szokásos haragszomrádról van szó. Jill nem volt hajlandó megengedni, hogy a legnagyobb tragédiát, amely Rómeó és Júlia óta történt a világon, így elbagatellizálják. A megfelelő kifejezés megtalálása kíván némi erőfeszítést.

- Ez nem a szokásos haragszomrád - mondta, és teljes nőisége lángként lövellt a tekintetéből. - Ha tudni akarod, miért bontottam fel az eljegyzést, hát az az oka, hogy Mrs. Spottsworth jelenlétében undorító módon viselkedett.

Wyvern ezredes a homlokára támasztotta ujját.

- Spottsworth? Spottsworth? Aha, igen. Az az amerikai asszony, akiről meséltél.

- Az az amerikai lotyó - helyesbítette Jill hidegen.

- Lotyó? - nézett fel Wyvern ezredes érdeklődéssel.
- Azt mondtam.
- Miért nevezed így? Csak nem kaptad rajta őket... izé... lotyás közben?
- De igen.
- Magasságos ég!
Jill nyelt egyet-kettőt, mintha a torkán akadt volna valami.
- Úgy tűnik - kezdte azon a színtelen hangon, amely oly fájdalmasan rosszul esett Billnek -, az ügy Cannes-ban kezdődött, néhány évvel ezelőtt. A jelek szerint az a nő és Lord Rowcester együtt strandolt az Eden Roc környékén, és autókirándulásokra jártak a holdvilágnál. Tudod, hova vezet az ilyesmi.
- Tényleg tudom - élénkült fel Wyvern ezredes, és már épp azon volt, hogy felidézi érdekes múltjának egy epizódját, de Jill folytatta, továbbra is azon a különös, színtelen hangon.
- Tegnap érkezett a házba. A történet úgy szól, hogy Monica Carmoyle találkozott vele New Yorkban, és ő hívta meg, de nincs kétségem afelől, hogy az egészet Lord Rowcesterrel beszélte meg, hiszen nyilvánvaló, hogy hányadán állnak egymással. És alig jelent meg a nő, Bill máris körülötte sertepertélt... Tette neki a szépet a kertben, úgy táncolt vele, mint macska a forró kemencén, és - tette hozzá Jill hányaveti modorban, álcát erőltetve magára, mint ama Fish nevű hölgy, aki MacHizick kapitány megtévesztése céljából bakancsban ropta a kánkánt Kenyában - a nő szobájából jött ki éjjel kettőkor, mályvaszínű pizsamában.
Wyvern ezredes fuldokolni kezdett. Már éppen azon volt, hogy hozzálát begyógyítani a sebeket, mondván: semmi

kivetnivaló nincs abban, ha egy férfi néhány udvarias mondatot vált a kertben egy nővel, majd a hosszú este unalmát elűzendő, táncra kéri az illetőt, de ez az utóbbi kijelentés letörölte szájáról a szavakat.

- Mályvaszínű pizsamában jött ki a nő szobájából?
- Igen.
- *Mályvaszínű* pizsamában?
- Élénk mályvaszínű.
- Magasságos ég!

Egy klubtársa, akit felbosszantott Wyvern ezredes bridzsjátéka, egyszer azt mondta neki: úgy néz ki, mint a híres Turpin Törpéi mutatványos csoport nyugalmazott tagja, aki éveken át túlságosan tápláló ételekkel kényeztette magát, és ez bizonyos mértékig igaz is volt. Mint rámutattunk, alacsony volt és köpcös. Amikor azonban cselekvésre került sor, testmagasságát és derékbőségét meghazudtolóan méltóságteljes és félelmetes alakká tudott válni. Rendkívül lenyűgöző rendőrfőnök volt az, aki a csengőhöz lépdelt, és magához szólította Bulstrode-ot.

- Egen? - mondta Bulstrode.

Wyvern ezredes visszafojtotta az ajkára kívánkozó, perzselő szavakat. Emlékeztette magát, hogy takarékoskodnia kell energiájával.

- Bulstrode - mondta -, hozza a lovaglókorbácsomat.

A komornyik arcán a pattanások erdejében megrezzent valami: a bűntudat jelent meg.

- A níccsen meg - motyogta.

Wyvern ezredes rámeredt.

- Nincs meg? Hogyhogy nincs meg? Hova lett?

Bulstrode harákolt. Azt remélte volt, hogy sikerül ezt a nyomozást elkerülnie. Valami azt súgta neki, hogy kínos lesz.

- Javíttásba. Megjavíttani. Mer elpattant.

- Elpattant?

- Egen - felelte Bulstrode, és felindultságában még a szokatlan „uram" szót is hozzátette. - A istállóudvarba pattogtattam, oszt elpattant. Uhhogy elvittem a javittásba.

Wyvern ezredes fenyegető ujját kinyújtva az ajtóra mutatott.

- Ki innen, gyalázatos pára! - mondta. - Ezért később még számolunk. - Leült az íróasztal mellé, mint mindig, ha gondolkodni akart, és ujjaival dobolt a szék karfáján. - Kölcsön kell kérnem Rowcesterét - mondta végül, és bosszúsan csettintett hozzá. - Pokoli kínos, az ember fölkeres valakit, hogy megkorbácsolja, és az illető korbácsát kell kölcsönkérnie a fenyítéshez. De hát hiába - zárta gondolatmenetét Wyvern ezredes -, így megy ez.

Olyan ember volt, aki mindig képes alkalmazkodni a körülményekhez.

[17]

Esélyek latolgatása

Rowcester Abbeyben az ebéd sokkal kellemesebb esemény volt, mint ugyanaz az esemény Wyvern Hallban, és teljesen más síkon zajlott. Wyvern ezredesnek kényszerűségből be kellett érnie egy tehetségtelen kis copfos kétségbeejtő produktumaival, amelyek alkalmasint abban a hiszemben készültek, hogy a Góbi-sivatagban tenyésző egerészölyvek

élelmezésére szolgálnak majd; a Rowcester-rezidencia lakmározóiról azonban valódi szakember gondoskodott. E krónika korábbi szakaszában említés esett már Bill konyhafőnökéről, a kimagasló képességű Mrs. Piggott-ról, aki a ma déli étkezés előkészítésében sem maradt el magas eszményeitől. Az asztalnál helyet foglaló ünneplő közönség négy tagja közül hárman úgy találták, hogy szájukban elolvad az étel, és elismerő indulatszavak kíséretében tüntették el a tényérről.

A kivételt maga a házigazda képezte: az ő szájában az étel hamuvá vált. A fennálló körülmények - anyagi helyzetének megrendülése, az éjszakai besurranó tolvajlás, majd a belőle fakadó katasztrófa, az eljegyzés felbomlása - folytán Bill távol állt attól, hogy a vidám társaság legvidámabb tagja legyen. Boldogabb napjaiban néha regényekben olvasott olyat, hogy valaki érintetlenül tolja el magától az ételt, és olyan ember lévén, aki élvezettel viszi be a kalóriákat, gyakran elgondolkodott, hogy vajon miként tudta az illető rávenni magát erre. A vége felé közeledő étkezés folyamán azonban most ő maga is ezt tette, és, mint említettük, ha valami kevés tápanyagot mégis magához vett, az is hamuvá vált a szájában. Az idő nagy részét azzal töltötte, hogy a kenyeret morzsolgatta, eszelősen nézett, és ha szóltak hozzá, ugrott egyet, mint a galvanizált béka. Az idegen sikátorba tévedt kóbor macskák is felszabadultabban viselkednek, mint ő.

Az asztalnál zajló beszélgetés sem járult hozzá semmivel ahhoz, hogy visszanyerje higgadtságát. Mrs. Spottsworth lépten-nyomon MacHizick kapitányra terelte a szót;

sajnálkozott, hogy az említett nincs jelen a lakomán, és a Fehér Vadász nevének minden említése szeizmikus hatást gyakorolt a házigazda érzékeny lelkiismeretére. Most is így történt.

- MacHizick kapitány mesélte... - kezdte a hölgy, mire Rory vidor kacajainak egyikét hallatta.

- Mesélte, mi? - mondta a maga tapintatos módján. - Remélem, maga nem hitt neki.

Mrs. Spottsworth megmerevedett. Megérezte, hogy bántják a férfit, akit szeret.

- Hogy mondja?

- Félelmetes hazudozó az a fickó.

- Miért mondja ezt, Sir Roderick?

- Arra gondolok, hogy milyen nagyokat mondott tegnap este a vacsoránál.

- Minden szava igaz volt.

- Csöppet sem - kötötte az ebet a karóhoz Rory. - Ne hagyja magát rászedni, Mrs. Akárky. Ezek a keletről jött emberek egytől egyig mind élenjáró hazudozók. Szerintem az az oka, hogy ott erősebb a napfény ultraibolya sugárzása. Trópusi sisak nélkül mennek ki a szabadba, és ez valahogy megárt nekik. Hitelt érdemlő forrásból tudom. Az egyik ilyen gyakran bejárt hozzánk, amikor a Pisztolyok, Puskák és Lőszer részlegen dolgoztam, kicsit össze is barátkoztunk. Egy este aztán, amikor kicsit felöntött a garatra, kibökte: egyiküknek se higgyem egy árva szavát se. „Nézzen meg engem - mondta. - Hallott már embertől olyan hátborzongató hazugságokat, mint tőlem? Térdig érő korom óta nem mondtam igazat. És Szueztől keletre annyira

alacsony a nívó, hogy arrafelé George Washingtonnak becéznek, mert ő volt az, aki már gyerekkorában is képtelen volt hazudni."

- A kávét a nappaliban szervíroztam, uram - szólalt közbe Jeeves a maga csiszolt és simulékony módján, elejét véve ezzel a csúnya perpatvarnak, amely Mrs. Spottsworth szemének villogásából ítélve különben okvetlenül bekövetkezett volna.

Bill követte vendégeit a nappaliba, és közben egyre fokozódó nyugtalanságot, riadalmat érzett. A legutóbbi percekig nem hitte volna, hogy a kényelmetlenség érzete még tovább fokozható, de Rory szavai megtették: százszorosára erősödött. Miközben egy fotelba zuhant, átvett egy csésze kávét, és végigöntötte a nadrágján, újabb keselyű csatlakozott a keblét marcangoló madárrajhoz. Most először kételkedni kezdett abban, hogy vajon MacHizick kapitány az igazat mondta-e a nyakék történetéről, és ha arra gondolt, hogy a história, ami miatt belement az egészbe, esetleg nem is igaz, megbénult a fantáziája.

Halványan érzékelte csupán, hogy Rory és Monica összegyűjtötte a reggeli lapokat, és betelepedtek a közepébe, arcuk komoly volt és feszült. Az órán az utolsó homokszemek peregtek. Már egy óra sem telik el, és indítják a derbyt, most kell eldönteniük, hogy mire tegyék tétjeiket, ha egyáltalán.

- *Lóversenyhírek* - szólalt meg Monica, magához ragadva a napirend összeállítását. - Mit mond a *Lóversenyhírek,* Rory?

Rory lassan, aprólékosan áttanulmányozta a nevezett orgánumot, ahogy szokta.

- Sok esélylatolgatás az előző verseny, a Guineas alapján. Hajítófát sem ér az egész. A Guineasből nem lehet kiindulni. Túl sok ismeretlen indult. Ha a megfontolt véleményemre vagy kíváncsi, nincs olyan a láthatáron, aki Tadzs Mahalt le tudná győzni. Kancákban kell gondolkodni, csak az számít. A mének jelentéktelenek a kancákhoz képest.
- Örömmel hallom, hogy ha későn is, de megadod nememnek a tiszteletet.
- Igen; én azt hiszem, a két ficcsemet Tadzs Mahalra fogom föltenni.
- No, ez részemről el is intézi Tadzs Mahalt. Amelyikre te fogadsz, az a rajtnál visszafelé kezd futni. Gondolj csak az agárversenyre.

Rory kénytelen volt meghajolni az érv előtt.

- Beismerem, hogy a jelöltem abban az esetben megfeledkezett magáról - mondta. - De hát ha eleven nyúl szaladgál egy agárversenypályán, óhatatlanul keletkezik némi zavar. Az én két ficcsemet Tadzs Mahal kapja.
- Azt hittem, hogy Oratóriumra akarsz fogadni.
- Oratórium az outsider tippem, tíz shilling oda-vissza.
- Akkor mondok neked még egy tippet. Mozgólépcső.
- Mozgólépcső?
- Hát nem a Harrige's volt az első áruház, ahol mozgólépcső működött?
- Úgy éljek, hogy igazad van. Meg is nyertük a kupát. A biztonsági lelépő szakasz segítségével három másodpercet javítottunk a rekordon. Az Oxford Street-i fiúk dúltak-fúltak. Utána kell nézzek ennek a Mozgólépcsőnek.
- Lester Piggott lovagolja.

- Ez eldönti. L. Piggottnak hívják az egyik fickót a Bőröndök, Kofferek és Utazótáskák részlegen, és nála rendesebb fickó még nem nyomott blokkolóórát. Igaz, hogy a nevében az L Lancelotot jelent, de előjelnek nekem ennyi is elég.

Monica Mrs. Spottswortht szólította meg.

- Rosalinda, szerintem már biztosan azt hiszed, hogy megbolondultunk, igaz?

Mrs. Spottsworth kedvesen mosolygott.

- Ugyan, dehogy, lelkem. Ez visszahozza a Mr. Bessemerrel eltöltött, régi szép időket. Másra sem tudott gondolni, csak a lóversenyre. A nászutunkat is Sheepshead Bayben töltöttük. Ugye a Derby az, ami most annyira foglalkoztat?

- Csak egy kis szórakozás, minden évben rendszeresen fogadunk. Nem nagy tétekben. Arra nem telnék. Vigyázunk minden pennyre.

- Szigorúan - tette hozzá Rory. Felkuncogott, mert egy mulatságos gondolat ötlött eszébe. - Arra gondoltam hirtelen - magyarázta hirtelen támadt derültségét -, hogy ha van egy kis eszem, akkor azt a nyakéket, amit tegnap fölvettem a földről, megtartottam volna, ma fölmentem volna Londonba, hogy zálogba csapjam, így hozzájutottam volna... Szóltál, öregem?

Bill nagyot nyelt.

- Nem szóltam.

- Úgy hallottam, mintha szóltál volna.

- Nem, csak csuklottam.

- Amihez - ismerte el Rory - minden jogod megvan. Ha az ember nem csukolhat a saját házában, akkor ugyan hol csukoljék? Akkor hát összefoglalom: Tadzs Mahal két ficcs.

Mozgólépcső tíz shilling oda-vissza. Megyek sürgönyözni. - Elhallgatott. - Várjunk csak. Nem lenne elhamarkodottság elkötelezni magunkat úgy, hogy Jeevest meg sem hallgattuk?

- Miért pont Jeevest?

- Édes Muki, amit az az ember nem tud az esélyekről, azt nem is érdemes tudni. Hallanod kellett volna, amikor tegnap megkérdeztem, van-e véleménye Anglia első számú lóversenyének versenyzőiről. Csak állt, és darálta a lovakat meg a rekordokat, hogy a canterburyi érsek se csinálta volna különbül.

Ez imponált Monicának.

- Nem tudtam, hogy ilyen pengeagyú. Hát egyáltalán nincsenek korlátai ennek a csodalénynek? Induljunk, és tárgyaljunk vele íziben.

Kisiettek, Bill pedig, miután torkát megköszörülte, így szólt: - Izé.

Mrs. Spottsworth kérdőn tekintett rá.

- Izé, Rosie. Az a nyakék, tudod. Amelyikről Rory beszélt.

- Igen?

- Tegnap megcsodáltam.

- Szép, ugye?

- Gyönyörű. Cannes-ban még nem volt meg, ha jól emlékszem.

- Nem, mert Mr. Spottswortht akkor még nem ismertem. Azt a láncot tőle kaptam ajándékba.

Bill rándult egyet. Legrosszabb balsejtelmei igazolódni kezdtek.

- Mrs. Spotts... Aján... - hápogta.

Mrs. Spottsworth kacagott.

- Irtó mulatságos - mondta. - Épp tegnap beszéltem erről MacHizick kapitánnyal, és azt mondtam neki, hogy az egyik férjemtől kaptam, de nem emlékszem, melyiktől. De persze Mr. Spottsworth volt az. Butaság volt részemről, hogy elfelejtettem.

Bill levegő után kapkodott.

- Biztos vagy ebben?

- Hát hogyne.

- Nem pedig... nem pedig egy cimborádtól kaptad egy vadászkiránduláson... mint afféle... Vagy inkább mondjuk úgy: emlékbe?

Mrs. Spottsworth elbámult.

- Hogy érted ezt?

- Hát, csak arra gondoltam... A fickónak, mondjuk, jólesett a kedvesség... és amikor elbúcsúztatok... Tegyük fel, például ilyet mondhatott volna: - „Elfogadná-e ezt a kis csecsebecsét emlékbe?... Meg minden."

A feltételezés jól láthatóan megsértette Mrs. Spottswortht.

- El tudod képzelni, hogy gyémánt nyakéket fogadok el „vadászcimboráktól", ahogy te nevezed őket?

- Hát, én csak...

- Álmomban sem. Azt a nyakéket Mr. Spottsworth vásárolta Bombayben. Úgy emlékszem rá, mintha tegnap lett volna. Fura kis üzlet volt, a pult mögött egy nagyon kövér kínai állt, ezért Mr. Spottsworth mindenáron kínaiul akart beszélni. És miközben alkudoztak, földrengés tört ki. Nem volt nagyon erős, de vagy tíz percen át mindenhol vörös por kavargott, aztán, amikor kicsit tisztább lett a

levegő, Mr. Spottsworth azt mondta: „gyerünk el innen", kifizette, amit a boltos kért, magához vette a nyakéket, aztán elrohantunk, és egyvégtében futottunk egészen a szállodáig.

Billt tompa kétségbeesés kerítette hatalmába. Kínban, nagy nehezen fölemelkedett ültéből.

- Remélem, megbocsátasz - mondta. - Megkeresem Jeevest, meg kell beszélnem vele valamit.

- Itt a csöngő; ide is hívhatod.

Bill a fejét rázta.

- Nem; azt hiszem, ha nem veszed rossz néven, inkább személyesen keresem fel a szobájában.

Arra gondolt ugyanis, hogy Jeeves szobájában alkalmasint akad egy-kép csepp portói, márpedig porig sújtott lelkének éppen egy-két csepp portóira vagy hasonló szíverősítőre volt szüksége.

[18]

Veszendő illúziók

Amikor Rory és Monica belépett Jeeveshez, a lakrész gazdáját éppen levélolvasás közben találták. Finom metszésű, mindig komoly arca most a szokásosnál is komolyabb volt, mintha a levél tartalma nyugtalanítaná.

- Elnézést, hogy megzavarjuk, Jeeves - szólalt meg Monica.

- Nem tesz semmit, asszonyom.

- Csak olvassa végig a levelet.

- Már megtettem, asszonyom. Mr. Woostertől érkezett híradás.

- Á! - szólt Rory. - Bertie Woostertől? Hát hogy van a vén himpellér? Masszívan?

- Mr. Wooster semmi olyat nem közölt, ami ennek ellentmondana, uram.

- Helyes. Orcája rózsás, mi? Falja a spenótot, nem vitás. Pazar. Soha jobbat. De ettől függetlenül - mondta Rory - mi a véleménye Tadzs Mahalról a ma délutáni epsomi hacacárén? Arra gondoltam, hogy két ficcset tennék rá, ha maga is egyetért.

- És Muki Kettőre - tette hozzá Monica. - Nekem az a kedvencem.

Jeeves meghányta-vetette a kérdést.

- Nem látom akadályát a nevezett állat kisebb összeggel való megtámogatásának, és az ön esetében sem, asszonyom. Szem előtt kell azonban tartani azt, hogy a derby mindig rendkívül nyitott verseny.

- Nekem mondja?

- Tanácsos lenne tehát, már amennyiben az anyagi eszközök rendelkezésre állnak, a tét bebiztosítása érdekében egy másik lovat is megfogadni, oda-vissza.

- Rory Mozgólépcsőt nézte ki. Én még ingadozom. Jeeves köhintett.

- Fontolóra vette már ladységed az ír lovat, Ballymore-t?

- Ó, Jeeves, az ég áldja meg! Arról a lóról egyik forrás sem szól egy szót sem. Nem, Ballymore-t nem fogadjuk, Jeeves. Valami mást kell kitalálnom.

- Igenis, asszonyom. Szolgálhatok még valamivel?

- Igen - felelte Rory. - Most, hogy így együtt vagyunk, hogy úgy mondjam: fej fej mellett, kerítsünk sort egy személyes

jellegű eszmecserére, Jeeves. Mi volt az a sztori, amit Mrs. Akárky említett ebéd közben; hogy maga meg ő tegnap éjjel kint jártak a terepen?

- Uram?

- Nem volt a szobában, amikor Mrs. Spottsworth erről beszélt?

- Nem, asszonyom.

- Azt mesélte, hogy maguk a hajnali órákban együtt kimentek a romokhoz.

- Ó, úgy van, asszonyom. Most már értem Sir Roderick kérdését. Mrs. Spottsworth az éjjel valóban azt kívánta, hogy kísérjem el a romokhoz. Közölte velem: abban reménykedett, hogy sikerül megpillantania Lady Agatha kísértetét.

- Szerencsével jártak?

- Nem, asszonyom.

- Ő azt mondja, hogy Bill látta az öreglányt.

- Úgy van, asszonyom.

Rory elégedett kiáltást hallatott, mint akinek sikerült egy rejtvényt megfejtenie.

- Hát ezért néz ki ma Bill úgy, mint a rongy. Halálra rémülhetett.

- Úgy vélem, Lord Rowcester valóban megrendült az élmény hatására, Sir Roderick. Ám ennek ellenére úgy gondolom, hogy ha valóban fennáll némi hasonlóság őlordsága és egy rongy között, azt nem annyira a szellemvilág bármely jelensége idézte elő, mint inkább az a körülmény, hogy őlordsága házassági tervei visszavonásra kerültek.

Monica izgatottan sikkantott.

- Csak nem azt állítja, hogy Bill eljegyzése felbomlott?

- Ezt kívántam érzékeltetni, asszonyom. Miss Wyvern személyesen küldte vissza általam a gyűrűt őlordságának. „Joggal feltételezem, kisasszony - bátorkodtam föltenni a kérdést -, hogy e gesztusnak szimbolikus jelentés tulajdonítható?", mire Miss Wyvern igenlő választ adott.

- Nahát, az eszem megáll. Szegény jó Bill!

- Úgy van, asszonyom.

- Vérzik az ember szíve.

- Úgy van, Sir Roderick.

Ez volt az a pillanat, amikor Bill benyitott. Nővérét és a férjét megpillantva visszahőkölt.

- Ó, hello, Rory - mondta. - Hello, Muki. Elfelejtettem, hogy ti is itt vagytok.

Rory kinyújtott kézzel odalépett hozzá. A legkevésbé éles szem is megállapíthatta, hogy viselkedése együttérzést fejez ki. Jobbjával megragadta Bill jobbját, miközben bal keze Bill vállát gyúrta. Tudta: az ember ilyenkor empátiára vágyik. Ilyen válsághelyzetekben ad hálát az égnek, hogy megértő sógora van: olyan sógor, aki tudja, hogyan kell lelket önteni az emberbe.

- Nemcsak hogy itt vagyunk, öregem - mondta -, de

Jeevestől épp most hallottunk valamit, amitől a vér meghűlt az ereinkben. Azt állítja, hogy ez a Jill visszaküldött téged a feladónak. Igaz ez? Látom, hogy igaz. Ez baj, ez bizony baj. De ne hagyd, hogy ez letörjön, fiú. Most arra van szükség, hogy... Hogy is fogalmazna, Jeeves?

- Feszüljön az ideg, szökjék fel a vér, Sir Roderick.

- Pontosan. Nagy, széles, tág összefüggéseiben kell szemlélni a dogokat, Bill. Nézzünk szembe a ténnyel: egy menyasszonnyal megrövidültél; semmi kétség, hogy ilyenkor az ember hajlamos a ruházatát megszaggatva fejére hamut hinteni. De Bill, minden szemszögből meg kell vizsgálni ezt a dolgot, öregem. Gondolj arra, mit mondott Shakespeare: „Az asszony csak asszony, de a jó szivar, az füst!"

Jeeves megrándult.

- Kipling, Sir Roderick.

- És van még egy mély alapigazság, már nem tudom, ki mondta. Sötétben minden macska szürke.

Monica szólalt meg. Mostanáig összeszorított szájjal hallgatott, és szemében különös fény égett.

- Csodás. Folytasd csak.

Rory abbahagyta Bill vállának gyúrását, és paskolni kezdte.

- Pillanatnyilag - foglalta össze - még meg vagy rogyva a csapástól, ami abszolút természetes. Úgy érzed, elveszítettél valamit, ami értékes, és persze lehet is mondani, hogy tényleg, mert Jill szerintem is egész helyes gyerek, vitán felül. De azért nem kell depresszióba zuhannod. Ha a kék eget felhő takarja, mindig ezüst szegélyét keresd, ahogy gyakran énekeltem a kádban, és szerintem te is. Gondolj például arra, hogy megint bekerültél a forgalomba. Nekem speciel az a véleményem: mázlista vagy, hogy ez történt. Csak az agglegény élete boldog, öregem. Ha szerelemről van szó, az *Á la carte-nak* sok előnye van a fix menüvel szemben.

- Jeeves - szólt Monica.

- Asszonyom?

- Hogy is hívták azt a nőt, aki sátorszöget vert a férje fejébe? Benne van valahol a Bibliában.
- Úgy vélem, ladységed Jáhel történetére gondol. Csakhogy ő és az az úriember, akinek fejét a földhöz szegezte, nem voltak házasok, csupán jó barátok.
- Mindegy, akkor is jó az ötlet.
- A szóban forgó hölgy ismeretségi körében is annak tekintették, asszonyom.
- Van magánál egy közepes méretű sátorszög, Jeeves? Nincs? El kell mennem egy vaskereskedésbe - mondta Monica. - Ég veled, fix menü.

Kiment, Rory pedig némi aggodalommal nézett utána. Észjárása nem volt valami fürge, de mégis mintha érzékelte volna, hogy valami nincs rendjén.

- Hé! Muki megorrolt. Igaz, Jeeves?
- Magam is ezt a benyomást szereztem, Sir Roderick.
- A patvarba; csak azért mondtam olyanokat a házasságról, hogy felvidítsalak, Bill. Jeeves, hol lehet virágot szerezni? Ne mondja, hogy „A virágüzletben", mert nem létezik, hogy ebben a hőségben becaplassak a városba. Vannak virágok a kertben?
- Mondhatni: bőségben, Sir Roderick.
- Megyek, szedek neki egy csokrétát. Ez is olyasmi, amit érdemes megjegyezned, Bill, ha valaha megnősülsz, amire persze nem sok esély van, ha ez így megy tovább. Sose felejtsd el, hogy ha a gyengédebb nem megorrol, a virágoktól minden rendbe jön.

Becsukódott az ajtó. Jeeves Billhez fordult.

- Lordságod látni kívánt? - tudakolta készségesen.

Bill lüktető halántékára szorította a kezét.

- Jeeves - nyögte -, nem is tudom, hogy kezdjem. Van magánál aszpirin?

- Hogyne, uram. Az imént magam is bevettem egyet.

Kis bádogszelencét vett elő, és átnyújtotta.

- Köszönöm, Jeeves. Halkan csukja be a dobozt.

- Igenis, uram.

- Most pedig - folytatta Bill - elmondom az egészet úgy, ahogy van.

Jeeves meghatóan éber figyelemmel követte a Bill által elővezetett történetet. Nem is volt szükség arra, hogy Bill a végén megérdeklődje, fogta-e a dolog lényegét. Jeeves „Rendkívül zavarba ejtő, uram"-ja egyértelművé tette, hogy fogta, ahogy kell. Jeeves mindig fogta a lényegeket.

- Hát, ha valaha valaki pácban volt a világon - foglalta össze Bill -, az én vagyok. Rászedtek, kihasználtak. Hogy is hívják azokat, akiket kihasználnak, Jeeves?

- Balekok, uram?

- Úgy van. Balekok. Ez a nyüves MacHizick balekot csinált belőlem. Felültetett. Én meg, mint egy szamár, hittem neki. Elcsórtam neki a nyakéket, mert elhittem, hogy az valójában az övé, és csak néhány órára akarja kölcsönvenni, ő meg elvitte az ékszert Londonba, és nem hinném, hogy valaha is viszontlátjuk. Hát maga?

- Valószínűtlennek tetszik, uram.

- Ez is távoli eshetőség, mi?

- Rendkívül távoli, uram.

- Nem tenné meg, hogy jól belerúg a hátsómba, Jeeves?

- Nem, uram.

- Megpróbáltam hátsón rúgni önmagamat, de pokoli nehéz, ha az ember nem gumiakrobata. Az a sok szöveg a bizserekről meg a hosszú bárról meg arról a Sycamore nevű fickóról...! Egy szempillantás alatt keresztülláthattunk volna rajta.
- Keresztül, uram, csakugyan.
- Szerintem, ha valakinek ennyire vörös az arca, arról hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy okvetlenül igazat mond.
- Nagyon is lehetséges, uram.
- A szeme is annyira kék és csillogó. Hát, tessék, ez van - szögezte le Bill. - Hogy a vörös arcszín vagy a kék szempár tette-e, meg nem mondhatom, de a tény tény marad: a színek összhatása folytán hagytam, hogy balekot csináljanak belőlem, elcsórtam egy értékes nyakéket, amellyel az a pokolfajzat MacHizick elhúzott Londonba; ennek folytán esélyem van arra, hogy hosszabb távra hűvösre kerüljek... hacsak...
- Uram?
- Azt akartam mondani: „Hacsak maga ki nem talál valamit, amivel megoldja". Micsoda ostobaság - kacagott fel Bill tompán. - Hogyan tudna bármit is kitalálni erre?
- Már kitaláltam, uram.

Bill rámeredt.

- Ugye nem akar ilyenkor viccelni, Jeeves?
- Természetesen nem, uram.
- Tényleg mentőövet dob nekem, mielőtt összecsap a szósz a fejem fölött?

- Igen, uram. Először is rámutatnék: csekély vagy épp zérus a valószínűsége annak, hogy lordságod gyanúba kerüljön Mrs. Spottsworth ékszerének eltulajdonítása miatt. Az ékszer eltűnt. MacHizick kapitány is eltűnt. A hatóságok összekapcsolják majd e két tényt, uram, és automatikusan őt gyanúsítják a bűnténnyel.

- Ebben lehet valami.

- Lehetetlennek tetszik, uram, hogy más gondolatmenetet kövessenek.

Bill kissé felderült, de csak kissé.

- Hát ez a javunkat szolgálja, elismerem, de ettől még nem lettem szabad ember. Elfeledkezett valamiről, Jeeves.

- Uram?

- A Rowcesterek becsülete. Ez a bökkenő, amelybe belebotlunk. Nem élhetem le hátralevő életemet abban a tudatban, hogy a fedelem alatt - beázik, beázik, de attól még fedél -, szóval, hogy a fedelem alatt elcsentem egy értékes nyakéket a vendégemtől, aki az én ételemmel-italommal telt meg színültig. Hogyan fogom kárpótolni Spottsworthné asszonyt? Ezen a problémán kell mostantól törnünk a fejünket.

- Mihamar rátértem volna erre is, uram. Lordságod bizonyára emlékszik: azt, hogy a gyanú MacHizick kapitányra esik majd, e szavakkal vezettem be: „először is". Másodszor, tettem volna hozzá, Mrs. Spottsworth könnyűszerrel kártalanítható, például a kérdéses összegnek megfelelő bankjegyek formájában, feladó nélkül a hölgy lakására juttatva, amennyiben a hölgyet sikerül rávenni Rowcester Abbey megvásárlására.

- Szent Kleofás, Jeeves!
- Uram?
- Azért használtam a Szent Kleofás kifejezést - mondta Bill, és a felindultságtól még mindig tetőtől talpig reszketett -, mert az utóbbi események forgatagában teljesen megfeledkeztem a ház eladásáról. Hát persze! Az mindent megoldana, mi?
- Kétségkívül, uram. Lordságodnak még az erősen engedményes áron lebonyolított adásvétel esetén is módjában állna...
- Egyenes ütővel játszani?
- Pontosan, uram. Hozzátehetem, hogy miközben éjjel a romok felé haladtunk, Mrs. Spottsworth felső fokon nyilatkozott Rowcester Abbey bájairól, és hasonlóan pozitív tartalmú megjegyzéseket tett visszatérőben is. Mindent egybevetve, uram, azt mondhatom, hogy a kilátások határozottak kedvezőek, és ha szabad egy javaslattal élnem, úgy vélem, lordságod most már bízvást visszavonulhat a könyvtárba, hogy anyagot gyűjtsön az elkövetkező üzleti megbeszéléshez, átlapozva a *Country Life* hirdetéseit, amelyekben, mint arról lordságod bizonyára tudomással bír, gyakorlatilag minden olyan udvarházat meghirdetnek eladásra, amelyet a Műemlékvédelmi Hivatal nem fogadott el ajándékba. Azoknak a hirdetéseknek a nyelvezete szerfelett meggyőző.
- Igen, ismerem a fajtáját. „Festői környezetben álló főúri hajlék az ősi tölgyek alatt kanyargó sétányokkal, a pisztrángokban és compókban gazdag, zugokkal ékes

patakkal, a virágzó bokrokkal keretezett, lélegzetelállító panorámával..." Rendben van, felvértezem magam.

- Talán segítséget nyújthatna lordságod számára, ha egy kis palack pezsgőt szolgálnék fel a könyvtárban.

- Maga mindenre gondol, Jeeves.

- Lordságod elhalmoz dicsérettel.

- Fél üveg is megteszi.

- Magam is úgy vélem, uram, a hűtöttség kellő mértékét feltételezve.

Percek múlva, épp akkor, amikor Jeeves kis tálcán szállította az agyserkentő szert, Jill lépett be a franciaablakon.

[19]

Jeeves elkezdi megoldani

A női nem képviselőinek általános jellemzője - kivéve a gengszterek macáit -, és dicsőségükre is válik, hogy az erőszaknak még a gondolatától is visszariadnak. Hiába halt meg a szerelem, akkor sem veszik szívesen, ha a férfit, aki valaha jegyesük volt, szakavatott kézzel, lovaglókorbáccsal eltángálja egy idősödő, de azért még izmos vidéki rendőrfőnök. Ha tudomást szereznek arról, hogy egy ilyen rendőrfőnök efféle terveket forral, ösztönösen a kiszemelt áldozat lakhelyére sietnek, és a várható események körvonalazása által figyelmeztetik őt a közelgő veszélyre.

Jill azért jött Rowcester Abbeybe, hogy tájékoztassa Billt Wyvern ezredes reményeiről és törekvéseiről; ám, mivel volt jegyesével már nem volt beszélő viszonyban, kicsit

tanácstalan volt abban a tekintetben, hogy vajon miként juttathatja tudomására az információt. Jeeves megpillantása rávilágított a megoldásra. Néhány magyarázó szó Jeevesnek, megtetézve azzal a Billnek szóló tanáccsal, hogy lapuljon meg, amíg az öregúr elvonul - ezzel el lenne intézve minden, amit akart, utána nyugodtan hazamehetne, mint aki jól végezte dolgát, és letudhatná ezt az egész kellemetlen ügyet.

- Ó, Jeeves - mondta.

Jeeves megfordult, és tiszteletteljes jóindulattal tekintett a leányra.

- Jó napot, kisasszony. Őlordságát a könyvtárban találhatja meg.

Jill megdermedt, és fölszegte állát. Függőleges irányban nem volt sok belőle, de ami volt, azt kihúzta egyenesre.

- Azt már nem - felelte, és hangját mintha most vette volna elő a hűtőszekrényből -, mert nem megyek oda. Kicsit sem akarok Lord Rowcesterrel beszélni. Csak arra kérem, Jeeves, hogy adjon át neki egy üzenetet.

- Igenis, kisasszony.

- Mondja meg neki, hogy az apám ide fog jönni, és kölcsönkéri a lovaglókorbácsot, mert meg akarja őt korbácsolni.

- Kisasszony?

- Ez csak egyszerű, nem? Ismeri apámat?

- Igen, kisasszony.

- És tudja azt is, hogy mi a korbács?

- Igen, kisasszony.

- Hát akkor mondja meg Lord Rowcesternek, hogy a kettő kombinációja várható.

- És ha őlordsága kíváncsiságát fejezi ki Wyvern ezredes bosszúságának okát illetően?

- Akkor közölje vele: elmondtam apámnak, mi történt az éjjel. Vagyis ma hajnalban, hogy pontos legyek. Ma hajnali kettőkor. Ebből már érteni fogja.

- Hajnali kettőkor, kisasszony? Ez akkor lehetett, amikor elkísértem Mrs. Spottswortht a romokhoz. A hölgy kinyilvánította óhaját, hogy fel kívánja venni a kapcsolatot Lady Agatha kísértetével. Sir Caradoc feleségéről beszélünk, kisasszony, aki a keresztes háborúkban Jaffa alatt harcolt vitézül. Állítólag a hölgy a romos kápolnában szokott kísérteni.

Jill egy fotelbe süppedt. Megtört szíve repedésein új, vad remény áradt be, és minden porcikájában megrázta, amitől a csontjai megpuhultak.

- Mit... mit mondott?

Jeeves irgalmas szívű ember volt, de nemcsak irgalmas szívű, hanem egyszersmind olyan is, aki egy szempillantás alatt képes kinyitni egy pezsgősüveget. Sir Philip Sidney szellemében, aki utolsó korty vizét a mellette halódó katonának adta, kirántotta a dugót a nála lévő palackból. Jillnek nagyobb szüksége van rá, mint Billnek, gondolta.

- Engedje meg, kisasszony.

Jill hálásan kortyolt az italból. Szeme kitágult, orcája kezdte visszanyerni természetes színét.

- Jeeves, ez most élet-halál kérdése - mondta. - Ma hajnali kettőkor láttam Lord Rowcestert kijönni Mrs. Spottsworth

szobájából, irtózatos, mályvaszínű pizsamában. Azt állítja, hogy Mrs. Spottsworth nem volt ott?

- Pontosan, kisasszony. A hölgy velem volt a romoknál, és a Paranormális Kutatók Társaságának legújabb kísérleteivel ejtett egyik ámulatból a másikba.

- Akkor Lord Rowcester mit keresett a szobájában?

- Eltulajdonította a hölgy nyakékét, kisasszony. Szerencsétlen pillanatban mondta ki e szavakat, mert Jill éppen kortyolt egyet a pezsgőből, és ettől fuldokolni kezdett. Mivel pedig a komornyik megengedhetetlen túlkapásnak tekintette volna, ha hátba veregeti a hölgyet, így beletelt néhány percbe, mire meg tudott szólalni.

- Ellopta Mrs. Spottsworth nyakékét?

- Igen, kisasszony. Hosszú és némiképp szövevényes történet, de ha óhajtja, hogy sorra vegyem a sarokpontokat, örömmel megteszem. Kívánja megismerni őlordsága utóbbi időkbeli tevékenységét, amely, mint említeni alkalmam volt, Mrs. Spottsworth ékszerének eltulajdonításában csúcsosodott ki?

Jill jól hallhatóan beszívta a levegőt.

- Igen, Jeeves. Érdekel.

- Igenis, kisasszony. Olyannak kell lefestenem őt, mint ki szertelen szeret, s nem okosan; olyannak, ki csöppet sem lágy s olvatag szemű, s most úgy csurrantja könnyeit, akár a mézgafa a gyógyírt.

- Jeeves!

- Kisasszony?

- Mi az ördögről beszél?

Jeeves kissé megbántódott.

- Shakespeare szavaival kívántam elmagyarázni, kisasszony, hogy őlordságát az ön iránt érzett szerelem vitte odáig, hogy bukmékernek álljon.

- *Micsodának?*

- Eljegyzésük megkötése után, kisasszony, őlordsága úgy érezte - nézetem szerint jogosan -, hogy megnősülvén a családfenntartáshoz lényegesen nagyobb jövedelemre lesz szüksége, mint amennyiből addig tartotta fenn magát. Latolgatván és elvetvén a többi foglalkozás követelményeit, úgy döntött, hogy lóversenytéri bukméker lesz, Tisztakezű Kandi Perkins néven. Szerény személyem őlordsága asszisztenseként tevékenykedett. Álbajuszt viseltünk.

Jill kinyitotta száját, majd, úgy érezvén, hogy a beszéd semmilyen formája sem lenne megfelelő, becsukta megint.

- Bizonyos ideig a vállalkozás szépen jövedelmezett. Doncasterben három napon át mellénk szegődött a szerencse, négyszázhúsz fontot kitevő összeget sikerült felhalmoznunk, így derűlátó hangulatban utaztunk Epsomba, a Tölgyesre. Őlordságára azonban a végzet leselkedett ott. A „fordult a kocka" szókép alkalmazása pontatlan lenne. Őlordságát a kocka telibe találta és leütötte lábáról. MacHizick kapitány volt a sors eszköze, kisasszony. Duplázással fogadott, és nyert őlordsága költségére - öt fonttal fogadta meg Csilli-Villit, száz a hathoz, és minden ment tovább Whistler Anyjára.

- Milyen oddsszal? - kérdezte Jill elhaló hangon.

- Legmélyebb sajnálatomra, kisasszony, harminchárom az egyhez. Amikor pedig őlordsága meggondolatlanul nem volt hajlandó viszontfogadásra kihelyezni a tétet, a

bekövetkezett katasztrófa nyomán az a szerencsétlen helyzet állt elő, hogy őlordsága háromezer fontnál nagyobb összeggel tartozik MacHizick kapitánynak, és nem rendelkezik a szükséges forrásokkal ahhoz, hogy e kötelezettségének eleget tegyen.

- Juj!

- Úgy van, kisasszony. Őlordsága aránylag sietős távozásra kényszerült a pályáról, MacHizick kapitány a nyomában maradt, a „Fogják meg! Tolvaj!" felhívást intézve a környezethez; hanem amikor végre e háztól mintegy húsz kilométerre sikerült leráznunk az üldözőt, abban kezdtünk reménykedni, hogy az epizód lezárult és hogy MacHizick kapitány számára őlordsága csupán egy ismeretlen, elmosódó alak marad, a Clarkson parókagyárból származó bajusszal. Ám nem így történt, kisasszony. A kapitánynak sikerült őlordságát idáig követnie, inkognitóját felfednie és az adósság azonnali rendezését követelnie.

- Billnek viszont nem volt pénze.

- Pontosan, kisasszony. Őlordsága nem is mulasztotta el hangsúlyozni ezt a körülményt. És ekkor történt, hogy MacHizick kapitány megtette javaslatát, és őlordsága tiltakozására válaszul azt állította, hogy a kérdéses értéktárgyat évekkel korábban éppen ő adta a hölgynek, ezért erkölcsileg jogosult annak kölcsönvételére. Utólag visszatekintve a történet meglehetősen erőtlen, de az adott helyen és időben oly elhitető erővel, a kimunkált részletek oly gazdagságával került előadásra, hogy meggyőzött bennünket, őlordsága pedig, bár megfogadta, hogy nem

teszi meg, megtette. Érthetően ismertetem a történetet, kisasszony?

- Teljesen érthető. Nem zavarja, ha közben kicsit kóvályog a fejem?

- Egyáltalán nem, kisasszony. Ekkor felmerült a kérdés, hogy miként juttatható megvalósuláshoz a művelet, s végül abban a megoldásban állapodtunk meg, amely szerint kicsalom Mrs. Spottswortht a szobájából azzal az ürüggyel, hogy Lady Agathát látták a kápolna romjainál, őlordsága a hölgy távollétében behatol, és megszerzi a holmit. A cselszövény sikeresnek bizonyult. A nyakék átadásra került MacHizick kapitánynak, aki Londonba szállította azzal a szándékkal, hogy elzálogosítja, az ügyletből származó összeget pedig felteszi egy ír lóra, név szerint Ballymore-ra, mert annak esélyeiben szerfölött megbízott. Ami pedig őlordsága mályvaszínű pizsamáját illeti, amelyről röviddel ezelőtt becsmérlőleg kegyeskedett nyilatkozni, reményem szerint hamarosan sikerül őlordságát meggyőznöm arról, hogy egy visszafogott kék vagy világos pisztáciazöld...

Jillt azonban nem érdekelték immár a rowcesteri pizsamák és a mályvátlanításuk érdekében teendő lépések. Ő már a könyvtár ajtaján dörömbölt, mint pokoli malom az ég boltozatján.

- Bill! Bill! - zengte vésznél szilajabban, Bill pedig, meghallva ezt a hangot, oly fürgén bukkant elő, mint dugó az üvegből, ha Jeeves bontja.

- Ó, Bill! - szólt Jill, és a férfi karjába vetette magát. - Jeeves mindent elmondott!

Bill a keblén nyugvó fej fölött aggodalmas pillantást küldött Jeeves iránt.

- Amikor azt mondod, hogy mindent, az azt jelenti, hogy *mindent?*

- Úgy van, uram. Ezt véltem tanácsosnak.

- Mindent tudok Tisztakezű Kandi Perkinsről meg a bajuszodról, meg MacHizick kapitányról, meg Whistler Anyjáról, meg Mrs. Spottsworthről és a nyakékről - szólalt meg Jill, és még jobban odafúrta magát.

Bill furcsállta, hogy a lány, aki immár tud mindent, még jobban odafúrja magát; olyannyira, hogy kénytelen is volt elengedni Jillt egy pillanatra, amíg az asztalhoz lépett, és felhörpintett egy korty pezsgőt.

- Ezt úgy értsem - kérdezte visszatérve és ismét ölelésébe vonva a leányt -, hogy nem borzadsz vissza tőlem iszonyodva?

- Dehogy borzadok vissza tőled iszonyodva. Miért, talán úgy nézek ki, mint aki visszaborzad tőled iszonyodva?

- Hát nem - felelte Bill némi töprengés után. Megcsókolta Jill ajkát, homlokát, mindkét fülét és a feje búbját. - Csak az a baj, hogy akár vissza is borzadhatnál tőlem iszonyodva, mert fogalmam sincs, hogy az ördögben fogunk mi valaha is összeházasodni. Nincs egy petákom sem, és egy kisebb vagyont kell előteremtenem, hogy megadjam Mrs. Spottsworthnek a nyakék árát. *Noblesse oblige,* ha érted. Úgyhogy, ha nem tudom eladni neki a házat...

- Már hogyne tudnád eladni neki a házat.

- Azt mondod? Én kételkedem... de persze megpróbálom. De hova az ördögbe tűnhetett? Az előbb még itt volt, amikor

átmentem a könyvtárba. Jó lenne, ha előkerülne. Teli vagyok a *Country Life* szövegeivel, de ha nem jön vissza hamar, elpárolog az egész.

- Bocsásson meg lordságod - szólalt meg Jeeves, aki az utóbbi jelenet kezdetén diszkréten visszahúzódott az ablakhoz. - Mrs. Spottsworth és Lady Carmoyle e percben közeledik a gyepen át.

Udvariasan félreállt, belépett Mrs. Spottsworth, Monica követte.

- Jill! - Monica megtorpant az ámulattól. - Szentséges ég!

- Hát igen - szólott Jill -, változott a helyzet. Megint nagy a szerelem.

- Hát ez pazar. Én közben megmutattam Rosalindának a kertet...

- ...az ősi tölgyek alatt kanyargó sétányokkal, a pisztrángokban és compókban gazdag, zugokkal ékes patakkal, a virágzó bokrokkal keretezett, lélegzetelállító panorámával? És hogy tetszett? - kérdezte Bill.

Mrs. Spottsworth összecsapta a kezét, és elragadtatásában a szemét is lehunyta.

- Káprázatos! Káprázatos! - mondta. - Nem is értem, mi vehetne rá, hogy megválj tőle, Billikém.

Bill nagyot nyelt. - Meg fogok válni tőle?

- Kétség nem fér hozzá - jelentette ki Mrs. Spottsworth nyomatékosan. - Ha nekem is van ebben szavam. Ez az álmaim háza. Mennyit kérsz érte tokkal, húrral, pengetővel?

- Alig kapok levegőt.

- Hát, én így működöm. Sosem kerülgettem a forró kását. Ha kell valami, kimondom, és megírom a csekket. Mondok

én valamit. Mi lenne, ha most azonnal adnék foglalónak kétezret, és később állapodnánk meg a vételárban?

- Nem lehetne háromezer?

- Dehogynem. - Mrs. Spottsworth lecsavarta töltőtolla kupakját, s lecsavarván megállt a keze. - Már csak egyetlen dolgot, mielőtt aláírom. Ugye nem nyirkos az épület?

- *Nyirkos?* - nézett nagyot Monica. - Dehogyis.

- Biztos?

- Csontszáraz.

- Akkor jó. A nyirkosság a halálom. Ízületi gyulladás *plusz* isiász.

Rory lépett be a francia ablakon, rózsákkal megrakodva.

- Ezt a bukétát neked hoztam, Muki, öreglány; hódolattal, R. Carmoyle - mondta, és Monica kezébe nyomta a virágokat. - Figyelj, Bill, mindjárt esni fog.

- És akkor mi van?

- És akkor mi van? - visszhangozta Rory meglepetten. - Édes öregem, tudod, hogy mi van ebben a házban, ha esik. Víz a plafonról, víz a falakból, víz, víz mindenütt. Csak azt akartam javasolni, a mai cserkész-jócselekedetként, hogy állíts vödröket az emeleti folyosó tetőablakai alá. Rémesen nyirkos ez a ház - magyarázta szívélyesen, bizalmasan, Mrs. Spottsworth felé fordulva. - Tudja, nagyon közel van ide a folyó. Gyakran mondogatom, hogy nyáron a folyó itt van a kert aljában, a téli hónapokban viszont a kert van a...

- Bocsánatot - szólalt meg Ellen, a szobalány az ajtónyílásban. - Szabad mondanom valamit, Mrs. Spottsworth?

Mrs. Spottsworth, aki mély döbbenetben meredt Roryra, tollal a kezében odafordult.

- Tessék.

- Naccsasszony - mondta Ellen -, a nyaklánca el van lopva.

Olyan lány volt, aki nem kedveli a köntörfalazást.

[20]

Kiszáll a hatóság

Ellen nagy elégtétellel észlelte, hogy hirtelen a figyelem középpontjába került. Minden szempár őrá szegeződött, és legtöbbjük ki is guvadt. Különösen Bill szemét látta olyannak, mint amely a határán van annak, hogy elhagyja üregét.

- Igen - folytatta, sokkal kifinomultabb lévén, semhogy a Bulstrode-Trelawny-féle „Egen"-re vetemedett volna. - Elkezdtem kikészíteni a ruháit a vacsorához, naccsasszony, és mondom magamnak, biztos ma is fel akarja venni a nyakláncot, és belenéztem a kis dobozba, és kérem, nem volt benne, naccsasszony. Ellopták.

Mrs. Spottsworth felszisszent. A szóban forgó holmi önértéke csekély volt ugyan - mint MacHizick kapitánynak mondta, tízezer dollárnál nem kerülhetett többe -, de, mint ugyancsak elmondta MacHizick kapitánynak, számára mégis jelentős érzelmi értékkel bírt. Már éppen szavakba foglalta volna aggodalmát, de Bill megelőzte.

- Mi az, hogy ellopták? - csattant fel hevesen. Látnivaló volt, hogy már a puszta feltételezés is felháborítja. - Talán nem nézte meg elég alaposan.

Ellen tisztelettel, de határozottan válaszolt.

- Eltűnt, uram.
- Talán elejthette valahol, Mrs. Spottsworth - vetette fel Jill. - Nem lehet, hogy laza volt a kapocs?
- De igen - mondta Mrs. Spottsworth. - A kapocs laza volt. De határozottan emlékszem, hogy este betettem a láncot a dobozába.
- Most meg nincs ott, naccsasszony - hangsúlyozta Ellen, mintha az lenne a célja, hogy minél jobban fájjon.
- Menjünk fel, és kutassunk át mindent alaposan - javasolta Monica.
- Tegyük meg - felelte Mrs. Spottsworth -, de félek... nagyon félek, hogy...

Ellen nyomában kiment a szobából. Monica az ajtóban megállt, és sötét tekintettel végigmérte Roryt.

- Nos, Bill - mondta -, úgy látszik, mégsem adod el a házat. Pedig, ha ez a nagyszájú nem csörtetett volna be, hogy beázásról meg vödrökről csacsogjon, a csekk már alá lenne írva.

Elsietett, Rory pedig csodálkozva nézett Billre.

- Mi van, a lábára léptem valakinek?

Bill éles kacajt hallatott.

- Amennyi lábra egy hónap alatt rátaposol, arra már ortopéd klinikát lehetne alapítani.
- Beszéljünk inkább a nyakékről. Tehetek valamit ebben az ügyben?
- Igen. Tartsd távol magad.
- Beugorhatnék a kocsiba, és ideszállíthatnám a helyi rendőrség egyik nyomozóját.

- Maradj ki belőle. - Bill az órájára nézett. - Perceken belül indul a derby. Menj, izzítsd be a televíziót.

- Rendben - szólt Rory -, de ha kellek, csak kurjants.

Eltűnt a könyvtárban, Bill pedig Jeeveshez fordult, aki mostanáig ismét láthatatlanná tette magát. Jeevesben megvolt a képesség, amellyel a legjobb komornyikok valamennyien rendelkeznek: hogy családi válságok idején azt a benyomást tudják kelteni, mintha nem lennének jelen. Ezúttal a szoba legtávolabbi sarkában állt, mint egy kitömött trófea.

- Jeeves!

- Uram? - szólalt meg Jeeves, és életre kelt, mint egy hímnemű Galatea.

- Van ötlete?

- Semmi használható, uram. Ám eszembe ötlött egy gondolat, amelynek jóvoltából valamelyest derűsebb színben látom a helyzetet. Nemrég úgy beszéltünk MacHizick kapitányról, mint olyan úriemberről, aki végleg kivonta magát társaságunkból. Lordságod számára nem tűnik-e valószerűnek, hogy ha Ballymore diadalmaskodik, és a kapitány tetemes pénzösszeg birtokába jut, mégis végrehajthatja az eredeti tervet, kiváltja a nyakéket, visszahozza, és lehetővé teszi a ház körül eszközölt megtalálását?

Bill az alsó ajkát rágcsálta.

- Gondolja?

- Ez lenne részéről az eszélyes eljárás, uram. Mint mondottam, a gyanú elkerülhetetlenül őreá esik majd; ha az ékszert nem juttatná vissza, azzal nemkívánatos helyzetbe

hozná önmagát: a hatóságok részéről embervadászat indulna ellene, és állandóan a letartóztatás veszélye leselkedne reá. Meggyőződésem, hogy ha Ballymore győz, akkor MacHizick kapitányt még viszontlátjuk.

- *Ha* Ballymore győz.

- Pontosan, uram.

- Tehát az ember egész jövője ettől a futamtól függ.

- Jelenleg így áll a helyzet, uram.

Jill szenvedélyes kiáltást hallatott.

- Már most elkezdek imádkozni!

- Az jó lesz - felelte Bill. - Imádkozz, hogy Ballymore úgy fusson, ahogyan soha még. Imádkozz, mint a parancsolat. Imádkozz szanaszét az egész házban. Imá...

Monica és Mrs. Spottsworth visszatért.

- Hát - szólt Monica - a nyakék eltűnt. Semmi kétség. Már telefonáltam is a rendőrségnek.

Bill megtántorodott.

- Micsoda?

-Ahogy mondom. Rosalinda nem akarta, de én ragaszkodtam hozzá. Megmondtam neki: álmodban se jutna eszedbe, hogy ne tegyél meg mindent a tolvaj elfogása érdekében.

- Te... Te arra gondolsz, lopás történt?

- Ez az egyetlen lehetséges magyarázat.

Mrs. Spottsworth sóhajtott.

- Jaj, Istenem. Annyira sajnálom, hogy ilyen gondot okoztam.

- Ne bolondozz, Rosalinda. Billnek ez nem gond. Ő is csak azt akarja, hogy a betörőt elkapják és hűvösre tegyék. Jól mondom, Bill?
- Teljesen! - felelte Bill.
- Remélhetőleg jó hosszú időre.
- Azért nem kell bosszút lihegni.
- Úgy van - helyeselt Mrs. Spottsworth. - Jól mondod, Billikém. Igazságtétel, az rendben van, de a bosszú, az nem kell.
- Egy dolog akkor is biztos - jelentette ki Monica. - Belső ember csinálta.
Bill nyugtalanul mozgolódott.
- Ó! Ezt gondolod?
- Igen, és van is elképzelésem arról, hogy ki lehet a tettes.
- Ki?
- Valaki, aki ma reggel rettenetes idegállapotban volt.
- Igen?
- A teáscsésze úgy zörgött a kistányérján, mint a kasztanyetta.
- Mikor?
- Reggelinél. Akarod, hogy kimondjam a nevét?
- Csak rajta.
- MacHizick kapitány!
Mrs. Spottsworth összerezzent.
- Micsoda?
- Te még nem jöttél le a reggelihez, Rosalinda, különben biztosan te is felfigyeltél volna rá. Olyan ideges volt, mint egy fára mászott elefánt.

- Jaj, nem, nem! MacHizick kapitány? Ezt nem tudom elhinni, de nem is akarom. Ha MacHizick kapitány bűnös, akkor elveszítem az emberiségbe vetett minden hitemet. Az pedig sokkal nagyobb csapás lenne, mint a nyakék elvesztése.

- A nyakék eltűnt, és eltűnt a kapitány is. Összevág a kettő, nem gondolod? No, mindegy - szólt Monica -, nemsokára kiderül.

- Miért vagy ebben ennyire biztos?

- Hát az ékszerdoboz miatt, mi másért? A rendőrség majd elviszi, és leveszi róla az ujjlenyomatokat. Valami baj van, Bill?

- Nincs semmi baj - felelte Bill, aki vagy kéttenyérnyit ugrott a levegőbe, de nem látta okát, hogy feltárja a kínos gondolatot, amely a váratlan mutatvány előadására késztette. - Izé, Jeeves!

- Uram?

- Lady Carmoyle az imént Mrs. Spottsworth ékszerdobozát említette.

- Valóban, uram?

- Érdekes feltevésnek adott hangot, mely szerint a tettes esetleg elfelejtett kesztyűt húzni, amely esetben az ékszerdoboz teli lehet az ujjlenyomataival. Az nagy szerencse lenne, mi?

- Rendkívüli szerencse, uram.

- Lefogadom, hogy most éppen a fejét veri a falba, miért volt olyan idióta.

- Feltehetőleg, uram.

- Mert hogy le is törölhette volna az ujjlenyomatait.

- Úgy van, uram.
- Jeeves, igazán felmehetne, és lehozhatná azt a dobozt, hogy amikor a rendőrség ideér, kéznél legyen.
- Igenis, uram.
- A szélénél fogja meg, Jeeves. Nehogy az ujjlenyomatok elmosódjanak.
- A tőlem telhető legnagyobb körültekintéssel fogok eljárni - szólott Jeeves, és kiment; szinte ugyanabban a pillanatban Wyvern ezredes lépett be a franciaablakon.

Belépésének pillanatában Jill, aki tudta, hogy a zaklatott idegállapotban lévő férfinak leginkább egy nő gyengéd együttérzésére van szüksége, átkarolta Bill nyakát, és gyengéden megcsókolta. A jelenet láttán az ezredes megtorpant. Zavarba ejtette, amit tapasztalt. Ahol ilyen esemény zajlik, ott nehéz fölvezetni a lovaglókorbács témáját.

- Khh-hrrmpf! - mondta, mire Monica döbbenten kapta oda a fejét.
- Teremtőm! - kiáltott fel. - Maga aztán hamar ideért. Öt perce sincs, hogy telefonáltam.
- Tessék?
- Hahó, papa - szólt Jill. - Itt mindenki rád vár. Elhoztad a vérebeidet meg a nagyítólencsét?
- Mi az ördögről beszélsz?

Monica elbizonytalanodott.

- Nem a telefonhívásra érkezett, ezredes úr?
- Állandóan azt a telefonhívást emlegeti. Nem tudok semmiféle telefonhívásról. Én Lord Rowcesterhez jöttem, személyes ügyben. Miféle telefonhívásról van szó?

- Ellopták Mrs. Spottsworth gyémánt nyakékét, papa.
- Mi? Mi? Mi?
- Bemutatom Mrs. Spottswortht - vette át a szót Monica. - Rosalinda, ő Wyvern ezredes, a rendőrfőnökünk.
- Örvendek - szólt Wyvern ezredes, és gálánsan meghajolt, de egy pillanat múlva már visszavedlett éber, irgalmat nem ismerő rendőrtisztté. - Tehát az ön nyakékét lopták el? Bajos, bajos. - Noteszt, ceruzát vett elő. - Házbeli tehette, nemde?
- Mi úgy gondoljuk.
- Úgy hát szükségem lesz a házban tartózkodók teljes névsorára.
Jill kinyújtott karral előrelépett.
- Wyvern, Jill - mondta. - Csattintsa rám a karperecet, biztos úr. Nem fogok ellenállni.
- Jaj, ne idétlenkedj már - így Wyvern ezredes.
Valami finoman nekiütközött az ajtónak. Alkalmasint egy cipőorr lehetett. Bill kinyitotta: Jeeves tárult a szemük elé. Az ékszerládikót hozta, óvatosan, zsebkendővel tartva a két szélénél.
- Köszönöm, uram - mondta.
Az asztalig folytatta útját, s ott nagyon óvatosan letette a dobozt.
- Ebben a dobozban volt a nyakék - szólt Mrs. Spottsworth.
- Helyes. - Wyvern ezredes elismeréssel tekintett Jeevesre. - Örömmel látom, milyen elővigyázatosan kezeli, jóember.
- Ó, Jeevesre nyugodtan rá lehet bízni az ilyet - jegyezte meg Bill.
- Most pedig - szólt Wyvern ezredes - kérem a neveket.

Miközben e szavakat mondta, kivágódott a könyvtár ajtaja, és Rory rontott ki rajta, arca minden vonása elszörnyedést tükrözött.

[21]
Célfotó

- Hé, emberek - szólt Rory -, borzalmas dolog történt!

Monica felnyögött.

- Nehogy már megint!

- Ez már tényleg mindennek a teteje. Épp kezdődne a derby...

- Rory, a rendőrfőnök úr van itt.

-...mire a televízió fogja magát, és bedöglik. Egyébként lehet, hogy az én hibám. Be akartam állítani a képet, hogy élesebb legyen, és talán rossz gombot csavartam el.

- Rory, ismerkedj meg Wyvern ezredessel, ő a rendőrfőnök.

- Üdv, főnök. Ért a televízióhoz?

Az ezredes kihúzta magát.

- Nem.

- Nem tudná megjavítani a készüléket? - firtatta Rory sóvárogva. - Nem mintha lenne rá idő. Addigra lemegy a verseny. Van itt egy rádió?

- A sarokban, Sir Roderick - szólt Jeeves.

- Ó, hála az égnek! - kiáltotta Rory, és a rádióhoz nyargalt. - Jöjjön már, segítsen bekapcsolni, Jeeves.

A rendőrfőnök hidegen szólalt meg.

- Ki ez a személy?

- Az a helyzet - mentegetőzött Monica -, hogy ő a férjem, Sir Roderick Carmoyle.

Wyvern ezredes oly méltóságteljesen lépett Rory mellé, amennyire kurta testmagassága csak engedte, és szavait Rory nadrágja ülepéhez intézte, lévén, hogy a rádió fölé hajló alakból nem látott egyebet.

- Sir Roderick, én itt nyomozást végzek.

- De ugye felfüggeszti, amíg lefutják a derbyt?

- Ha szolgálatban vagyok, Sir Roderick, semmi sem zavarhat meg. Kérek egy listát...

A rádió hirtelen felordított, és közölte a listát.

-...Tadzs Mahal, Kedves Bill, Cserkész, Muki Kettő, Voleur... Lenyűgöző névsor, ugyebár - mondta a rádió. - Itt jön Gordon Richards, a zsoké. Sokan úgy gondolják, a mai nap az ő szerencsenapja lesz. Bellwethert nem látom... Ó, de igen, épp most fordul meg, és bandukol vissza a kapuhoz... Most már pillanatokon belül elrajtolnak... Elnézést, mégsem. Még ketten megfordultak. Egyikük nagyon nyugtalannak tűnik. Úgy látom, Simlis Simon az. Nem is, hanem az ír outsider, Ballymore.

A rendőrfőnök összevonta szemöldökét. - Komolyan meg kell kérnem, hogy...

- Jól van, jól van, lehalkítom - szólt Rory, és mivel Rory volt, azon nyomban felhangosította.

- Végre felsorakoztak - ordította a rádió, mint egy gyümölcseit kínáló kofa -, mind a huszonhatan... és itt a RAJT! Ballymore beragadt a rajtnál.

- Jaj, ne! - sikoltott fel Jill élesen.

- Voleur - folytatta a rádió, Rory ténykedése következtében szinte érzékelhetetlenül halk suttogással, mintha egy haldokló rebegné utolsó szavait a halálos ágyról -, Boussac favoritja vezeti a mezőnyt. - A hang kissé felerősödött. - Tadzs Mahal kevéssel lemaradva követi. Látom Mozgólépcsőt; Mozgólépcső nagyon erősen jön felfelé. Ott van Kedves Bill, és ott van Muki Kettő is. Látom... - Az emésztő kór itt ismét elvitte a beszélő hangját, a többiből csak annyi maradt, mint az egércincogás.

A rendőrfőnök megkönnyebbülten vett egy mély lélegzetet.

- Aha! No végre. Nos tehát, Lord Rowcester. Milyen személyzet van a háznál?

Bill nem válaszolt. Akár egy felhúzható játékbaba, a rádió felé mozgott egyenletesen, mintha láthatatlan erő vonná oda.

- Van egy szakácsnő - felelte Monica.

- Özvegyasszony, uram - folytatta Jeeves. - Mary Jane Piggott.

Rory körülnézett.

- Piggott? Ki mondta azt, hogy Piggott?

- Egy szobalány - folytatta Monica, mivel Jill, akárcsak Bill, transzállapotban közeledett a rádióhoz. - A neve Ellen. Milyen Ellen, Jeeves?

- French, asszonyom. French, mint francia. Ellen Tallulah French.

- A francia ló - bömbölte a rádió, hirtelen új hangerőre kapva - még mindig az élen, a nyomában Muki Kettő, Mozgólépcső, Tadzs Mahal...

- És a kertész?
- Nem, nem Kertész - szólt közbe Rory. - Nyilván Cserkészt akart mondani.
- ...Kedves Bill, Oratórium... Voleur kezd lemaradni, így Cserkész...
- Látja? - mondta Rory.
- ...és Muki Kettő felzárkózik.
- Ez az én lovam - mondta Monica, és különös, merev arccal ő is a rádió felé indult.
- Úgy látszik, végül mégis Gordon Richards nyeri a derbyt. Most jönnek le a dombról, befordulnak a Tattenham kanyarban, Muki Kettő az élen, Gordon áll a nyeregben; már csak hat-hétszáz méter van hátra...
- Igen, uram - mondta Jeeves rezzenéstelenül -, van egy kertész, egy Percy Wellbeloved nevű idős férfi. A rádió hirtelen tébolyult izgatottságban tört ki.
- Ó!... Ó!... A külső oldalon jön fölfelé egy ló. Úgy vágtat, mint a gyorsvonat! Egyelőre nem tudom megállapítani...
- Hű, ez izgalmas, ugye? - mondta Mrs. Spottsworth.

Odament a rádióhoz, most már csak Jeeves maradt a rendőrfőnök mellett. Wyvern ezredes módszeresen körmölt a jegyzetfüzetébe.

- Ballymore az! A külső körön Ballymore tör fölfelé! Egyre jobban megközelíti Muki Kettőt. Önök is hallhatják a tömeg buzdítását: „Hajrá, Gordon!"
- Muki... a Muki... Gordon... - írta Wyvern ezredes.
- Hajrá, Gordon! - kiáltotta Monica.

A riporter szövege összefüggéstelenné vált. - Ballymore az élen... Nem, hanem Muki... Nem, hanem Ballymore... Muki Kettő vezet... nem...

- Határozza el magát - tanácsolta Rory.

Wyvern ezredes néhány pillanatig mozdulatlanul állt, kezében mozdulatlanná dermedt a notesz. Most egyszer csak remegés futott végig rajta, szeme kitágult, tekintetébe vadság költözött. Ceruzáját villogtatva a rádióhoz ugrott.

- Hajrá, Gordon! - harsogta. - HAJRÁ, GORDON!

- Hajrá, Ballymore - szólt Jeeves csendes méltósággal.

A rádió levetett magáról minden úri mértéktartást. Hirtelen olyan lett, mint aki mézen élt, mézharmaton, s itta a Mennyország tejét.

- Célfotó! - süvöltötte. - Célfotó! Célfotó! A derby történetében először! Az első helyet a célfotó dönti el. A harmadik helyen Mozgólépcső futott be.

A rendőrfőnök kissé pironkodva megfordult, és visszatért Jeeveshez.

- Mit is mondott, mi a neve a kertésznek? Clarence Wilberforce, vagy mi?

- Percy Wellbeloved, uram.

- Fura név.

- Úgy tudom, Shropshire-ből való, uram.

- Vagy úgy. Percy Wellbeloved. És ezzel teljes a személyzet névsora?

- Úgy van uram, kivéve szerénységemet.

Rory is otthagyta a rádiót, és a homlokát törölgette.

- Hát ez a Tadzs Mahal csúnyán cserbenhagyott - mondta keserűen. - Miért van az, hogy az ember sose képes eltalálni a győztest ezen a nyüves versenyen?
- A Muki név szerinted nem utal győztesre? - kérdezte Monica.
- Mi? Nem. Miért? Miért utalna?
- Az ég áldjon meg téged, Roderick Carmoyle. Wyvern ezredes ismét visszanyerte régi önmagát.
- Szeretném - mondta nyers, hivatalos hangon - átvizsgálni a bűntény helyszínét.
- Odakísérem - ajánlotta Mrs. Spottsworth. - Velünk tartasz, Monica?
- Persze, persze - felelte Monica. - De azért valaki hallgassa tovább, és tudja meg, mit mutat a célfotó.
- Én pedig ezt átküldöm az őrsre - mondotta Wyvern ezredes, és egyik sarkánál fogva megemelte az ékszerládikát -, hogy vizsgálják meg, mit találnak rajta.
Kimentek, Rory a könyvtár ajtaja felé indult.
- Megyek, megnézem, tényleg tönkretettem-e azt a televíziót - mondta. - Mert én csak elhogyhívjákoltam egy olyan micsodát. - Ásított egyet, nyújtózkodott. - Ha Muki Kettő lenne a győztes, az öreglány akkor is csak tíz ficcset zsebelne be.
Becsukódott mögötte a könyvtár ajtaja.
- Jeeves - mondta Bill -, innom kell valamit.
- Azonnal hozom, uram.
- Nem, ne hozza. Lemegyek magával a lakrészébe.

- És én is jövök - jelentkezett Jill. - De még meg kell várnunk az eredményt. Reméljük, Ballymore-nak volt elég esze, és előrenyújtotta a nyelvét.
- Haha! - kiáltotta Bill.
A rádió megint beszélni kezdett.
- Fontok százezrei múlhatnak azon, hogy mit mutat az a fényképfelvétel - mondta a készülék aránylag fojtott hangon, mint aki súlyos másnaposságból lábadozik. Érezhető volt: kissé szégyelli, hogy az imént úgy elragadtatta magát. - A táblán most már minden pillanatban megjelenhet a győztes rajtszáma. Igen, itt is van...
- Hajrá, Ballymore! - kiáltotta Jill.
- Hajrá, Ballymore! - ordította Bill.
- Hajrá, Ballymore - szólt Jeeves visszafogottan.
- A győztes: Muki Kettő - közölte a rádió. - Ballymore átkozottul balszerencsés. Csodálatosan versenyzett. Ha a rajtja nem sikerül olyan pocsékul, kenterben nyerte volna a versenyt. Veresége óriási megtakarítást jelent a bukmékereknek. Az ír lóra a rajt előtt tíz perccel óriási összeggel fogadott valaki, nyilvánvalóan egy belső információval rendelkező...
Eltompultan, olyan mozdulattal, mint aki koszorút helyez el egy régi barátja sírjára, Bill kikapcsolta a rádiót.
- Menjünk - mondta. - A pezsgő még akkor is megvan.

[22]

A becsületkódex felülvizsgálata

Mrs. Spottsworth lassan lejött a lépcsőn. Monica és a rendőrfőnök még a bűntett helyszínének átvizsgálását

végezte, de ezalatt válogatatlan szavakkal beszéltek MacHizick kapitányról, és megjegyzéseik általános irányultsága olyan volt, hogy Mrs. Spottsworth úgy érezte, megannyi kést forgatnak meg a szívében. Ha a nő teljes, nagy szívével szeret egy férfit, akkor nem kellemes azt hallania, hogy ezt a férfit vörös képű himpellérként emlegetik (Monica) vagy gazemberként, aki nem juthat messzire, mert hamarosan nyakon csípik és bekasztlizzák (Wyvern ezredes). Az asszony elhatározta, hogy kimegy a kerti padhoz, elüldögél ott, és azon ábrándozik, hogy milyen élete lehetett volna.

A kerti pad két mohos gyalogút kereszteződésénél állt, és a folyóra nézett, amely a kert aljában hömpölygött - habár, mint láttuk, csak a nyári hónapokban. Virágzó bokrok takarták el a közeledők tekintete elől, így Mrs. Spottsworth is csak az ösvény utolsó kanyarulata után fedezte fel, hogy a padon már ül valaki. Az ülő alak láttán egy pillanatig villámsújtottan állt. Majd ajkáról kiáltás tört fel, amely annyira emlékeztetett a párját hívó zebu rikoltására, hogy a mély merengésben üldögélő és egy csigát szemlélő MacHizick kapitány egy pillanatra azt hitte, ismét Afrikába csöppent. Talpra ugrott, és egy hosszú pillanatig ott álltak, szembefordulva egymással, tágra nyílt szemmel, miközben

a környéken tevékenykedő különféle madarak, méhek, darazsak, szúnyogok és egyéb ízeltlábúak úgy folytatták ügyleteiket, mintha semmi említésre méltó nem történt volna. Különösen a csigából hiányzott mindennemű érdeklődés.

Mrs. Spottsworth nem vette át a csiga szenvtelen közönyét. Ő a lelke mélyéig felkavarodott.

- Itt van! - kiáltotta. - Ó, tudtam én, hogy visszajön. Mindenki azt mondta, hogy nem, de én tudtam.

MacHizick kapitány lehajtotta a fejét. Megtört ember volt, mozdulni képtelen. Ha látta volna egy rinocérosz, most megacélozott szívvel, szorongás nélkül rárontott volna, észlelvén, hogy ez most papedli.

- Nem tudtam megtenni - motyogta. - Magára gondoltam, meg a fiúkra a klubban, és képtelen voltam megtenni.

- A klubban?

- A Kuala Lumpur-i Angol-Maláj Klubban, ahol az ember úriember, és a becsületesség eleve adott. Igen, a fiúkra gondoltam. Tubby Frobisher jutott eszembe. Képes leszek-e még valaha is belenézni a meglévő fél szemébe? És arra gondoltam, hogy maga is megbízott bennem, mert... mert angol vagyok. És azt mondtam magamnak: nemcsak az angol-maláj klubtagokat hagyod cserben, nemcsak Tubbyt és a tartományi kormányzót, nemcsak a dokit és Pörget... Cuthbert MacHizick, te cserben hagyod az egész Brit Birodalmat!

Mrs. Spottsworth nagyot nyelt.

- Maga... maga vitte el?

MacHizick kapitány fölszegte fejét, derekát kihúzta. Most, hogy e merész szavakat kimondta, szinte teljesen azonos lett egykori önmagával, olyannyira, hogy az említett rinocérosz, ha most pillantotta volna meg, hamar meggondolta volna magát, és eszébe jutott volna, hogy sürgős dolga van valahol másutt.

- Elvittem és vissza is hoztam - szólt erős, zengő hangon, farzsebéből előhúzva az ékszert. - Mindössze arra gondoltam, hogy kölcsönveszem ma délelőttre, egy fogadás fedezetéül. De nem tudtam megtenni. Egy vagyont hozott volna, de nem tudtam megtenni.

Mrs. Spottsworth lehajtotta fejét.

- Tegye a nyakamba, Cuthbert - suttogta.

MacHizick kapitány hitetlenkedve nézte az asszony tarkóját.

- Azt kívánja? Nem bánja, ha megérintem?

- Tegye a nyakamba - ismételte Mrs. Spottsworth.

A kapitány tejes tisztelettel eleget tett a kérésnek, s utána egy kis csönd lett.

- Igen - mondta a kapitány -, egy vagyont nyerhettem volna, és megmondjam-e, miért akartam egy vagyont nyerni? Ne gondoljon arra elhamarkodottan, hogy olyan ember vagyok, akinek nagyon sokat számít a pénz. Kérdezzen meg bárkit ott, Keleten, azt fogják mondani: „Bwana MacHizick beéri azzal, ha megvan az 505-ös Gibbs lőszere, az antilopsültje vacsorára, ha Isten tiszta levegőjét szívhatja és orcáját Isten ragyogó napja felé fordíthatja, már nem is kíván mást." De most elengedhetetlen volt, hogy némi pénzmagra tegyek szert, különben nem érezhetem magam olyan helyzetben, hogy megvalljam szerelmemet. Rosie... Hallottam, hogy így szólítják, így nekem is ezen a néven kell szólítanom. Rosie... én szeretem magát. A legelső pillanattól fogva szeretem, amikor ott, Kenyában kiszállt az autóból, és én azt mondtam: „Ő, a memsahib". Annyi éven át magáról álmodtam, és tegnap este itt, ezen a padon volt a

legutolsó alkalom, amikor még meg tudtam állni, hogy ki ne öntsem a szívemet. De most már nem számít. Most már szabadon beszélhetek, mert elválunk egymástól mindörökre. Nemsokára eltávozom az alkonyatban... egyedül.

Elhallgatott, Mrs. Spottsworth vette át a szót. Hangjának volt némi éle.

- Nem fog maga semmiféle alkonyatban egyedül eltávozni - hangoztatta. - Jesszum pepi! Mi a nyavalyának akar egyedül eltávozni az alkonyatban?

MacHizick kapitány arcán halvány, szomorkás mosoly tűnt fel.

- Nem akarok én semmiféle alkonyatban eltávozni, drága hölgyem. A becsületkódex teszi. A kódex, amely kimondja, hogy szegény ember ne kérjen feleségül gazdag nőt, mert ha megteszi, elveszíti önbecsülését, és nem játszik egyenes ütővel.

- Soha életemben nem hallottam még ilyen hülyeséget. Ki találta ki ezt?

MacHizick kapitány kissé megmerevedett.

- Nem tudom, ki találta ki, de ez az ökölszabály, amelyhez olyan férfiak igazítják az életüket, mint Pörge, a doki, meg a tartományi kormányzó és Augustus Frobisher.

Mrs. Spottsworth felkiáltott.

- Augustus Frobisher? Egek! Mindjárt ismerős volt ez a név, hogy Frobisher, és most, hogy azt mondja: Augustus... Ez a maga barátja, Frobisher, ez egy vörös arcú ember?

- Szueztől keletre mindenkinek vörös az arca.

- És jellegzetes kis sörtebajusza van?

- Az is van mindenkinek.

- Kissé dadog? A bal arcán anyajegy van? Az egyik szeme zöld, a másik üveg?

MacHizick kapitány elképedt.

- Nagy ég! Ez Tubby. Találkozott vele?

- Hogy találkoztam-e? Még jó, hogy találkoztam.

Alig egy héttel azelőtt, hogy elutaztam az Egyesült Államokból, énekeltem az esküvőjén.

MacHizick kapitány szeme elkerekedett.

-Hauki va hú! - kiáltott fel. - Tubby megházasodott?

- Mi az, hogy! És tudja, ki lett a felesége? Cora Rita Rockmetteller, a néhai Sigsbee Rockmetteller özvegye, a szardíniakirályé, akinek sokkal több pénze van, mint nekem. Ebből is láthatja, mennyit ér a maga híres becsületkódexe. Amikor Augustus Frobisher megismerte Corát, és megtudta, hogy ötvenmilliója van a kandallóban, egy laza tégla mögött, mit gondol, vajon elment egyedül az alkonyatban? De nem ám! Tiszta gallért vett, gardéniát tűzött a gomblyukába, és rákapcsolt.

MacHizick kapitány leereszkedett a kerti padra, és súlyosan zihált az orrán keresztül.

- Hát most jól megdöbbentett, Rosie!

- Rád is fért, amennyi lükeséget összehordtál itt. Még hogy becsületkódex!

- Fel sem bírom fogni.

- Majd felfogod, ha üldögélsz és emészted egy darabig. Csak maradj, és szoktasd magad a gondolathoz, hogy az oldalamon végigsétálsz a padsorok között az oltárig; én pedig bemegyek, és telefonálok a lapoknak, hogy rövidesen

házasságra kerül sor Cuthbert... Van más keresztneved is, drágaságom?

- Gervase - szólt a kapitány halkan. - A családnév pedig Brabazon-MacHizick. Kötőjellel.

- Cuthbert Gervase Brabazon-MacHizick és Rosalinda Bessemer Spottsworth rövidesen házasságot köt egymással. Milyen kár, hogy nem Sir Cuthbert. Figyelj csak! - vetette fel Mrs. Spottsworth hirtelen támadt ötlettel. - Miért ne vehetnénk neked nemességet? Jó lenne tudni, mennyiért adják manapság. Meg kell kérdeznem Sir Rodericket. Lehet, hogy a Harrige's valamelyik osztályán is kapni. De most búcsúzom, te csodálatos ember. El ne kóborolj semmiféle alkonyatban.

Mrs. Spottsworth vidáman dudorászva lépdelt végig a mohos gyalogúton, mert könnyű volt a szíve; keresztülment a gyepen és be a franciaablakon, a nappaliba. Jeeves tartózkodott ott. Billt és Jillt magukra hagyta a szobájában, amint épp gyászba borulva próbálták vigasztalni egymást. Jeeves fölment a nappaliba, hogy összeszedje a kávéscsészéket. Amikor megpillantotta a Mrs. Spottsworth nyakán csillogó ékszert, bal szemöldökének nem kevesebb, mint három szála megrebbent egy pillanatra, jelezvén, milyen mélyen felkavarta a látvány.

- Látom, a nyakláncomat nézi - mondta Mrs. Spottsworth sugárzó derűvel. - Nem csodálom, ha meglepődött. MacHizick kapitány az imént találta meg a fűben, a kerti pad mellett, ahol tegnap este üldögéltünk.

Túlzás lenne azt állítani, hogy Jeeves rábámult, de a szeme egy töredéknyivel kerekebb lett, ami csak nagyon különleges alkalmakkor fordult elő.

- MacHizick kapitány visszatért, asszonyom?

- Néhány perccel ezelőtt. Igaz is, Jeeves, ismeri a *Times* szerkesztőségének telefonszámát?

- Nem, asszonyom, de megtudakolhatom.

- Ki akarom hirdetni, hogy MacHizick kapitány és én eljegyeztük egymást.

Jeeves jobb szemöldökének négy szála megrebbent, mintha kósza szellő borzolná.

- Valóban, asszonyom? Megengedi, hogy sok boldogságot kívánjak?

- Köszönöm, Jeeves.

- Kívánja, hogy felhívjam a *Times-t,* asszonyom?

- Ha lenne szíves. Meg a *Telegraphot,* a *Mailt* és az *Expresst.* Kihagytam valamit?

- Azt hiszem, hogy nem, asszonyom. Az említettek értesítése teljesen elegendő az adott jellegű közlemény közzétételére.

- Lehet, hogy igaza van. Akkor tehát csak ezeket.

- Igenis, asszonyom. Megkérdezhetem-e, asszonyom, hogy ön és MacHizick kapitány végül is Rowcester Abbeyben óhajt letelepedni?

Mrs. Spottsworth sóhajtott.

-Nem, Jeeves. Bárcsak megvehetném... beleszerettem ebbe a házba... de hát nyirkos. Az angol éghajlat.

- A mi angol nyaraink valóban szigorúak.

- A telek pedig még rosszabbak.

Jeeves köhintett.

- Nem tudom, élhetnék-e egy indítvánnyal, asszonyom, amely, úgy hiszem, minden érintett számára kielégítő eredményt hozhatna.

- Mi lenne az?

- Vásárolja meg a házat, asszonyom, bontsa le kőről kőre, és szállítsa át Kaliforniába.

- És ott építtessem fel? - Mrs. Spottsworth szeme felragyogott. - Nahát, milyen fantasztikus ötlet!

- Köszönöm, asszonyom.

- William Randolph Hearst is így csinálta, ugye? Emlékszem, egyszer meglátogattam San Simeonban, és egy komplett francia apátság hevert nála a gyepen a kapu mellett. Ezt fogom tenni, Jeeves. Maga megoldotta. Á, Lord Rowcester - mondta Mrs. Spottsworth. - Épp téged szerettelek volna látni.

Bill és Jill lassú, csüggeteg léptekkel kullogott be. Amint a ház ura meglátta a nyakéket, a csüggedés úgy hullott le róla, mint egy ruhadarab. Megszólalni képtelen volt, csak állt, és remegő ujját kinyújtotta.

- A kerti pad mellett, a fűből került elő, uram; Mrs. Spottsworth vőlegénye, MacHizick kapitány talált rá - közölte Jeeves.

Bill ismét rátalált a szavakra, bár csak nehézségek árán.

- MacHizick visszajött?

- Úgy van, uram.

- És megtalálta a nyakéket?

- Úgy van, uram.

- És eljegyezte Mrs. Spottsworht?

- Úgy van, uram. Mrs. Spottsworth pedig elhatározta, hogy megvásárolja Rowcester Abbeyt.
- Micsoda?
- Így van, uram.
- Mégis hiszek a tündérekben! - jelentette ki Bill, Jill pedig hozzátette, hogy ő is.
- Bizony, Billikém - mondta Mrs. Spottsworth. - Megveszem a házadat. Nem számít, mennyit kérsz érte. Kell nekem, és aláírom a csekket, csak előbb bocsánatot kérek attól a szimpatikus rendőrfőnöktől. Az előbb nagyon hirtelen hagytam magára, és félek, hogy megbántódott. Még fent van a szobámban, Jeeves?
- Úgy becslem, hogy igen, asszonyom. Nemrégiben csöngetett értem, és megkért, hogy kölcsönözzek neki egy nagyítólencsét.
- Megyek, fölkeresem - mondta Mrs. Spottsworth. - Rowcester Abbeyt magammal viszem Amerikába, Billikém. Jeeves ötlete volt.
Kiment, Jill pedig Bill karjába vetette magát.
- Ó, Bill! Ó, Bill! Ó, Bill! - kiáltotta. - Nem is tudom, miért téged csókolgatlak. Igazából Jeevest kellene. Megcsókolhatom, Jeeves?
- Nem, kisasszony.
- Gondoljon csak bele, Jeeves. Mégis meg kell vennie nekünk azt a halszeletelőt nászajándékba.
- Öröm és megtiszteltetés lesz számomra, kisasszony.
- És persze, Jeeves - szólalt meg Bill -, sohasem hagyhat el bennünket, sorsunk bármerre hajt, éljünk bármennyi bajt.
Jeeves bocsánatkérően sóhajtott.

- Roppant mód sajnálom, uram, de attól tartok, nem részesülhetek tovább az önök jóindulatában. Sőt, félő hogy kénytelen vagyok benyújtani a felmondásomat.

- Jaj, Jeeves!

- Mondanom sem kell, hogy a legmélyebb sajnálattal, kisasszony. Mr. Woosternek szüksége van rám. Ma reggel kaptam tőle levelet.

- Tehát elvégezte az iskolát?

Jeeves ismét sóhajtott. - Kicsapták, uram.

- Magasságos ég!

- Rendkívül szerencsétlen fejlemény, uram. Mr. Wooster első díjat nyert zoknistoppolásban. Zoknijai közül két pár is kiállításra került az iskolai ünnepen. Később azonban kiderült, hogy puskázott... egy idős hölgy segítségét vette igénybe, akit éjszaka becsempészett a tanulószobába.

- Szegény öreg Bertie!

- Úgy van, uram. Az üzenet hangneméből arra következtetek, hogy a botrány igen mélyen érintette. Úgy érzem, mellette a helyem.

Rory jött ki a könyvtárból, rosszkedvűen.

- Nem tudom megjavítani - közölte.

- Rory - mondta Bill -, tudod, mi történt?

- Tudom, öregem. Elrontottam a tévédet.

- Mrs. Spottsworth hozzámegy MacHizick kapitányhoz, és megveszi a házat!

- Igen? - szólt Rory mogorván. - Ahogy mondtam: nem tudom megcsinálni, és szerintem ezek a helybeli bugrisok se tudják, úgyhogy nincs más hátra, mint a kútfőhöz fordulni. -

A telefonhoz lépett. - Kapcsolja nekem az SQU egy-kettő-három-négyet - mondta.

MacHizick kapitány törtetett be a franciaablakon át, egy szuahéli nászindulót dúdolva magában.

- Hol van az én Rosie-m? - kérdezte.

- Odafent - felelte Bill. - Egy perc, és lejön. Az imént mesélte el az újságot. Gratulálok, kapitány úr.

- Köszönöm, köszönöm.

- Figyelem - Mr. Rory, a telefonnal a fülén. - Eszembe jutott még egy. Melyik kövérebb? MacHizick kapitány vagy a mátkája? Egyelőre a kapitány, de az esküvő után már a neje is MacHizick! Ha-ha! Ha-ha-ha! Közben persze hívom a...

Jelentkezett a szám, amelyet hívott.

- Ó, halló! - mondta. - Harrige's?